

Programa electoral

juntspelsi.cat

“

PREÀMBUL «EL PAÍS QUE VOLEM»

#

INTRODUCCIÓ: #27S, JUNTS DECIDIM EL NOSTRE FUTUR

- El context d'unes eleccions extraordinàries (crisi econòmica, crisi política i institucional, el dret a decidir).
- La viabilitat econòmica del nou Estat i d'un model avançat de benestar.
- Els beneficis del l'Estat independent.
- D'on venim, què s'ha fet, què volem fer: de la transició al 27S.

1

BLOC 1.

EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA

- 1** La fase inicial: de la declaració d'inici del Procés d'Independència fins a la seva proclamació.
- 2** De les eleccions constituents fins al referèndum de ratificació de la nova Constitució.
- 3** El Govern de concentració, la transició real i la realització de les estructures d'Estat.
- 4** L'agenda de la negociació espanyola i la voluntat de permanència a la UE i el reconeixement internacional.

2

BLOC 2. **LES ESTRUCTURES D'ESTAT**

2.1

LES ESTRUCTURES D'ESTAT DEL BENESTAR

- L'agència catalana de la Seguretat social: les pensions i la protecció social del nou país.
- Un nou marc de relacions laborals: empreses de qualitat i treball digne.
- De les garanties per l'ocupació a Catalunya, serveis i formació.
- Altres estructures de benestar.

2.2

LES ESTRUCTURES ECONÒMIQUES D'UN ESTAT

- La Hisenda Pública.
- El Banc públic de desenvolupament al servei de l'economia productiva.
- El Banc Central i els organismes reguladors dels mercats i la competència.
- Gestió d'infraestructures: ferroviàries, viàries, aeroportuàries i portuàries.
- Altres estructures econòmiques.

2.3

LES ESTRUCTURES DE LA GOVERNANÇA D'UN NOU PAÍS

- Una Constitució democràtica.
- La creació del nou sistema de justícia.
- El reforçament de l'administració cap al nou país.
- Altres estructures de governança.

2.4

LES ESTRUCTURES D'UN ESTAT PRESENT AL MÓN

- L'acció exterior de la Catalunya Estat.
- La integració europea i la participació en la governança mundial.
- La cultura de pau, seguretat i de cooperació internacional.
- Altres estructures d'exterior.

3

BLOC 3.

CATALUNYA, NOU ESTAT D'EUROPA

(El país que volem construir)

3.1

UN NOU ESTAT DEL BENESTAR PER A TOTHOM

- Compromís públic per a un nou contracte social.
- Lluita contra la pobresa i segones oportunitats per a famílies vulnerables.
- La reforma de la renda mínima d'inserció cap a una renda garantida de ciutadania.
- Polítiques de recuperació de drets en un marc propi de relacions laborals.
- Per un nou model de salut i social.
- Cap a una escola catalana inclusiva i d'èxit educatiu.
- L'ensenyament superior, garantia d'oportunitats.
- Polítiques de suport a les famílies.
- El repte social de les persones grans i de les persones amb discapacitat: la promoció de l'autonomia personal i l'accessibilitat per a tothom.
- Compromesos amb la infància i la joventut.
- L'impuls al tercer sector, associacionisme i voluntariat.
- Per un transport públic, accessible i de qualitat que garanteixi la mobilitat sostenible i segura.
- Un nou país des dels barris: la intervenció social integral.
- Habitatge, ciutat i habitatge, habitatge social.
- Un país culturalment avançat.
- L'esport en el nou país.

3.2

UNA ECONOMIA AL SERVEI DE LES PERSONES

- La cohesió i la sostenibilitat territorial.
- Polítiques d'ocupació, salari mínim i garantia juvenil.
- Política fiscal i financera.
- Una administració pública moderna, simple, eficient i facilitadora.
- Política industrial i la internacionalització de l'economia.
- La potenciació del sistema de R+D+i.
- L'impuls a la petita i mitjana empresa i als emprenedors autònoms.
- El model de comerç: equilibrat, competitiu i sostenible.
- La protecció dels consumidors, el consum responsable i la defensa contra els oligopolis.
- Turisme de qualitat, responsable i sostenible.
- La política agrària i pesquera catalana.
- La gestió de les infraestructures: el corredor del mediterrani, ports, aeroports i logística.
- Catalunya TIC.
- Un nou model energètic.
- Sostenibilitat ambiental.

3.3

CIUTADANIA I REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA

- L'apoderament ciutadà, la transparència i el govern obert.
- La lluita contra la corrupció.
- La política exterior del nou país.
- La modernització del poder judicial.
- Seguretat i protecció civil.
- Cap a un nou municipalisme.
- L'espai català de comunicació audiovisual.
- Les polítiques d'igualtat efectiva i per la no discriminació.
- L'oportunitat de la reforma horària.
- Un país acollidor, obert i socialment avançat.

“ PREÀMBUL
«EL PAÍS QUE VOLEM»

Raül Romeva i Rueda

Barcelona, 5 de setembre de 2015

“

Catalunya pot ser un país diferent, capaç de fer front als reptes de la modernitat i a les aspiracions de la seva ciutadania sense les limitacions que es deriven de la pertinença a un Estat hostil. Només cal que ho vulguem, perquè quan la voluntat col·lectiva és majoritària res no pot impedir, en democràcia, l'exercici ple de la sobirania, consistent en l'acció política que dóna forma, lliurement, a un nou Estat i que construeix el país d'acord amb el que decideix la seva ciutadania.

L'exercici d'autodeterminació no és una acció política abstracta, sense conseqüències en la forma de viure en comú, ni un moviment purament reactiu en contra d'estructures considerades com a anihiladores o injustes. És, al contrari, l'acte suprem amb què una comunitat modela el propi país en el qual vol viure: un país més pròsper, més equitatiu, més solidari i més democràtic. Aconseguir-ho, en aquest moment històric, és a les nostres mans.

Una societat pròspera

Només una societat pròspera és capaç de proporcionar un nivell de vida digne a tots els seus ciutadans, inclosos els que per edat o salut no estan en condicions de guanyar-se un ingrés per si sols. Només una societat pròspera és capaç de lluitar eficaçment contra la pobresa, en totes les seves manifestacions, per reduir-ne el nivell i evitar-ne la cronificació. Només una societat pròspera és capaç de proveir un ensenyament, una sanitat i un suport a la dependència d'accés universals, així com de garantir el dret a l'habitatge evitant el drama dels desnonaments; es tracta d'aplicar polítiques homologables als països de la Unió Europea, on el pes de l'habitatge públic és cinc vegades superior al nostre. Només una societat pròspera és capaç de preservar eficaçment el medi malgrat l'elevada densitat poblacional del territori. Només una societat pròspera és capaç de garantir el futur de les pensions malgrat les gravíssimes conseqüències de la caiguda de la natalitat iniciada ara fa quaranta anys. I només una societat pròspera és capaç d'ajudar amb eficàcia els habitants d'altres països menys afortunats.

La prosperitat es fonamenta en l'existència d'empreses innovadores i productives. Grans, mitjanes i petites, totes són importants a l'hora de crear riquesa. Es pot discrepar sobre el grau de regulació a què han de ser sotmeses les seves activitats i la seva governança, però no podem dubtar que la prosperitat col·lectiva depèn del vigor d'aquestes empreses. En conseqüència, l'acció pública tindrà com un dels objectius preferents el seu suport i impuls.

Tot i que a Europa hi ha països pròspers fora de l'euro i fora de la Unió Europea, la pertinença a la Unió i a l'euro és cabdal per garantir la continuïtat i la millora de la prosperitat assolida. No es pot posar en risc aquesta pertinença. D'altra banda, contràriament al que alguns volen fer creure, aquesta pertinença no està amenaçada per la independència, ja que interessa i continuarà interessant a totes les parts —a Catalunya, a l'Estat espanyol mateix i a la resta de la Unió.

En matèria d'infraestructures de comunicacions, pot haver-hi discrepàncies sobre el transport individual o col·lectiu de passatgers, però, en canvi, no hi ha dubte que els centres productius han d'estar ben connectats amb els seus subministradors i amb els seus mercats, i això tant pel que fa als grans centres productius com a les unitats disseminades en el territori, sovint petites però crucials per fixar-hi la població i per proporcionar-li mitjans fonamentals per a una vida digna.

No hi ha futur ni prosperitat sense una aposta decidida per la producció de coneixement i d'innovació. La Unió Europea recomana que els països membres inverteixin en recerca i desenvolupament l'equivalent a un 1% del PIB des del sector públic i un 2% des del sector privat. Les xifres catalanes, malgrat l'excel·lència de la nostra recerca, són amb prou feines la meitat. En pocs anys, Catalunya ha d'assolir el mateix nivell que el dels Estats que consideren aquest objectiu com a prioritari.

Tan important o més que la magnitud de l'esforç en R+D són els mecanismes que faciliten la transferència de coneixement entre el món universitari i científic i el món productiu. Catalunya no és un dels països que disposen de mecanismes eficaços, i és una prioritat i una urgència que ho arribi a ser.

Finalment, el fonament de la prosperitat és una ciutadania ben instruïda. El dèficit més greu que tenim avui és la baixa proporció de graduats en l'educació secundària superior i, dins d'aquest col·lectiu, els graduats en formació professional. Catalunya no només ha de destinar a l'ensenyament recursos econòmics en una proporció semblant als països de l'entorn europeu, sinó que ha de fer un esforç especial per revitalitzar els estudis de formació professional i específicament

la formació dual. L'altra cara de la baixa graduació en secundària superior és l'altíssima taxa d'abandonament escolar prematur, que va arribar en el seu moment a triplicar la recomanació de la Unió Europea de no superar el 10%. Per reduir-la, no només cal posar remei als factors que descoratgen els estudiants a continuar els seus estudis, sinó també als que els atrauen a acceptar ofertes laborals que només exigeixen la titulació obligatòria.

El sistema educatiu ha de perseguir l'excel·lència i ha de prioritzar la cohesió social. Catalunya té una llarguíssima tradició de renovació pedagògica, en la línia dels moviments europeus més avançats i progressistes, i ha de disposar d'un sistema educatiu a l'alçada de la seva ambició com a país. Cal retornar el prestigi als professionals de l'ensenyament i a les institucions educatives, cal millorar el model de selecció i formació del professorat, cal consolidar la centralitat de l'educació en el conjunt de la vida social i cal adoptar, amb la singularitat i l'accent de les exigències pròpies, els models més reeixits dels països del nostre entorn social i cultural.

Una societat equitativa

La Catalunya que volem és una societat en què la distància entre els que més i els que menys tenen/entre els que més tenen i els que menys sigui tan petita com en els països on és menor, i en què la situació social de partida no sigui un impediment per progressar econòmicament i ascendir socialment. La desigualtat actual no és una fatalitat, sinó una realitat a transformar. La justícia social és irrenunciable i no és contradictòria amb la persecució de la prosperitat, perquè els països més igualitaris del món són també els més pròspers.

En primer lloc, l'equitat requereix un sistema contributiu progressiu: tothom ha de contribuir al finançament dels serveis públics, però de manera proporcional a les seves possibilitats.

El treball ha de ser retribuït dignament. No es tracta només d'un dret legítim dels treballadors, sinó també d'un interès col·lectiu, atès que les persones que estan en disposició de treballar han de poder contribuir al suport dels serveis públics i això només és possible si són retribuïdes per sobre de les seves necessitats bàsiques. D'acord amb l'experiència internacional, anglosaxona i centreeuropea, el salari mínim ha d'equivaler com a mínim a la meitat del PIB *per capita*.

L'atur és una altra de les causes de la nostra desigualtat. Exageradament elevat en l'actualitat, sempre ha estat molt superior al dels països del nostre entorn. Tampoc no és una fatalitat, sinó el resultat de polítiques equivocades. No només es tracta de corregir l'atur, sinó sobretot de prevenir-lo. Històricament, la major part del nostre atur ha estat conseqüència d'hiperexpansions del sector de la construcció seguides de crisis immobiliàries. Aquests episodis no poden repetir-se i cal regular el sector constructor per estabilitzar-ne el volum. També per garantir que, amb una retribució digna del treball, sigui possible adquirir un habitatge.

L'ensenyament, la sanitat i el suport a la dependència han de ser de gran qualitat i han de ser accessibles a tothom: no hi ha equitat possible sense garantir l'accés universal a serveis que responen a drets fonamentals.

Una societat solidària

L'Estat català haurà de fer front al difícilíssim problema del finançament del sistema de pensions, que serà agut d'aquí a quinze anys. L'actual política de l'Estat espanyol, consistent a negar el

problema mentre esgota unes reserves concebudes per fer front a aquell futur, ens aboca a una crisi financera, humana i política. El Govern haurà de promoure un debat públic, informat i transparent amb l'objectiu de prendre mesures eficaces al més aviat possible i de la manera més consensuada possible.

El sistema de pensions no és l'única manifestació de la solidaritat intergeneracional. També tenim el deure de no deixar als nostres fills un deute públic excessiu. Amb tota certesa, l'Estat català naixerà amb un deute molt gran, fruit de l'absorció d'una part alíquota del deute del Regne d'Espanya. És imprescindible que els governs successius en procurin la reducció, objectiu que només serà possible en la mesura que construïm una economia més productiva i amb menys atur.

Una tercera manifestació de solidaritat amb les generacions que ens seguiran es refereix al medi natural i cultural, de manera que la gestió dels recursos naturals i del paisatge, com a béns comuns, ha de garantir la preservació tant dels uns com de l'altre.

Aspirem que Catalunya arribi a tenir un sistema modèlic i eficient de lluita i prevenció contra la corrupció i el frau fiscal fins a reduir-los al nivell dels que en tenen menys.

Aspirem que Catalunya sigui un país solidari amb els habitants de països menys afavorits. S'ha posat de manifest a bastament que la millor ajuda que podem prestar-los des dels països desenvolupats és l'obertura dels nostres mercats. En aquest sentit, Catalunya farà servir la seva veu en els organismes internacionals en favor d'aquesta causa. Catalunya complirà amb les recomanacions d'ajut directe internacional, actualment identificades amb el 0,7% del PIB, tan aviat com les estretors immediates siguin vençudes. Finalment, al marge de la baixa natalitat catalana, que és un problema gravíssim, Catalunya pot ser i ha de continuar essent un país d'acollida.

Una societat democràtica

Òbviament, Catalunya mantindrà els mecanismes de participació democràtica clàssics: parlament, partits, eleccions periòdiques, etc. Però aspirem a molt més que a continuar essent una democràcia formal i, per tant, caldrà establir dispositius, com els que caracteritzen els sistemes democràtics madurs i avançats, per fomentar i incrementar la participació i la capacitat de decisió col·lectiva en les qüestions més rellevants de l'esfera pública i de l'àmbit del comú.

Tan important com l'existència de partits polítics és l'existència de mitjans de comunicació lliures. Si la dimensió del mercat es revela insuficient per sostenir-ne prou diversitat, el govern afavorirà la pluralitat oferint suport en condicions de transparència, igualtat i suficiència. Els mitjans de comunicació públics proporcionaran informació neutral i suport a la cultura, i la seva qualitat serà avaluada d'acord amb paràmetres objectius homologables internacionalment.

Les lleis promouran l'estructuració i la representativitat dels treballadors a través dels sindicats. Aquests podran administrar programes públics assumint els resultats de la seva gestió i podran negociar convenis col·lectius en representació dels seus afiliats.

Les institucions públiques es sotmetran a l'escrutini de les organitzacions públiques i privades que comparen regularment i de manera rigorosa la qualitat de la gestió pública, i donaran explicacions públiques sobre la raó dels resultats.

El Govern avaluarà els resultats de tots els centres educatius en les habilitats fonamentals en matèries bàsiques i promourà l'excel·lència i l'equitat dels resultats mitjançant la inversió compensadora de recursos.

L'ensenyament tindrà com a llengua vehicular el català. Tots els ciutadans tindran el dret de fer servir tant el català com el castellà en les seves relacions amb l'Administració i amb els gestors de serveis públics. Tots els funcionaris tindran l'obligació de conèixer-les i d'usar-les. El sistema educatiu promourà i garantirà la competència en una tercera llengua.

La cultura serà considerada com un bé públic comú, i les institucions públiques hauran de garantir la conservació, l'estudi, el coneixement i la difusió del patrimoni cultural, en tots els seus àmbits, però també el foment de la creació i la producció culturals a través de polítiques efectives i independents del poder polític. En el mateix sentit, aquestes institucions promouran l'accés igualitari i equitatiu, en sentit social i territorial, als béns patrimonials i a les produccions culturals; en facilitaràn el coneixement i la difusió, dins de Catalunya i en l'àmbit internacional, i establiran fórmules homologables a les de la Unió Europea per mesurar i garantir el retorn social de la cultura. Catalunya, amb una tradició cultural en alguns casos mil·lenària i amb una presència tan significativa i tan avançada en el panorama cultural global, ha de ser capaç de convertir la cultura i les pràctiques i produccions culturals en un eix singular i característic de la vida pública i en comú del país.

Els poders públics fomentaran polítiques d'igualtat i de no discriminació per raons de gènere i impulsaran iniciatives que permetin, en aquest sentit, una realitat més igualitària i equitativa.

Les institucions públiques, en compliment de l'imprescindible respecte a la llibertat de consciència i de l'obligació de protecció de les minories, respectaran la diversitat i la pluralitat de creences religioses i el seu exercici, sense que aquest pugui justificar cap discriminació ni desigualtat.

Un país lliure

No hi ha poble al qual es pugui negar l'exercici del seu dret a autodeterminar-se i a independitzar-se d'aquelles estructures d'Estat amb les quals, durant un cert temps, més o menys llarg, ha estat vinculat quan la voluntat majoritària de la seva societat així ho desitgi, de manera lliure, pacífica, democràtica i inequívoca.

Catalunya ha manifestat reiteradament que vol ser consultada sobre la seva voluntat col·lectiva respecte a l'actual pertinença i adscripció a l'Estat espanyol, però, reiteradament, l'Estat espanyol no només ha negat la possibilitat de realitzar aquesta consulta, sinó que ha negat, també reiteradament, que Catalunya pugui disposar sobiranament del seu futur.

Tanmateix, la ciutadania de Catalunya, que reconeix de manera molt majoritària que Catalunya és una nació, no renuncia a poder expressar lliurement i pacíficament la seva voluntat, tal com ho fan els països democràtics. I confia, tal com és habitual entre els països democràtics madurs, que la voluntat col·lectiva lliurement i pacíficament expressada a les urnes serà respectada pel conjunt de la ciutadania de Catalunya, per l'Estat espanyol i per la comunitat internacional.

No podrem treballar per una societat pròspera, equitativa, solidària i democràtica si, abans, no podem exercir, com a país, la llibertat de la plena sobirania. Que és, ni més ni menys, el que ara està en joc.

INTRODUCCIÓ:
**#27S, JUNTS DECIDIM
EL NOSTRE FUTUR**

INTRODUCCIÓ: #27S JUNTS DECIDIM EL NOSTRE FUTUR

EL CONTEXT D'UNES ELECCIONS EXTRAORDINÀRIES (CRISI ECONÒMICA, CRISI POLÍTICA I INSTITUCIONAL, EL DRET A DECIDIR)

Catalunya s'ha vist immersa aquests darrers anys en una cruïlla conformada per tres elements que han confluït alhora: una crisi econòmica i social sense precedents a la història recent del nostre país, una profunda crisi del sistema institucional i de partits i el naixement d'una nova centralitat política situada al voltant del procés de transició nacional i de l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya.

Com tants altres països d'Europa i del món, Catalunya ha patit durament els efectes de la crisi econòmica més llarga i profunda de les darreres dècades. Aquesta crisi econòmica ha tingut com a conseqüència una crisi social que ha aflorat en forma d'increment de la pobresa, de l'exclusió social i de les desigualtats.

Catalunya ha hagut de fer front a aquesta crisi en unes condicions enormement adverses. En primer lloc, per l'insostenible nivell de dèficit fiscal que pateix des de fa més de trenta anys i que suposa un ofec al seu progrés econòmic i social. En segon lloc, pels incompliments i els impagaments de l'Estat, especialment en qüestions relacionades amb les polítiques socials, amb casos flagrants com ara els pagaments de la llei de la dependència. I en tercer lloc, per la deslleialtat de l'Estat respecte de Catalunya, com s'ha vist amb la fixació aquests darrers anys d'uns objectius de dèficit injustos i irracionals.

Aquesta crisi econòmica i social ha coincidit en el temps amb una crisi del sistema institucional i de partits. Procediments judicials relatius a presumptes casos de frau i evasió fiscals, així com de corrupció política i altres males pràctiques, han provocat un distanciament i una pèrdua de confiança de la ciutadania en les institucions públiques del país. Ha esclatat un clam per construir unes institucions més properes, més transparents, més democràtiques i més participatives.

El tercer element de la cruïlla és la majoria política i social concentrada al voltant del dret a decidir del poble de Catalunya. Després de més de trenta anys de cerca d'un encaix en l'Estat espanyol i de col·laboració lleial de les forces polítiques que van participar en el disseny de la transició democràtica, amb voluntat de contribuir de manera decisiva en la democratització, l'uropeïtzació i la modernització d'Espanya, la sentència l'any 2010 del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i la manca de sensibilitat cap al poble català posa punt final al pacte constitucional de 1978 i suposa l'inici d'una nova etapa política per a Catalunya basada en la transició nacional i l'exercici del dret a decidir.

L'Estat espanyol ha denegat tota possibilitat a Catalunya per continuar progressant com a nació i per això s'inicia ara un nou camí en el qual seran els seus ciutadans els qui decidiran el seu futur polític com a poble. Els darrers resultats electorals i les grans mobilitzacions dels darrers anys posen de manifest que una gran majoria del poble de Catalunya vol avançar decididament en la consecució de la plena sobirania i fer-ho democràticament, des del civisme i l'absència total de violència.

Davant d'aquesta triple cruïlla, les eleccions del 27 de setembre donen resposta als grans reptes que té plantejats Catalunya. Malgrat la crisi econòmica dels darrers anys, Catalunya ha demostrat

que és perfectament viable com a Estat i les eleccions del 27 de setembre suposen un canvi de soca-rel del model polític que coneixem des dels anys de la transició. Aquestes eleccions han portat la renovació de la política i han obert les portes com mai s'havia fet abans a la participació de la societat civil en les institucions polítiques.

Les eleccions del 27-S representen l'expressió màxima de la democràcia i del dret a decidir dels catalans. Són l'instrument del qual ens hem dotat per poder fer la consulta que l'Estat espanyol ens ha impedit per tots els mitjans. El 27 de setembre els ciutadans de Catalunya podran decidir democràticament quin futur volen per al seu país.

LA VIABILITAT ECONÒMICA DEL NOU ESTAT I D'UN MODEL AVANÇAT DE BENESTAR

Aquest camí que volem iniciar el 27S va acompanyat de confiança i seguretat en la viabilitat econòmica de Catalunya com a Estat i en la capacitat per garantir un model de benestar similar o fins i tot superior a l'actual.

Catalunya és viable econòmicament i així ho demostren la majoria dels estudis realitzats, no només des de Catalunya, sinó també des de diverses institucions internacionals. Malgrat la crisi econòmica i social dels darrers anys, Catalunya continua demostrant una imparable capacitat de progrés. L'estructura econòmica de Catalunya té una base molt sòlida i un gran potencial de futur.

Catalunya, un gran país petit, àgil i competitiu

Nombrosos estudis econòmics constaten que en l'actual model econòmic mundial els països petits són econòmicament més competitius que els països més grans. Els països de dimensió semblant a la de Catalunya tenen més agilitat per adaptar-se a un món global canviant i tenen més facilitat per moure's en els mercats internacionals.

Algunes dades que ho mostren, són:

- La població catalana, entorn dels 7,5 milions d'habitants, se situaria com el 16è país de la UE-28.
- En termes de superfície, Catalunya seria el 6è país més petit de la UE.
- Dels 10 països més rics de la UE, 6 són països petits en termes de població.
- Segons el Fons Monetari Internacional (FMI), actualment els 8 països més rics del món en termes de PIB *per capita* tenen menys de 8,3 milions d'habitants.
- Segons el World Economic Forum, els països petits tenen una major competitivitat perquè les seves economies són més obertes, importen i exporten més. Amb dades de 2014, Suïssa és el país més competitiu del món; Finlàndia, el 4t; Holanda, el 8è; i Suècia, el 10è.
- Segons les dades del Banc Mundial, les exportacions dels països petits creixen a un ritme més elevat que els que ho fan en els països grans.

En aquest sentit, doncs, **Catalunya podria ser un país perfectament viable, de la mateixa manera que ho són països d'una dimensió similar a la de Catalunya com, per exemple, Finlàndia, Dinamarca, Àustria o Suècia.**

Catalunya, un país ben situat a la Unió Europea i al món

La majoria dels indicadors econòmics demostren la capacitat de Catalunya per situar-se a l'avantguarda del progrés econòmic, no només a escala europea, sinó també mundial, i per això podem afirmar que, a hores d'ara, Catalunya ja té plena capacitat per sortir-se'n per ella sola.

- Un país competitiu a escala mundial. Segons l'IMD World Competitiveness Center de Suïssa, l'economia catalana es troba en la 38a posició de les 61 economies més avançades del món. Un dels aspectes més valorats per aquest institut és la productivitat global de l'economia catalana, especialment la productivitat laboral, així com el favorable entorn empresarial.

La capital de Catalunya es trobava entre les vint primeres ciutats en competitivitat global l'any 2013, segons el prestigiós informe *Mori Global Power City Index*.

- Catalunya seria dins de la UE-28 un Estat relativament ric, ja que se situaria per damunt de la mitjana pel que fa al PIB *per capita*. Amb un PIB *per capita* similar al de Catalunya hi trobaríem França i el Regne Unit. El PIB de Catalunya l'any 2014 és un 15,3% superior a la mitjana de la UE-28, mesurat en paritat de poder de compra.
- Catalunya té un PIB que presenta l'1,5% del PIB de la UE-28 i se situa a la 12a posició. El PIB de Catalunya ha representat el 20% del PIB d'Espanya de mitjana en l'última dècada.
- Catalunya, contribuïdora fiscal neta de la UE: El saldo fiscal mitjà anual de Catalunya amb la UE en el període 2007-2013 va ser del 0,72% del PIB, xifra que equival a aproximadament 1.400 M€. Des de l'ingrés a la UE l'any 1986, Catalunya ha estat contribuïdora fiscal neta a la UE.
- Catalunya, sense renunciar-hi, és cada vegada menys dependent del mercat espanyol. Des del 2008 les exportacions catalanes a la resta del món superen les dirigides a la resta d'Espanya. El 2014 la resta del món ja va absorbir el 61,1% de les exportacions catalanes, i Espanya, el 39,9%.
- Una economia oberta al món. L'obertura comercial de Catalunya és similar a la de països com Dinamarca, Àustria i Finlàndia. Catalunya ocupa la 10a posició a la UE en exportacions respecte del PIB i és la 7a en exportacions *per capita*.
- Catalunya exporta el 25% de tot l'Estat i concentra el 32,5% de les empreses exportadores espanyoles i el 35,7% de les empreses espanyoles que exporten regularment.
- Catalunya, una de les regions preferides a Europa per als projectes d'inversió estrangera. Catalunya va ser el 2013 la primera regió de tota l'Europa continental en volum d'inversions estrangeres i de llocs de treball associat i la quarta en nombre de projectes. El 2014 va liderar la creació de llocs de treball per projectes d'inversió estrangera.
- Barcelona, la capital de Catalunya, se situa en la primera posició entre les ciutats del sud d'Europa, tant en la categoria general com en promoció d'inversió estrangera, i el 2013 es va

situar en el *top 10* en recepció de projectes d'inversió estrangera entre les principals àrees urbanes del món.

- El Port de Barcelona, dedicat a la promoció econòmica. Les exportacions del Port de Barcelona han superat en un 72% la xifra del 2008 —abans de la crisi— durant el primer semestre del 2015. A més, el port és el primer port d'Europa en creuers i líder al món, només superat pels ports de Florida.
- Catalunya, potència turística mundial. Durant l'any 2014 Catalunya va rebre més de 16,8 milions de turistes estrangers. Catalunya es situa així entre les vint primeres regions que més turistes estrangers han rebut del rànquing mundial de l'Organització Mundial del Turisme, quedant per davant de grans països com l'Índia, el Brasil o Austràlia.
- La composició sectorial del valor afegit brut a Catalunya coincideix amb el d'economies desenvolupades amb una major proporció del sector serveis. Per a les empreses entrants, la diversificació de l'economia catalana representa un pol d'indústries d'alt valor afegit i una ubicació perfecta per als serveis, per la qual cosa és fàcil trobar proveïdors per a qualsevol àrea específica de negoci i mercats per als seus productes.
- Clúster del sud d'Europa en diversos àmbits. Som, en el sud d'Europa, el primer clúster en els àmbits logístic, químic i agroalimentari i en el de la salut, i segons l'Observatori de Clústers de la Comissió Europea Catalunya ocupa posicions destacadíssimes en les indústries culturals i creatives.
- Catalunya, país d'esdeveniments internacionals. El Mobile World Congress o festivals com el Primavera Sound o el Sònar situen Catalunya al capdavant de l'avantguarda. La capital de Catalunya és la primera ciutat del món en nombre de delegats i la tercera en nombre de congressos internacionals organitzats en el període 2008-2012, segons la International Congress and Convention Association (ICCA).
- Catalunya emprenedora. Un tret diferencial de l'economia catalana respecte de l'espanyola és la major activitat emprenedora, com demostra l'informe GEM (Global Entrepreneurship Monitor) corresponent a l'any 2014.
- Excel·lència universitària. Quatre universitats catalanes estan situades entre les cent primeres del món de menys de cinquanta anys.
- Excel·lència en recerca. Amb un 1,5% de la població europea, Catalunya ha captat el 3,8% dels ajuts del Consell Europeu de Recerca (2007-2014). Del total d'ajuts ERC captats per l'Estat, un 52% s'han quedat a Catalunya.
- Catalunya és el motor de la investigació tecnològica mèdica i biomèdica de l'Estat espanyol. Les empreses catalanes del sector representen el 20% del total estatal.
- Un sistema de salut de referència. Dos programes de referència en el marc de la salut han rebut el reconeixement de l'Organització Mundial de la Salut (OMS): el Pla Interdepartamental de Salut Pública (PINSAP) i el Pla Interdepartamental d'Atenció i Interacció Social i Sanitària (PIAISS).

- Catalunya és el tercer país europeu amb major esperança de vida. Els catalans viuen 83,2 anys de mitjana, només per darrere d'Islàndia i de Suïssa. El 2014 es va assolir el rècord de transplantaments (918), una de les taxes més altes del món i superior a la de l'Estat espanyol i dels EUA, i té la mortalitat per infart més baixa d'Europa.

La viabilitat d'un model avançat de benestar

Catalunya té l'oportunitat de construir un nou Estat del benestar

Catalunya ha d'afrontar els impactes d'una crisi sense precedents. Malgrat els indicis de recuperació econòmica, la taxa d'atur es manté gairebé en el 20%, el doble de la UE, i malgrat l'acció pública, després de les transferències socials, un 19,8% de la població es troba en situació de risc de pobresa o d'exclusió social, 3 punts per sobre de la mitjana de la UE-28.

El conjunt dels nostres serveis públics compten amb una de les ràtios de treballadors públics respecte de població ocupada més baixes de tota la UE i l'OCDE.

L'Estat del benestar a Catalunya encara ha de progressar per situar-se al nivell dels països europeus als quals es vol homologar, malgrat l'esforç pressupostari d'aquests anys, que ha suposat que el 72% del pressupost es prioritzi cap als àmbits socials. Disposar dels recursos econòmics dels quals ara no podem disposar ens faria incrementar de manera considerable en protecció social.

Segons l'Institut d'Estadística de Catalunya, la proporció que representa la inversió en protecció social sobre el PIB català és del 22,3%. La comparació amb el conjunt d'Europa (UE-28), on la mitjana es situa en el 29,7%, mostra el camp de millora que tenim en aquest àmbit.

Malgrat que en prestacions d'atur, invalidesa i exclusió social podem igualar o superar la mitjana UE-28, el recorregut a l'alça del nostre sistema de benestar requereix un augment de la inversió social en polítiques de protecció a les famílies, els infants, la gent gran i l'habitatge.

Sens dubte, Catalunya genera prou recursos en forma de renda i impostos per disposar d'un potencial d'inversió molt més gran en cohesió social i desenvolupament dels seus serveis de protecció i benestar.

En aquest sentit, l'estratègia de futur requereix potenciar les polítiques inversores en l'àmbit de la redistribució de les oportunitats, com l'educació i la formació professional, i polítiques preventives en matèria de salut, pobresa i desigualtats.

La viabilitat fiscal i financera de Catalunya

La realitat del dèficit fiscal de Catalunya: cap altre territori en el marc europeu no pateix un dèficit fiscal com el català

- ✓ El dèficit fiscal de Catalunya respecte de l'Administració central de l'Estat (és a dir, el que Catalunya va pagar a l'Estat espanyol i que aquest no li va retornar) l'any 2011 va ser de 15.006 M€.
- ✓ Aquest dèficit fiscal significa una pèrdua mitjana del 8% del nostre PIB cada any, fet que influeix negativament de forma considerable sobre la nostra economia i sobre les polítiques de benestar.

- ✓ Des de 1986 Catalunya ha aportat de mitjana un 19,5% dels recursos totals de l'Estat, però només ha rebut el 14% de la despesa.

El guany fiscal d'un Estat per Catalunya

Segons el Consell Assessor de la Transició Nacional (CATN), format per experts independents i pluridisciplinaris, tenint en compte les dades de la balança fiscal corresponents al 2010 i mantenint el mateix sistema fiscal i la pressió fiscal que actualment té Catalunya formant part de l'Estat espanyol, si Catalunya esdevingués independent:

- ✓ Els ingressos addicionals que tindria la Generalitat s'elevarien a 45.317 M€, corresponents als ingressos fiscals que ara s'originen a Catalunya i van a parar a les arques estatals, menys les transferències que rep del sector públic central.
- ✓ Les noves despeses que Catalunya hauria d'assumir, si fos un Estat, serien de 39.507 M€, generades per l'assumpció de noves competències, la creació d'estructures d'Estat ara inexistents, el pagament d'interessos sobre el deute o el reforç de les estructures administratives actuals.
- ✓ En aquest punt, el guany fiscal net i directe per a les arques de la Generalitat seria de 5.810 M€ anuals.
- ✓ Caldria afegir el fet de deixar de participar en l'amortització del deute que suposa el dèficit pressupostari de l'Estat espanyol, estimat en 7.184 M€. Sumats aquests dos conceptes, el guany fiscal per a Catalunya s'elevaria a 12.994 M€ (6,67% del PIB).
- ✓ Cal restar-hi la contribució que hauria de fer Catalunya a les organitzacions internacionals de les quals formés part (FMI, UE...). La més rellevant en termes quantitius és la de la UE, que s'eleva a uns 1.400 M€.
- ✓ Per tant, s'estima que el guany fiscal per a Catalunya seria d'11.591 M€, un 5,95% del PIB.

La Seguretat Social i les seves prestacions garantides

Catalunya pot garantir i millorar les pensions

La Seguretat Social és un element bàsic en la configuració de l'Estat del benestar, ja que s'ocupa de recaptar i gestionar els recursos suficients per atendre prestacions com la jubilació, així com els drets adquirits dels catalans i catalanes.

És important tenir en compte que en el nostre sistema de Seguretat Social les prestacions es financen —és a dir, es paguen— amb les contribucions que realitzen els treballadors ocupats actuals i futurs, i no per les contribucions passades. Els jubilats actuals cobren la prestació de jubilació gràcies a les aportacions que fan els treballadors que actualment treballen i cotitzen.

- Un país és capaç de mantenir les prestacions als seus jubilats i pensionistes si disposa d'un nombre suficient de contribucions dels treballadors ocupats. La salut del mercat laboral determina, doncs, la capacitat de generar recursos per pagar les despeses de la Seguretat Social.

- Des dels anys vuitanta Catalunya sempre ha tingut una taxa d'atur inferior a la mitjana d'Espanya: més gent ocupada i amb millors salaris. Aquests factors ens indiquen que una Seguretat Social catalana seria del tot viable i perfectament capaç de garantir les prestacions als seus ciutadans i en millors condicions.
- Si analitzem i comparem les dades de la Seguretat Social de l'Estat espanyol i de Catalunya els darrers anys, podem constatar que el saldo català de la Seguretat Social ha estat majoritàriament positiu. Catalunya ha estat contribuïdora neta a la Seguretat Social la majoria d'anys, ja que les aportacions catalanes al sistema han estat superiors a les prestacions rebudes al territori. En canvi, al conjunt de l'Estat la situació és molt diferent: les prestacions han superat les contribucions aportades durant la majoria d'anys.
- El fet que Catalunya hagi estat contribuïdora neta al sistema de la Seguretat Social de la resta de l'Estat significa que els treballadors i les treballadores catalanes, a través de les seves cotitzacions, ajuden a finançar les pensions dels jubilats i jubilades de la resta de l'Estat i no a la inversa.
- Durant el període 1995-2011 el saldo acumulat de la Seguretat Social per a Catalunya és positiu, amb 24.126 M€, en euros constants. Per contra, el conjunt de l'Estat espanyol ha assolit un saldo negatiu de 82.704 M€.

ELS BENEFICIS DE L'ESTAT INDEPENDENT

L'agenda nacional i l'agenda social són indistingibles. Un dels principals motius pels quals volem que Catalunya esdevingui un Estat és per consolidar el model social europeu i garantir el benestar per als catalans i catalanes d'avui i per als de demà. Viure millor és l'objectiu principal de poder disposar de les eines d'un Estat.

Perquè Catalunya tingui el futur que desitgem; per tenir més eines a fi de consolidar la sortida de la crisi, que ha tingut uns greus efectes econòmics i especialment socials; per continuar consolidant la creació de nous llocs de treball; per garantir l'accés universal, la qualitat i el finançament públic de la sanitat i l'educació; per donar un bon futur als nostres joves i a la gent gran, per tot això i més, Catalunya té en aquests moments l'oportunitat de construir-se nova i millor.

Aquest futur requereix que disposem dels nostres recursos i prenguem les nostres pròpies decisions. Si Catalunya esdevé un Estat, podrà desenvolupar plenament el seu potencial com a país. L'objectiu és situar-nos en una posició millor, en tots els aspectes, de la que tenim actualment.

Si Catalunya fos un estat independent, es disposaria de recursos addicionals que es podrien destinar a incrementar els serveis públics (més serveis, de major nivell i de més qualitat) i l'Estat del benestar, de manera que s'acostaria als nivells de benestar de països semblants socioeconòmicament, com Suècia o Dinamarca.

- ✓ *Catalunya disposaria de més recursos per invertir en educació, sanitat i polítiques socials.*

Com ja hem indicat anteriorment, el guany fiscal per a Catalunya seria d'uns 11.600M€. L'exercici de pensar què podria fer Catalunya fent ús dels recursos que genera és més que engrescador.

Uns exemples ben clars: el cost de construir un hospital equival a 45 M€ diaris, que paguem els catalans a l'Estat espanyol i que no tornen. De centres d'atenció primària, amb un cost aproximat de 3 M€, en podríem construir 15 al dia i de centres educatius en podríem construir 11 diàriament.

- ✓ *Catalunya no hauria d'haver fet les retallades pressupostàries dels darrers anys.*

En els darrers anys, el Govern català ha hagut de prendre mesures de consolidació fiscal per tal de reequilibrar les seves finances. Malgrat que en cap cas no s'han deixat de garantir els recursos bàsics, és ben cert que ha calgut fer ajustaments pressupostaris —les anomenades “retallades”— importants.

Amb el que suposa el dèficit fiscal d'un sol any, la Generalitat no hauria hagut de fer cap “retallada”, ja que la xifra de dèficit fiscal anual dels darrers anys és superior a la xifra de les “retallades” fetes durant tots aquests anys.

Així mateix, l'existència d'economia submergida, d'evasió i de frau fiscal genera una minva a les finances públiques considerable, i permetria disposar com a mínim d'un 20% més de recursos fiscals per finançar les polítiques públiques.

El fet de poder disposar dels recursos econòmics que genera la societat catalana permetria enfortir i recuperar el benestar perdut o erosionat, amb l'objectiu de millorar l'equitat i la cohesió social en una nova realitat política, social i econòmica.

- ✓ *Catalunya disposaria de capacitat normativa pròpia per adaptar-se a les necessitats del país.*

Pel fet de convertir-se en Estat independent, Catalunya tindria la possibilitat de dissenyar polítiques que afavorissin de forma inequívoca el seu territori i la seva gent i que hi tinguessin molta més incidència, cosa que fins ara no ha passat perquè bona part de les polítiques que afecten l'economia i la societat catalana s'han decidit des del Govern espanyol, independentment del color polític, sense tenir en compte els interessos de Catalunya.

Si a aquesta major capacitat de legislar hi afegíssim els majors recursos disponibles, es podrien assignar millors i majors pressupostos ajustats a les necessitats econòmiques i socials del país.

Per exemple, pel que fa a l'accés a l'habitatge, Catalunya podrà regular les polítiques que hi estan relacionades (hipoteques, dació en pagament, sòl, fiscalitat, seguretat dels edificis, eficiència energètica, etc.), d'acord amb la realitat pròpia de Catalunya i no seguint la realitat del conjunt de l'Estat, com passa actualment. Unes lleis pensades a Catalunya i per a Catalunya seran l'eina per facilitar a les famílies l'accés a l'habitatge.

- ✓ *Catalunya podria garantir i millorar les pensions i les prestacions d'atur.*

Tal com es demostra en l'apartat anterior, les pensions estaran assegurades, tant les actuals com les futures, i fins i tot podran ser millors.

Hi ha més gent que treballa i hi ha menys atur i, a diferència d'Espanya, a Catalunya el nombre de persones en edat de treballar és més gran que el nombre de persones majors de 65 anys. A més, els salaris són més elevats de mitjana, fet que permet pensions més altes.

La Seguretat Social és també qui s'encarrega de pagar les prestacions d'atur a les persones que s'han quedat sense feina. Tenint en compte això, el fet que la Seguretat Social catalana s'hagi demostrat molt més solvent que la Seguretat Social espanyola és el principal argument que ens permet afirmar que, en cas que Catalunya fos un Estat, les prestacions d'atur també estarien perfectament garantides.

A més a més, el fet de tenir un Estat ens permetria disposar de plena capacitat per gestionar els grans programes de l'Estat del benestar vinculats al sistema de la Seguretat Social (pensions per a la gent gran, prestacions per a l'atur per a les persones sense feina, pensions per a les persones amb discapacitat, protecció de la maternitat, etc.), així com per legislar en l'àmbit laboral (per exemple, l'edat de jubilació) segons les necessitats de Catalunya sense estar supeditats a les necessitats de l'Estat espanyol, com passa avui dia.

- ✓ *Catalunya disposaria de més recursos per incrementar la inversió pública i/o a reduir la pressió fiscal, de manera que es generaria un efecte positiu en el consum i la inversió.*

El guany fiscal de la independència tindria un efecte multiplicador sobre l'economia catalana, ja que els nous recursos es podrien dedicar a incrementar la despesa pública i/o a reduir els impostos, amb un efecte immediat positiu en el consum i la inversió. Es calcula que per cada euro que gasta la Generalitat es genera un efecte multiplicador en l'economia d'entre 1,3 i 1,4 euros.

- ✓ *Catalunya tindria més oportunitats de feina.*

La major disponibilitat de recursos i l'increment de la despesa pública serien factors que ajudarien a incrementar la taxa d'ocupació a Catalunya. A més a més, la necessitat de crear noves estructures d'Estat (banc central, la hisenda pròpia o els òrgans reguladors) suposaria la creació de nous llocs de treball d'alta qualificació.

Una millora de la taxa d'ocupació permetria, any rere any, acostar-nos a la mitjana europea d'atur, ja que estaríem en millors condicions d'intervenir en el mercat laboral d'una forma més efectiva. Alhora, beneficiaria les prestacions públiques a aturats i pensionistes, de manera que es garantiria encara més la seva percepció i es millorarien les seves quantitats.

A més, la major disponibilitat de recursos i la capacitat de Catalunya de legislar en matèria laboral permetria revisar a l'alça el salari mínim interprofessional, millorar la protecció dels treballadors autònoms, etc.

- ✓ *Catalunya podria donar majors oportunitats a les empreses.*

Catalunya com a Estat comptaria amb unes infraestructures més potents i disposaria de més recursos per invertir en polítiques industrials actives, fet que garantiria la permanència de les gairebé 6.000 multinacionals que hi ha instal·lades avui a Catalunya i obrirà la porta a acollir-ne de noves.

Les empreses decideixen si volen instal·lar-se o continuar en un país o territori en funció de les expectatives de rendibilitat futura. Si les empreses multinacionals no han marxat dels països europeus que al llarg dels darrers vint anys s'han independitzat a Europa, tampoc no ho faran en el cas de Catalunya.

✓ *Catalunya podria dur a terme la seva pròpia política fiscal.*

Fins ara, la capacitat de Catalunya per dissenyar la política fiscal ha estat pràcticament limitada als tributs propis. Independentment del model fiscal que es definís, Catalunya tindria la capacitat de decidir sobre els seus impostos, tant pel que fa al seu caràcter redistributiu com incentivador.

Amb una Catalunya independent, si escau, podríem modular la pressió fiscal que recau sobre les famílies catalanes —una de les més elevades d'Europa— i sobre les empreses. Aquest fet faria incrementar la captació d'inversió estrangera per la via dels estímuls fiscals o augmentar la mobilitat dels treballadors, de manera que es rebaixarien les dades d'atur, entre d'altres.

✓ *Catalunya potenciarà encara més la seva obertura comercial exterior.*

En el context de globalització actual, les fronteres tenen cada vegada menys importància. Això significa que s'igualen les oportunitats dels països petits i grans a l'hora de vendre al mercat exterior.

S'ha constatat, al mateix temps, que els països petits, precisament per la seva dimensió, capacitat d'adaptació i competitivitat, acostumen a accelerar els processos de diversificació del comerç amb l'exterior.

✓ *Catalunya podria tenir les infraestructures que es mereix.*

La manca d'inversió crònica provocada per l'Estat genera, d'una banda, una estrangulació del creixement econòmic i, de l'altra, un impacte sobre el dia a dia dels catalans i catalanes: el corredor mediterrani, retards i incidents a Rodalies, carreteres inacabades durant anys (N-II, N-340, A-27...) o la disposició de vies d'alta capacitat amb "peatges tous".

Disposar de nous recursos i poder decidir on i com invertim permetria que Catalunya disposés de les infraestructures que mereixen l'economia i la societat catalana. La societat catalana podria exigir amb contundència uns infraestructures rendibles socialment, destinades al ciutadà.

✓ *Catalunya podria ser un dels Estats de la UE amb uns preus de l'energia elèctrica més reduïts.*

Catalunya és autosuficient en generació d'energia elèctrica. En una Catalunya independent l'energia no només podria ser més barata, sinó que se'n podria exportar, fet que comportaria un ingrés addicional per fer polítiques socials.

- La diferència de costos per kWh en barres de central entre el sistema elèctric espanyol i el sistema elèctric català és un 22,4% inferior a Catalunya respecte al d'Espanya.
- A Catalunya li costa un mínim d'uns 934 milions d'euros l'any romandre connectada al sistema elèctric espanyol.

- El sistema elèctric català pot subministrar l'energia a uns preus un 30% inferiors als del sistema elèctric espanyol.
 - La capacitat actual d'interconnexió del sistema elèctric català és equivalent al 88% de la màxima potència demanada pel mercat català de l'energia, que suposa 8,8 vegades respecte a la recomanació de la UE.
- ✓ *Catalunya tindria accés als mercats financers, ara tancats.*

Hi ha raons per les quals Catalunya té actualment els mercats tancats, que desapareixerien en cas de disposar d'un Estat propi. Per exemple:

- La falta d'hisenda pròpia, ja que actualment l'Agència Tributària de Catalunya gestiona només una mínima part dels ingressos no financers de la Generalitat. El control dels impostos permetria guanyar la confiança dels mercats amb la solvència pròpia d'un país capdavanter.
 - El comportament deslleial del Govern espanyol amb el sistema de bestretes i liquidació, que provoca una gran inseguretats jurídica i indefensió. Evidentment, aquest fet ha provocat que les empreses de qualificació ens hagin atorgat ràntings per sota dels que obtenen les comunitats forals.
 - La culpabilització a les comunitats autònomes del desviament dels objectius de dèficit, quan el principal responsable és el Govern espanyol mateix per traslladar la major part de la consolidació fiscal a les comunitats autònomes, així com la imatge de poc control sobre aquestes.
- ✓ *Catalunya continuaria sent solidària i alhora podria destinar més recursos a les polítiques pròpies.*

Catalunya, com a Estat membre de la UE i fruit del nostre grau de desenvolupament, seria, com fins ara, aportadora neta a les arques comunitàries, cosa que significa que a través de les polítiques comunitàries faríem la nostra aportació al finançament del desenvolupament de les regions menys afavorides d'Europa.

Si dediquéssim 3 o 4 punts del nostre dèficit fiscal a finançar la solidaritat i a pagar l'estructura d'Estat, podríem alliberar-nos de 6 a 7 punts per fer polítiques públiques que potenciessin la nostra economia i reforcessin el nostre Estat del benestar.

D'ON VENIM, QUÈ S'HA FET I QUÈ VOLEM FER: DE LA TRANSICIÓ AL 27-S

Etapa 1. De l'encaix a Espanya a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut 1978 - 2010

Des de 1978 i durant més de trenta anys, Catalunya i les principals formacions polítiques catalanes que van pactar la transició han col·laborat sempre de manera lleial amb Espanya, ajudant-la en els

grans reptes plantejats durant tots aquests anys i actuant amb responsabilitat i sentit d'Estat en els moments decisius.

Començant per la transició democràtica i seguint, per exemple, amb l'acord de la Constitució Espanyola de 1978, la incorporació d'Espanya a la Unió Europea i a l'euro, l'estabilitat dels seus governs (tant del PSOE com del PP) o la solidaritat entre territoris, Catalunya ha jugat sempre a favor de la construcció d'una Espanya democràtica, europea i moderna.

Aquesta actitud col·laboradora i constructiva es fonamentava en l'esperança que l'Espanya moderna seria comprensiva, tolerant i respectuosa amb la personalitat pròpia de Catalunya, i que la Constitució faria possible un encaix que permetés a Catalunya el desenvolupament de la seva identitat, del seu autogovern i del seu projecte de progrés i benestar.

Després de trenta anys, és innegable que l'autogovern de Catalunya ha crescut i s'ha consolidat, però també és indiscutible que des del 2010 s'ha posat de manifest una clara voluntat d'involució per part de l'Estat d'aturar el progrés de l'autogovern de Catalunya i la nostra projecció com a nació.

El Govern amb majoria absoluta del PP entre els anys 2000 i 2004 ja va donar símptomes clars que Espanya ni volia ni acceptava que Catalunya pogués seguir un camí diferenciat del de la resta de l'Estat. Aquesta tendència es va accentuar en el procés de l'Estatut del 2006, que va néixer amb la voluntat de renovar la relació entre Catalunya i Espanya, però que aviat va ser atacat i retallat pels dos grans partits estatals.

Tot i que el nou Estatut va ser aprovat en referèndum a Catalunya amb el suport del 74% dels votants i també per les Corts Espanyoles, va entrar en vigor més mort que viu quan, sobre la base dels recursos interposats pel Partit Popular i pel Defensor del Pueblo, l'any 2010 el Tribunal Constitucional va emetre una sentència que liquidava les parts essencials de l'Estatut. Més enllà de suprimir elements cabdals de l'autogovern que quedaven recollits a l'Estatut, la sentència incorporava un component d'humiliació.

La reacció del poble de Catalunya a la sentència del Tribunal Constitucional no es va fer esperar i el 10 de juliol de 2010 els ciutadans de Catalunya van omplir massivament els carrers de Barcelona manifestant-se pacíficament sota el lema "Som una Nació. Nosaltres decidim".

Tanmateix, el fenomen de les consultes populars va iniciar el 13 de setembre de 2009, amb la consulta d'Arenys de Munt, la reivindicació popular entorn del dret a decidir. El fenomen va créixer i es van celebrar quatre onades de consultes en més de 500 municipis del país, la darrera de les quals va ser la de Barcelona, el 10 d'abril de 2011.

La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut posa punt final al pacte constitucional de 1978 i al període d'entesa constructiva i de col·laboració lleial entre Catalunya i l'Estat espanyol, i suposa l'inici d'una nova etapa en la història política de Catalunya: la transició nacional, basada en el dret a decidir del poble de Catalunya.

Etapa 2. El dret a decidir: pacte fiscal 2010 – 2012

La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut aprovat democràticament en referèndum pels ciutadans de Catalunya té una dimensió històrica. D'una banda, constata que la via

constitucional i l'estatutària estan exhaurides i que Espanya no té cap voluntat d'evolució cap a un estat plurinacional. Espanya no vol ser canviada, vol continuar sent una única nació amb un únic estat on no hi ha cabuda per al projecte nacional de Catalunya. D'altra banda, la sentència suposa també l'inici d'un nou camí, l'inici de la transició nacional, basada en el dret dels ciutadans de Catalunya a decidir democràticament el seu futur com a poble.

L'èxit de les consultes populars des de 2009 i la gran mobilització del 10-J avalen el començament d'aquest nou camí iniciat per la societat civil, i demostren que, de la mateixa manera que Espanya no vol ser canviada, Catalunya tampoc no vol ser absorbida ni homogeneïtzada; Catalunya vol continuar creixent com a nació per garantir-nos així un futur de progrés i benestar.

Així mateix, el març de 2011 es constitueix l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), i el setembre de del mateix any, l'Associació de Municipis per la Independència. Dues entitats que, conjuntament amb Òmnium Cultural, amb més de cinquanta anys d'història, lideraran el clam civil per la llibertat i la capacitat de decidir el nostre futur.

És en aquest context que s'inicia des de baix el procés de transició nacional, un procés de base plenament democràtica i pacífica i que ha de descansar sobre grans majories socials que li donin la força i la legitimitat necessàries. En aquest sentit, una de les qüestions que més consens genera en la societat catalana és la demanda d'un model de finançament propi per a Catalunya que posi punt final a l'insostenible nivell de dèficit fiscal que s'arrossega des de fa més de trenta anys i que suposa un veritable ofec des del punt de vista econòmic i social. El concert econòmic esdevé, per tant, la primera estació en el procés de transició nacional.

El mes de juliol de l'any 2012 el Parlament de Catalunya aprova per àmplia majoria la proposta de pacte fiscal en la línia del concert econòmic i avala l'inici d'una negociació bilateral entre els governs català i espanyol sobre aquesta qüestió. El 20 de setembre els presidents Artur Mas i Mariano Rajoy es reuneixen per negociar la proposta i el president espanyol rebutja qualsevol negociació al pacte fiscal i tanca la porta a dotar Catalunya d'un model de finançament propi.

Nou dies abans d'aquesta reunió, la Diada de l'Onze de Setembre, un milió i mig de persones surten novament als carrers de Barcelona en la manifestació més nombrosa de la història de Catalunya darrere el lema "Catalunya, nou Estat d'Europa".

Trencada la via constitucional i estatutària i tancada la porta al pacte fiscal, que compta amb un suport parlamentari amplíssim, es convoquen unes noves eleccions per traslladar a les urnes la veu expressada als carrers i perquè siguin els ciutadans de Catalunya els qui, a través del seu vot, avalin fer un pas endavant en el procés de transició nacional.

Aquest pas endavant consisteix a exercir plenament el dret a decidir a través de la convocatòria d'una consulta on els catalans i catalanes puguin decidir democràticament el seu futur com a nació.

Etapa 3: El dret a decidir: consulta

2012 – 2015

El resultat de les eleccions del 25 de novembre és inequívoc. Amb una participació de gairebé el 70%, la més alta de la història en unes eleccions al Parlament de Catalunya, els ciutadans mostren un clar suport al dret a decidir i avalen amb el seu vot l'obertura d'una nova etapa en el procés de transició nacional.

Les formacions que porten en el seu programa electoral la convocatòria d'una consulta sobre el futur polític de Catalunya representen una majoria molt qualificada del nou Parlament, posant així de manifest que la centralitat del país se situa al voltant del dret a decidir.

Durant els mesos següents, tant el Parlament com el Govern van avançant donant compliment al mandat democràtic sorgit de les eleccions: el 13 de març el Parlament aprova per una majoria encara més àmplia instar el Govern a iniciar el diàleg amb el Govern espanyol per fer possible la celebració d'una consulta sobre el futur polític de Catalunya.

D'acord amb l'encàrrec del Parlament, el 26 de juliol el president de la Generalitat adreça una carta al president del Govern espanyol en què li expressa solemnement la voluntat d'una àmplia majoria del poble de Catalunya de poder decidir el seu futur en una consulta i l'emplaça a obrir una negociació per tal que aquesta consulta es pugui fer de manera acordada. El 14 de setembre el president Rajoy respon la carta condicionant el diàleg al respecte al marc jurídic, i a la pràctica tanca qualsevol via de diàleg.

Després de nombroses votacions al Congrés perquè l'Estat autoritzi la celebració d'un referèndum o traspassi la facultat de fer-ne la convocatòria, i seguint fil per randa el que estableix la Constitució en matèria de referèndums, el 8 d'abril de 2014 una delegació del Parlament de Catalunya compareix davant del Congrés dels Diputats per oferir la convocatòria d'un referèndum acordat. La proposta és rebutjada de forma contundent amb el vot contrari de 299 diputats. Es tanca, de nou, una via de negociació.

El 19 de setembre el Parlament de Catalunya aprova la llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana i, basant-s'hi, el 27 de setembre es convoca la consulta per al dia 9 de novembre de 2014 d'acord amb la pregunta acordada per sis forces polítiques: CDC, ERC, UDC, CUP, ICV i EUiA.

La resposta del Govern espanyol no es fa esperar i presenta un recurs al Tribunal Constitucional, que el dia 29 de setembre resol suspentent cautelament tant la llei de consultes aprovada pel Parlament com el decret de convocatòria de la consulta del 9-N.

Davant les suspensions, s'organitza un procés participatiu per al 9-N, que, gràcies a la feina i el compromís de milers de voluntaris i amb l'ajuda de la societat civil, esdevé un èxit rotund i una jornada memorable per a la història democràtica de Catalunya, amb la participació de més de 2,3 milions de persones. En aquesta ocasió, la resposta de l'Estat arriba en forma de querrela criminal contra el president de la Generalitat, la vicepresidenta i la consellera d'Ensenyament.

El balanç 2010 – 2015

En resum, des del juliol de 2010 fins al desembre del 2014 la resposta de l'Estat espanyol a totes les mobilitzacions i propostes que s'han plantejat des de Catalunya ha estat "no". "No" a l'Estatut, "no" al pacte fiscal, "no" a la declaració de sobirania, "no" al referèndum al Congrés dels Diputats, "no" a la llei de consultes, "no" a la consulta del 9-N, i tot això culminat amb una querella criminal contra tres membres del Govern de Catalunya.

Aquesta actitud de "no" a tot i d'absència total de diàleg per part de l'Estat espanyol deixa com a única opció per garantir el dret a decidir dels catalans la convocatòria d'unes eleccions ordinàries al Parlament de Catalunya a les quals les formacions polítiques han de donar un caràcter plebiscitari i que han de convertir en la consulta que l'Estat espanyol ha impedit que es pogués fer.

1 BLOC 1.
**EL FULL DE RUTA
CAP A LA
INDEPENDÈNCIA**

BLOC 1.- EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA

Si la ciutadania de Catalunya escull, a través de les eleccions del 27S, una majoria de diputats a favor de la independència, s'iniciarà un procés cap a la creació d'un Estat independent. Votar la candidatura de Junts pel Sí significa atorgar el mandat democràtic per fer efectiu el full de ruta que exposem tot seguit.

El procés cap a la creació d'aquest Estat independent s'ha definit i consensuat a partir dels principis de sobirania, legitimitat democràtica i participació, seguint les recomanacions d'experts en l'àmbit del dret constitucional, el dret internacional, la ciència política i la *Realpolitik* internacional.

La pulcritud democràtica és present des de l'obtenció del mandat democràtic a favor de la independència —en les eleccions d'aquest 27S—, fins la ratificació de la constitució del nou Estat mitjançant un referèndum final, passant pel procés d'elaboració de la nova constitució, elaborat de forma democràtica.

D'altra banda, el rigor i la voluntat d'aportar seguretat jurídica és un element fort del procés per evitar que en cap moment no es produeixi cap buit legal o de poder, sinó que hi hagi una continuïtat institucional, jurídica, política i legal que permeti gestionar amb absoluta normalitat la proclamació de la independència.

El procés cap a la creació d'un Estat independent consta d'un procés constituent en dues fases:

- Una primera fase que comença després del 27S amb una declaració d'inici del procés d'independència, amb la creació de les estructures d'Estat necessàries des d'un govern de concentració i l'inici del procés constituent de base social i popular. Posteriorment es procedirà a la proclamació de la independència, que suposarà la desconexió respecte de l'ordenament jurídic espanyol vigent, i a l'aprovació de la llei de transitorietat jurídica i de la llei del procés constituent.
- Una segona fase de caràcter institucionalment constituent, que comprèn la celebració d'unes eleccions constituents, la culminació del procés de creació de l'Estat independent amb l'aprovació de la Constitució i la seva ratificació mitjançant un referèndum.

El procés serà reforçat políticament per un govern de concentració tan ampli com sigui possible, el qual haurà de gestionar l'agenda de negociació espanyola, així com l'agenda internacional per al reconeixement del mandat a favor de la independència.

1. La fase inicial: de la declaració d'inici del procés d'independència fins a la seva proclamació

1.a) La declaració d'inici del procés d'independència

El procés cap a la creació d'un Estat independent s'origina a partir del mandat democràtic obtingut a les urnes el proper 27 de setembre.

Si els ciutadans de Catalunya escullen una majoria de diputats a favor de la independència, el Parlament acabat de constituir aprovarà una declaració solemne en la qual es proclamarà que, en virtut del mandat rebut de la ciutadania, comença el procés d'independència. En la declaració s'informarà sobre l'inici d'aquest procés les autoritats de l'Estat espanyol, d'Europa i de la comunitat internacional.

La declaració es clourà amb un mandat al Govern de la Generalitat per tal que adopti les mesures necessàries per implementar els acords recollits en la declaració. En aquest sentit, durant aquest període s'enllestiran les estructures d'Estat imprescindibles per exercir la plena sobirania en tots aquells àmbits en què avui la Generalitat encara no l'exerceix.

Immediatament després d'aquesta declaració d'inici del procés de constitució del nou Estat, comença el procés per elaborar la Constitució del nou Estat en la primera de les dues fases: la participació ciutadana. Es tracta d'una fase gestionada per la societat civil i encara no regulada jurídicament.

La societat civil organitzada iniciarà els debats pertinents justament després del 27S, i produirà aquells continguts que complementaran i nodriran els treballs d'elaboració de la Constitució en la fase constituent del procés. Actualment, existeixen diverses iniciatives civils que amb posterioritat al 9N de 2014 s'han coordinat i ja han començat a fomentar els debats ciutadans sobre el procés d'elaboració, així com propostes de continguts de la futura Constitució.

Serà al llarg d'aquest període quan la Generalitat haurà d'anar enllestint les estructures d'Estat imprescindibles per exercir la plena sobirania en tots aquells àmbits en què avui encara no l'exerceix. Seran la posada en marxa d'aquestes estructures d'Estat i l'inici de les negociacions amb l'Estat les prioritats del nou Govern de la Generalitat, sense oblidar, evidentment, la gestió ordinària sobre la base del programa detallat més endavant que tindrà com a objectiu fonamental la cohesió social i la lluita contra l'exclusió i les desigualtats.

1.b) Proclamació de la independència: la Llei de transitorietat jurídica i la Llei de procés constituent

Culminada la primera etapa, es procedirà a la proclamació de la independència, a partir de la desconexió respecte de l'ordenament jurídic espanyol vigent. Immediatament després de la proclamació, el Parlament aprovarà la Llei de transitorietat jurídica, que ha de regular de manera provisional els elements estructurals del nou Estat i les clàusules generals adreçades a garantir, des del primer moment, la completesa de l'ordenament jurídic del nou Estat i la continuïtat i successió ordenada d'administracions. A aquests efectes, la Llei declararà la continuïtat, llevat excepcions, de l'aplicació del dret autonòmic català, del dret espanyol, del dret de la UE i del dret internacional.

La Llei de transitorietat jurídica també preveurà la continuïtat —mitjançant subrogació— dels contractes de l'Estat i de la Generalitat i la possibilitat que els funcionaris i el personal laboral que prestin els seus serveis a l'Administració de l'Estat a Catalunya puguin integrar-se a l'Administració del nou Estat.

Immediatament després de l'entrada en vigor d'aquest nou marc jurídic transitori, s'aprovarà la Llei del procés constituent, que regularà la fase parlamentària i referendària del procés d'elaboració i aprovació de la Constitució, així com l'encaix de la participació ciutadana i dels resultats obtinguts en la primera fase del procés constituent en aquesta fase institucional.

Posteriorment, s'iniciarà la segona fase del procés d'elaboració de la Constitució del nou Estat independent amb la convocatòria d'unes eleccions constituents en un període màxim de divuit mesos des de la celebració de les eleccions plebiscitàries del 27 de setembre.

2. De les eleccions constituents al referèndum de ratificació de la nova Constitució

Les eleccions constituents donaran lloc al Parlament Constituent, que iniciarà la fase institucional del procés constituent d'acord amb la Llei del procés constituent aprovada.

El resultat de les eleccions constituents proporcionarà la correlació de forces polítiques, les quals procediran a constituir la ponència constitucional que, d'acord amb la Llei del procés constituent aprovada al Parlament, haurà de comptar amb participació dels diversos grups parlamentaris representats a la Cambra. Aquesta ponència constitucional comptarà també amb la participació ciutadana i alhora s'encaixarà amb els resultats obtinguts en la primera fase. D'aquesta forma es conclouria amb una proposta de Constitució llesta per ser aprovada pel conjunt de la ciutadania.

No obstant tot l'anterior, en el cas que l'Estat espanyol, mitjançant decisions polítiques i/o jurídiques, bloquegi l'autogovern de Catalunya, el Govern i el Parlament procediran a la proclamació de la independència i a l'aprovació de la Llei de transitorietat jurídica.

El procés de creació del nou Estat independent culminarà amb l'aprovació de la Constitució per referèndum.

3. El Govern de concentració, la transició real i la realització de les estructures d'Estat

La declaració d'inici del procés d'independència contindrà un mandat al Govern de la Generalitat perquè adopti les mesures necessàries per implementar els acords presos en el Parlament. Així, el conjunt de les institucions de la Generalitat, i especialment el Govern, centraran la seva tasca en la posada en funcionament de les estructures del nou Estat, alhora que s'ocuparan de la gestió ordinària de les competències de la Generalitat.

Després de les eleccions del 27S, la voluntat política és la de constituir un Govern de concentració obert a totes les forces polítiques disposades a implementar el mandat a favor de la independència. Es tracta de disposar d'un Govern que compti amb la màxima estabilitat i el màxim suport parlamentari i que tingui com a objectiu fonamental garantir el desenvolupament del procés fins a la seva culminació.

Tal com s'explicita més endavant en aquest document de Compromís per la Llibertat, el Govern centrarà l'acció en el seu dia a dia a sortir de la crisi econòmica, crear ocupació, lluitar contra la pobresa i garantir la màxima cohesió social arreu del país, considerada com a indestruïble de la cohesió nacional imprescindible en aquest moment històric del país.

Així mateix, el Govern abordarà la fase decisiva de la creació i posada en funcionament de les estructures d'Estat que han de permetre exercir la sobirania en tots aquells àmbits en què avui no tenim competències o en què aquestes, fins i tot tenint-les, han estat envaïdes pel Govern de l'Estat, recorregudes o suspeses per part de les institucions de l'Estat.

En el bloc següent del present document es plantegen les estructures d'Estat en quatre àmbits: estructures d'Estat del benestar, estructures econòmiques d'Estat, estructures per a l'acció exterior i

estructures per a la governança i reforçament de l'administració. Cal dir que es tracta d'un conjunt de lleis, organismes i eines que s'inspira en els treballs recollits en el Llibre Blanc de la Transició Nacional.

La candidatura Junts pel Sí té la voluntat d'exercir la sobirania real per tots els camins possibles; en primer terme, en un seguit d'àmbits socials en què una sèrie de disposicions i decrets aprovats pel Parlament i pel Govern de Catalunya han estat recorreguts, suspesos o anul·lats pel Govern i les institucions de l'Estat:

- Decret de pobresa energètica
- Dació en pagament i Llei de segones oportunitats
- Llei d'horaris comercials
- Prohibició d'extracció d'hidrocarburs per fractura hidràulica
- Impost sobre dipòsits bancaris
- Impost sobre energia nuclear i emissions contaminants de la indústria

Finalment, el Govern també haurà de gestionar l'agenda de la pertinent negociació i interlocució amb l'Estat espanyol derivada del procés, així com l'agenda de la necessària acció exterior de preparació dels reconeixements internacionals del nou Estat i d'interlocució amb la UE.

1.4. L'agenda de la negociació espanyola i la voluntat de permanència a la UE i el reconeixement internacional

Un cop aprovada la Declaració solemne del nou Parlament establert després del 27S s'informarà sobre l'inici d'aquest procés de creació de l'Estat independent les autoritats de l'Estat espanyol, d'Europa i de la comunitat internacional.

- **L'agenda de la negociació espanyola**

Les eines de l'agenda espanyola són el diàleg i la negociació amb l'Estat. Havent constatat, de forma reiterada, la negativa a l'exercici del dret a decidir dels ciutadans de Catalunya per part de l'Estat, en el cas d'obtenir el mandat democràtic el proper 27S en favor de la creació d'un Estat independent, s'imposa una fase negociadora amb l'Estat per fer efectiva la independència. Aquesta fase es vol obrir mantenint sempre una actitud expectant respecte de l'alternativa d'un referèndum vinculant per part de l'Estat espanyol sobre la independència de Catalunya, oferta que ha de ser compatible amb l'horitzó temporal contingut en aquest acord per a la proclamació de la independència i la celebració de les eleccions constituents.

Es tractaria d'acordar el repartiment d'actius i passius. Respecte a la restitució de la sobirania, caldria acordar la subrogació de convenis, la gestió de les fronteres amb l'Estat, el traspassos de funcionaris i organismes i aspectes clau pel que fa al sistema energètic, la conca de l'Ebre o l'espai radioelèctric, entre molts d'altres. En relació amb els acords de repartiment de béns, caldria negociar tots els béns materials que Espanya administra actualment a Catalunya, (per exemple, infraestructures com ara carreteres, ports i aeroports, immobles, etc.), així com els béns que Espanya té a l'estranger i que són compartits i els béns econòmics i financers, que inclouen els actius (fons de la Seguretat

Social, fons de compensació, etc.) i els passius (deutes de Catalunya avalats per Espanya i deutes d'Espanya que podrien correspondre a Catalunya), entre d'altres.

- **L'agenda exterior: la voluntat de permanència a la UE i el reconeixement internacional**

L'objectiu de l'agenda exterior se centra en la preparació del reconeixement internacional, a partir de la legitimació del mandat a favor de la independència dels catalans en l'àmbit internacional. Partint de la voluntat de permanència a la UE, caldrà articular l'agenda internacional amb les accions de diplomàcia internacional per explicar i cercar complicitats vers el procés d'independència.

Un cop iniciat el procés de creació de l'Estat independent, caldrà intensificar la diplomàcia i la negociació per obtenir el reconeixement internacional dels estats, així com la incorporació de Catalunya en la UE i els organismes internacionals.

El conjunt de l'acció exterior del president de la Generalitat, dels membres del Govern i del Parlament, així com dels eurodiputats i parlamentaris del Congrés, en l'àmbit internacional, s'adreçarà a l'àmbit de les institucions que configuren el marc legal internacional (ONU, Consell d'Europa, Cort Internacional) i incidirà en els actors internacionals rellevants en les matèries pròpies del dret a decidir (organitzacions internacionals en matèria de pau, valors democràtics i drets humans, etc.). Aquests darrers actors també resulten claus com a eventuals agents mediadors i d'observació del procés, en el cas de la previsible intensificació de la tensió política al voltant del procés o d'una conculcació dels drets democràtics dels ciutadans de Catalunya.

2 BLOC 2. **LES ESTRUCTURES D'ESTAT**

BLOC 2. LES ESTRUCTURES D'ESTAT

El present bloc explica la proposta d'estructures d'Estat que ha d'impulsar el Govern de la Generalitat per tenir-les a punt en el moment constituent. Es tracta d'aquells elements estructurals (infraestructures legals, unitats, organismes, etc.) que avui com a comunitat autònoma no tenim i que necessitem per exercir la sobirania pròpia d'un Estat en l'àmbit social, econòmic, de la governança i de l'acció exterior.

Des de Junts pel Sí ho tenim tot previst i estem preparats per fer-ho. Gràcies al treball realitzat pel Consell Assessor i el Comissionat per a la Transició Nacional, i gràcies al suport de tota l'energia civil que participa i col·labora en el projecte, estem convençuts que amb un Govern de concentració ampli i fort tenim les garanties d'enllestir les estructures d'Estat amb rigor i solvència.

2.1. Les estructures de l'Estat del benestar

El manteniment i millora de l'Estat del benestar és un dels objectius últims per a la creació d'un nou Estat. Catalunya no només genera prou recursos per mantenir l'actual Estat del benestar, sinó que té la capacitat per millorar els estàndards actuals i situar el model català de protecció social entre els millors d'Europa.

Les prioritats d'actuació en aquest àmbit són les que exposem tot seguit.

L'Agència Catalana de la Seguretat social: les pensions i la protecció social del nou país.

Catalunya té recursos suficients per garantir les pensions i la protecció social d'un nou Estat: el saldo de la Seguretat Social a Catalunya ha estat generalment millor que a la resta de l'Estat espanyol. Quan hi ha hagut superàvit —des del 1997 fins al 2008—, el superàvit a Catalunya sempre ha estat més important que a Espanya. D'altra banda, quan hi ha hagut dèficit, el dèficit català sempre ha estat inferior a l'espanyol.

La percepció de pensions i altres prestacions de la Seguretat Social es basarà en els principis següents:

- Els ciutadans de Catalunya han de tenir garantida la percepció de les pensions i altres prestacions de la Seguretat Social que tinguin reconegudes en les mateixes condicions que fins ara. Així mateix, han de tenir la certesa que en el futur podran accedir a prestacions de la Seguretat Social de la mateixa qualitat, com a mínim, que les prestacions de les quals fins ara podien legitimament confiar a gaudir.
- Els ciutadans d'altres nacionalitats que hagin treballat algun temps a Catalunya o que vulguin fer-ho en el futur han de confiar que seran tractats igual que ara en relació amb els seus possibles drets en matèria de Seguretat Social, i que en tot cas es respectarà escrupolosament la normativa de coordinació europea i internacional.
- Disposar d'un model propi de serveis socials i atenció a les persones dins del sistema de seguretat social catalana permetrà definir polítiques públiques per protegir i preservar l'Estat

del benestar a Catalunya, tot garantint, d'una banda, la qualitat de vida de les persones, prioritant els col·lectius més vulnerables i donant resposta a les necessitats i reptes socials actuals, i d'altra banda, planificant la resposta a les noves problemàtiques que puguin sorgir en el futur.

Per tal de fer efectius aquests principis:

- Assumirem les prestacions de protecció social pròpies, les transferides i les gestionades per l'Estat espanyol, i assegurarem les pensions i altres prestacions de llarga durada, les de curta durada i les polítiques passives d'ocupació.
- Impulsarem les estructures organitzatives i els processos per gestionar de forma integral les pensions i totes les prestacions socials, sota l'òptica de l'eficiència: una mateixa administració programa, dicta la normativa, inspecciona, realitza el pagament i representa i defensa davant els tribunals.
- Crearem l'Agència Catalana de Protecció Social, que esdevindrà la peça bàsica al voltant de la qual s'articularen les polítiques de protecció social de l'Estat català.

Un nou marc de relacions laborals: empreses de qualitat i treball digne

La construcció del nou Estat és l'oportunitat per promoure la creació d'un espai català de relacions laborals, establert en funció de la realitat productiva i empresarial del país, en el qual han d'estar representades les organitzacions sindicals i empresarials i l'Administració de la Generalitat. En aquest marc, els poders públics han de fomentar l'articulació d'un model de relacions laborals fonamentat en la col·laboració, el diàleg social i la concertació, que permeti al país disposar d'una economia i d'un mercat de treball amb més capacitat de generar i distribuir socialment la riquesa.

Assumint la plena sobirania en matèria de relacions laborals, es procedirà a la creació d'un espai social en relació amb el món del treball. Actualment tenim instàncies a partir de les quals es podria vertebrar el nou marc català de relacions laborals, tot i que eventualment es podrien crear aquelles que el consens econòmic i social pugui establir.

- El Consell de Relacions Laborals, el qual, tot i les mancances competencials actuals, actua com a taula de trobada i concertació entre agents socials. Podria ser l'eina de diàleg social del canvi cap a un nou model productiu d'empreses de qualitat i treball digne.
- El Consell de Treball Econòmic i Social, com a òrgan consultiu i prepositiu vers els canvis normatius, fecund en relació amb consensos i espai de trobada dels agents socials.
- El Tribunal Laboral de Catalunya, com a òrgan independent de resolució de conflictes extrajudicials, que acumula una trajectòria de resolució proactiva en l'abordatge de la conflictivitat laboral.

L'eventual coordinació, ampliació i potenciació institucional dels elements anteriors, junt amb el consens necessari per abordar la creació del nou marc jurídic laboral que pugui adaptar i/o desenvolupar la legislació laboral, assenyala la tasca de completesa bàsica del nou marc de relacions laborals, capaç d'assumir les funcions de la negociació col·lectiva i la concertació de polítiques entre els agents socials.

Des de la perspectiva de noves estructures necessàries derivades de la condició d'Estat, caldrà abordar la creació de l'organisme de referència nacional per a l'Agència Europea per a la Seguretat i Salut en el treball.

Així mateix, en la voluntat de desplegar el model propi d'economia social, es podran crear nous marcs jurídics per impulsar l'associacionisme econòmic de treball, el cooperativisme i les diverses expressions de l'economia social com a fórmula d'emprenedoria social i col·lectiva.

De les garanties per l'ocupació a Catalunya, serveis i formació

Amb l'objectiu de millorar el funcionament del mercat de treball, així com d'impulsar noves polítiques actives de treball que millorin l'ocupabilitat i els serveis a treballadors i empreses, caldrà reforçar i redefinir el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya en el marc de la llei aprovada recentment, com a organisme de referència en la intermediació laboral, l'orientació i la formació, i com a observatori del món del treball.

Així mateix, caldrà desenvolupar, a partir de la Llei, un model de formació professional dual propi d'un Estat que superi els marcs competencials actuals i que s'orienti decididament a la realitat empresarial del país i a les necessitats de l'economia productiva.

Altres estructures de l'Estat del benestar

En matèria de salut, cal complementar totes les funcions que avui dia ja s'exerceixen des de Catalunya amb aquelles funcions que encara són reservades a l'Estat, a fi de disposar de la màxima autonomia per desplegar les estratègies que situaran el sector salut com un sector estratègic de l'Estat del benestar.

De fet, el simple fet de disposar de recursos sense haver de renunciar als que som capaços de generar com a país, permetrà consolidar i potenciar un sistema sanitari públic d'excel·lència, sostenible i al servei de les persones, sense diferències de sexe, raça, origen o situació socioeconòmica, que els permeti viure més anys i de forma més saludable.

Davant d'aquesta situació:

- Garantirem la cobertura pública universal per a tothom.
- Definirem una cartera de serveis sostenible, equitativa, d'excel·lència i de cobertura pública d'acord amb criteris de cost-efectivitat i de les polítiques de salut del país.
- Assumirem les competències de reconeixement de medicaments i productes sanitaris autoritzats, que, en primera instància, es correspondran amb els medicaments i productes sanitaris ja autoritzats per la Unió Europea i l'Estat espanyol.
- Mantindrem la continuïtat del subministrament de prestacions i productes farmacèutics, tractaments farmacològics, vacunes, medicaments, pròtesis, productes cosmètics i altres.

- Impulsarem mesures a favor de les professions sanitàries que permetin avançar-nos a donar resposta a la necessitat de professionals d'acord amb els nous models d'atenció a les persones.
- Desenvoluparem marcs normatius propis d'ordenació i política farmacèutica tant en l'àmbit de la regulació de les farmàcies com de la relació amb la indústria farmacèutica, més propers a la realitat catalana.
- Garantirem la continuïtat de l'activitat de les empreses del sector farmacèutic, i d'equipament i material sanitari instal·lades a Catalunya, tot reconeixent les autoritzacions atorgades per l'Agència Espanyola de Medicamentos y Productos Sanitarios. Així mateix, facilitarem la continuïtat de l'activitat investigadora dels assaigs i investigacions clíniques que es realitzin en centres sanitaris de Catalunya.
- Crearem la Direcció General —o l'Agència Catalana— de Medicaments i Productes Sanitaris, així com el registre de medicaments i el registre de productes sanitaris, i designarem el laboratori de control oficial de medicaments i productes sanitaris d'entre els laboratoris farmacèutics acreditats per la norma UNE-EN-ISO/IEC 17025.
- Designarem els laboratoris que han d'actuar com a Centre Català d'Epidemiologia i com a Centre Català d'Epidemiologia, mentre s'implanta el model definitiu de suport als serveis de vigilància i resposta a emergències de salut pública de les regions sanitàries, a la prevenció, diagnòstic i tractament de malalties infeccioses, i al diagnòstic d'infeccions humanes emergents o inusuals.
- Assumirem totes les funcions de l'àmbit de la recerca i la innovació en la salut i crearem, si escau, l'Agència Catalana de Recerca i Innovació en Salut, a fi d'impulsar fórmules innovadores de models de finançament i promoció del mecenatge, amb instruments propis per promoure la seva capacitat transnacional.

Materialitzarem el sistema integral de beques i ajuts per a l'ensenyament universitari i no universitari

El sistema universitari català gaudeix de bona salut, amb universitats situades entre les millors del món en diversos rànquings. Per això, cal garantir que els nostres estudiants gaudeixin d'un nou model de preus, beques i ajuts que els garanteixi l'accés a l'ensenyament universitari. Per això:

- Gestionarem de forma integrada tot el sistema de beques i ajuts als estudiants matriculats en el sistema universitari català, fent del nou sistema de beques un dels més eficients d'Europa.
- Incrementarem la dotació actual de beques i ajuts per situar-la a un nivell destacat de la llista de països de l'OCDE en relació amb el PIB.
- Aplicarem mesures encaminades a incrementar les aportacions i assegurar el sistema de beques a l'estudi universitari i la seva implementació.
- Ampliarem les funcions i recursos de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya (AQU), que s'encarregarà de les homologacions i convalidacions dels títols acadèmics i professionals, en col·laboració amb el conjunt del sistema universitari català.
- Impulsarem les accions necessàries per a l'establiment dels títols universitaris, l'expedició dels títols universitaris oficials i l'homologació dels títols estrangers.

L'assumpció de plenes competències en l'àmbit de l'ensenyament té, d'entrada, dos efectes estructurals sobre el conjunt de la ciutadania: d'una banda, una gestió més eficient i eficaç dels ajuts i beques per a l'alumnat i, de l'altra, el disseny d'un sistema educatiu coherent amb la realitat i les necessitats del país i la societat catalana. Per això:

- Garantirem els ajuts de menjador escolar per a l'alumnat en situació econòmica desfavorida en els ensenyaments obligatòries i el segon cicle d'educació infantil, així com els ajuts de transport escolar per a l'alumnat que viu en nuclis de població allunyat o en zones rurals i els alumnes amb discapacitats.
- Definirem els criteris de concessió de beques per cursar ensenyaments per obtenir un títol o un certificat oficial, sobre la base de les circumstàncies socioeconòmiques de l'estudiant i, si escau, del seu aprofitament acadèmic.
- Regularem el procediment i les condicions per a l'expedició de títols acadèmics i professionals universitaris, així com el model del títol, i crearem el registre de títols acadèmics i professionals no universitaris.
- Establirem les bases que permetin situar el model català d'ensenyament entre els més avançats del món, mitjançant la creació del Consell d'Ensenyament, l'Agència Catalana d'Assegurament de la Qualitat del Sistema Educatiu i l'Agència Catalana de Formació Professional.

Reforçarem l'Agència de Migracions de Catalunya per tal que esdevingui un únic organisme coordinador de les polítiques migratòries, amb la participació de totes les unitats governamentals que participen directament o indirectament en el fenomen migratori.

Els instruments de política d'integració social d'immigrants desenvolupats per Catalunya des de l'any 1993 s'han demostrat com a eines eficients per garantir la convivència amb els nousvinguts. Per aquest motiu, l'assumpció de les plenes competències en les polítiques d'àmbit migratori permetria:

- Disposar dels mecanismes necessaris per al desplegament de la gestió i control dels fluxos migratoris, l'entrada i residència, les autoritzacions de treball, la determinació del contingent de treballadors estrangers, la contractació en origen i la nacionalitat.
- Ser membres de ple dret de les organitzacions internacionals especialitzades en migració i protecció internacional.
- Consolidar el sistema català d'integració, amb el desplegament del servei de primera acollida i la col·laboració amb els ens locals en matèria d'arrelaments, entre d'altres.

2. 2. Les estructures econòmiques d'un Estat

Les estructures econòmiques d'un Estat són aquelles que han de garantir una bona gestió i una redistribució dels recursos públics adequada, amb l'objectiu de garantir tots els serveis dels quals es dota l'Estat del benestar, així com proporcionar els instruments adequats per afavorir l'activitat econòmica i l'intercanvi de béns i serveis entre ciutadans i empreses.

Catalunya com a Estat sobirà no només generaria prou recursos per si mateixa per garantir totes les despeses que tindria com a Estat, sinó que, encara més, tindria un superàvit que revertiria en

ciutadans i empreses. Tant és així que, amb la desaparició del dèficit fiscal (equivalent a tota la despesa actual en salut, ensenyament i benestar social), si Catalunya assumís totes les despeses de les competències estatals, encara disposaria de suficients recursos addicionals per aplicar a noves polítiques.

Per corroborar-ho a ulls internacionals, elaborarem un informe que prevegi diversos escenaris a curt i mitjà termini i validi la sostenibilitat econòmica i financera de la Generalitat de Catalunya sota la hipòtesi de plena sobirania.

Davant d'aquesta realitat, avançarem en la materialització de totes les estructures econòmiques que permetin traslladar a tota la ciutadania els beneficis d'una economia pròspera, dinàmica i avançada.

La Hisenda Pública

Implantarem totes les mesures necessàries per fer realitat la Hisenda Pública pròpia del segle XXI, que superi el model de control i persecució tradicional per passar a un model basat en la cooperació i la confiança entre contribuent i Administració.

Les tendències internacionals més avançades i les recomanacions de l'OCDE i la Comissió Europea estableixen que el model de gestió tributària de compliment cooperatiu es basa en l'establiment d'instruments i procediments de interlocució efectiva entre el sector públic i el sector privat, la determinació de criteris comuns d'interpretació de la normativa tributària i la reducció de la conflictivitat en les relacions entre Administració tributària i contribuent.

Per aquest motiu, la nova hisenda catalana no ha de ser una reproducció de la hisenda espanyola, sinó que ha de recollir els principals avenços en gestió tributària consolidats en els darrers anys en els països més avançats del món. En definitiva, volem crear l'Administració tributària del segle XXI: eficient, transparent, cooperant amb el contribuent i amb vocació de servei públic.

- Implantarem les mesures necessàries per reforçar l'estructura organitzativa de la hisenda pròpia, i continuarem amb el desplegament de la xarxa d'oficines de recaptació i gestió tributària.
- Crearem el Consell Fiscal de Catalunya, l'organisme on es trobaran i cooperaran tots els actors del sistema fiscal, i l'Institut d'Estudis Tributaris de Catalunya per a la formació tècnica especialitzada del personal que forma part dels diferents òrgans de l'Administració tributària.
- Crearem una Policia Fiscal, especialitzada en la investigació del frau fiscal de major transcendència, i que col·laborarà amb les autoritats judicials i el Ministeri Fiscal en la persecució de la delinqüència econòmica.
- Dissenyarem una jurisdicció fiscal especialitzada en el coneixement dels conflictes d'aplicació de la normativa tributària.
- Impulsarem la duana de Catalunya, basada en un sistema de finestreta única que millori els controls duaners, la cooperació entre duanes i les autoritats fiscals, policials, i d'inspecció fronterera, amb un ús intensiu de les noves tecnologies i l'elaboració d'auditories conjuntes.
- Promourem la creació de l'Agència Catalana de la Propietat Immobiliària, que integri el Cadastre, el Registre de la Propietat i l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya, a fi d'unificar els sistemes d'informació i la gestió de la propietat immobiliària.

- Impulsarem els treballs de creació del sistema d'informació i de gestió tributària de Catalunya, que englobi els cens dels contribuents, la gestió informàtica dels processos d'aplicació dels tributs i un portal electrònic de relació amb el contribuent, i crearem el Servei d'Informàtica tributària de Catalunya.

El Banc Públic de Desenvolupament al servei de l'economia productiva

Catalunya necessita millors eines públiques de caràcter financer per multiplicar la potència de l'ampli ventall de polítiques públiques existents en matèria d'internacionalització, desenvolupament i innovació empresarial.

La tasca lloable de l'Institut Català de Finances té limitacions pel que fa al seu potencial; limitacions de caràcter operatiu, i també de múscle financer, pel fet de ser una institució de caràcter autonòmic dins d'un Estat que no ajuda. Això explica el projecte de reconversió de l'ICF en un banc públic de desenvolupament, impulsat aquesta legislatura, que permeti ampliar la seva operativa amb garanties per abordar nous reptes de país i territorials en projectes estratègics en matèria industrial, tecnològica i d'infraestructures, fortament orientat al teixit industrial de pimes i clústers.

La construcció del nou Estat és la possibilitat d'accelerar i completar la reconversió de l'ICF en banc públic de desenvolupament, inserit en l'entramat del suport institucional financer europeu, tal com operen avui les expressions de la banca pública presents a gairebé tots els estats de la UE.

El Banc Central i els organismes reguladors dels mercats i la competència

El Banc Central de Catalunya i les autoritats reguladores i de la competència són les institucions que, d'una banda, han de vetllar per l'estabilitat de tot el sistema financer i, d'altra banda, garantir la lliure competència dels mercats.

- Crearem, mitjançant una llei, el Banc de Catalunya, amb les funcions de banc central, que actuarà com a part integral del Sistema Europeu de Bancs Centrals (SEBC), sotmès a les disposicions del Tractat de la Unió Europea, el Tractat de Funcionament de la Unió Europea i els Estatuts del SEBC.
- Promourem la creació de l'Autoritat Catalana d'Inversions i Mercats, com a institució encarregada de supervisar la conducta dels comercialitzadors de productes del sector financer i de les entitats que actuen en els mercats.
- Atribuïrem a l'Agència Catalana de la Competència totes les funcions reguladores exigides per la UE, llevat d'aquelles que s'atribueixin a un altre organisme (com, per exemple, les telecomunicacions i l'audiovisual), fins que el Parlament aprovi un pla integrat sobre les autoritats reguladores i de la competència.

Gestió d'infraestructures: ferroviàries, viàries, aeroportuàries, portuàries

La competitivitat del país, de les seves empreses i negocis i, per extensió, dels llocs de treball que aquests generen, requereix disposar d'unes infraestructures de màxim nivell i una gestió propera i competitiva que pugui fer bandera de la seva capacitat d'adaptació a un món en canvi constant.

Després d'anys en què les inversions de l'Estat espanyol han estat molt per sota del pes de Catalunya, pel que fa a població i a pes econòmic, posarem en marxa mesures destinades a posar al dia aquestes infraestructures i a gestionar-les des de la proximitat, necessitat territorial i rendibilitat socioeconòmica. Aquesta gestió propera permetrà planificar, projectar, construir i conservar les infraestructures d'acord amb els requeriments de la societat i economia catalanes i integrades dins del conjunt de xarxes transeuropees.

En l'àmbit ferroviari, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya ha estat reconeguda internacionalment com a exemple de bona gestió, moderna i orientada a l'usuari. Aquest model de proximitat ha de guiar també la gestió de la resta de serveis ferroviaris:

- Assumirem l'administració de la totalitat de la xarxa que transcorre per Catalunya.
- Garantirem, un cop assumim les competències en matèria ferroviària, una explotació correcta dels serveis ferroviaris sense cap impacte sobre els usuaris i usuàries dels serveis de Rodalies de Catalunya.
- Unificarem la gestió de tota la xarxa ferroviària de Catalunya, que serà assumida per l'ens públic Infraestructures Ferroviàries de Catalunya. IFERCAT assumirà la titularitat de la infraestructura, la seguretat ferroviària i les funcions de regulació del trànsit ferroviari, d'assignació de solcs, i de control i supervisió.
- Elaborarem un inventari d'infraestructures ferroviàries i material mòbil, que reculli també una planificació i programació de les actuacions prioritàries que cal abordar per millorar de forma immediata la qualitat del servei.
- Presentarem a l'Estat espanyol una proposta d'acord per mantenir la continuïtat dels serveis interestatals.
- Participarem en els òrgans europeus per al desenvolupament del Corredor del Mediterrani, des d'una visió global i europeïsta, en benefici de les economies de tot l'Arc Mediterrani.

Assumirem la xarxa viària gestionada per l'Estat espanyol i que presenta una gran varietat de tipologies i formes de gestió —amb o sense peatge, concessionades o de gestió directa, amb contractes de conservació anuals o plurianuals. Per això:

- Elaborarem una proposta per fer efectiva l'assumpció dels 1.339 quilòmetres de xarxa de gestió directa no concessionada.
- Impulsarem un pla de xoc per pal·liar la situació de dèficit d'inversió de l'Estat espanyol, per mantenir-la en uns estàndards mínims de servei i seguretat. Són inversions llargament reclamades per les institucions i la ciutadania i que presenten una congestió o sinistralitat elevada: N-II a Girona, N-340 a Vallirana i N-340 a Altafulla, entre d'altres.
- Aplicarem la regulació del transport de viatgers i mercaderies d'abast internacional i de la Unió Europea, amb adhesió als tractats internacionals vigents, així com la normativa espanyola fins a l'adaptació d'un marc normatiu propi.

- Proposarem mecanismes de cogestió de les concessions viàries que compreguin territoris d'altres estats, a més del territori de Catalunya.

El model aeroportuari espanyol és un model altament centralitzat, com pocs a Europa, i amb una gestió sotmesa sovint a criteris polítics que no tenen en compte criteris de rendibilitat socioeconòmica. Davant d'aquest fet llargament reivindicat:

- Establirem un model de gestió aeroportuària propi i més eficient, amb un impacte més directe sobre l'economia i la població catalana. El nou model ha de permetre establir polítiques tarifàries pròpies que afavoreixin una millor gestió comercial dels aeroports, eliminar les barreres d'entrada de companyies internacionals i, en definitiva, posar a disposició de la ciutadania més vols cap a la resta del món.
- Establirem un model de gestió individualitzada dels quatre aeroports d'interès general amb seu a Catalunya (Barcelona-el Prat, Girona-Costa Brava, Reus i Sabadell) i la Generalitat es subrogarà en la posició de l'Estat espanyol en la titularitat d'aquests quatre aeroports i en la posició dels gestors de l'explotació, conservació, direcció i gestió dels serveis aeroportuaris i comercials d'aquests aeroports.
- Crearem una administració aeroportuària catalana, formada per una unitat administrativa d'Aviació Civil, un organisme independent responsable de la regulació tarifària i una agència específica responsable de la navegació i seguretat aèries.
- Presentarem un inventari de material d'infraestructures i equipaments aeroportuaris i de navegació aèria que s'hauran de transferir al nou Estat català.

Les plenes competències en matèria de ports i costes han de permetre impulsar un nou model de gestió portuària i costanera que permeti, d'una banda, captar una major inversió estrangera i fidelitzar els fluxos comercials amb la resta del món i, de l'altra, actuar de forma coordinada per la defensa dels fons marítims i l'espai costaner.

- Assumirem les competències marítimes i dels ports de Barcelona i Tarragona, dels quals es nomenaran els seus representants.
- Aprovarem una nova Llei de ports que incorpori els ports d'interès general (Barcelona i Tarragona) i la resta de ports de la costa catalana, les capitànies marítimes, la gestió de la marina mercant, l'abanderament de vaixells i els senyals marítics. Mentre no sigui aprovada, es mantindrà la legislació vigent de l'Estat espanyol.
- Presentarem un inventari d'infraestructures i equipaments portuaris i de senyalització marítima que hauran de ser objecte de transferència a l'Estat català.
- Assumirem la gestió de la franja costanera i les actuacions de protecció dins del domini públic maritimoterrestre, tot respectant les concessions existents dins d'aquest domini.

Cal afegir que:

- Establirem la delimitació de l'espai terrestre, aeri i marítim sobre el qual el Estat català exercirà la seva sobirania, així com les zones en les quals s'exerciran determinats drets — zona contigua al mar, zona econòmica exclusiva o plataforma continental.

- Proposarem el procediment que caldrà seguir per fixar els límits de l'espai aeri i marítim, que requerirà un acord internacional. En un primer moment, aplicarem la legislació espanyola i internacional aplicada a Catalunya, amb les adaptacions que corresponguin

Altres estructures econòmiques

- Crearem una agència catalana del medi ambient i el territori per fomentar una visió integral i integrada de les polítiques ambientals i territorials, que assegurin la seva aplicació transversal.

Pel que fa a infraestructures hidràuliques i d'abastament d'aigua:

- Assumirem la gestió integrada de totes les conques hidràuliques de Catalunya, incloent-hi la del tram de l'Ebre, en cogestió amb l'Estat espanyol.
- Elaborarem una nova Llei d'aigües, que establirà les línies mestres del Pla de gestió integrada de totes les conques de Catalunya i determinarà el règim jurídic de les aigües costaneres i continentals —superficials i costaneres.
- Presentarem un inventari que contingui les concessions de l'ús de l'aigua i d'obres hidràuliques titularitat de l'Estat espanyol que haurien de ser transferides.

El sistema energètic català ha de ser un model centrat en el consumidor, ja siguin persones o empreses, en el qual estigui garantit el dret d'accés a un subministrament energètic fiable, de qualitat i a un preu just i assequible. Per fer-ho efectiu:

- Proposarem una nova Llei de sector elèctric que defineixi un nou esquema per als mercats energètics de Catalunya sota els principis enunciats abans.
- Elaborarem les bases del nou model energètic català i les mesures que cal emprendre a mitjà, curt i llarg termini
- Crearem l'operador del mercat energètic català, que assumirà la gestió del sistema d'ofertes de compravenda d'energia elèctrica i serà responsable de l'adequada cassació d'oferta i demanda d'energia elèctrica a Catalunya. L'operador tindrà accés directe als registres administratius d'Instal·lacions de Producció d'Energia Elèctrica i de Distribuïdors, Comercialitzadors i Consumidors Directes en Mercat i coordinarà les seves actuacions amb els operadors del sistema.
- Crearem l'operador de l'electricitat del sistema energètic, que gestionarà la xarxa de transport, garantirà la continuïtat i seguretat de subministrament elèctric i assegurarà la coordinació correcta dels sistemes de producció i transport del sistema elèctric, sota els principis de transparència, objectivitat i independència.
- Crearem l'operador del gas del sistema energètic, que vetllarà per la gestió correcta de les xarxes bàsiques i de transport secundari de gas natural, i actuarà com a autoritat entre els diferents subjectes del sistema gasista.
- Crearem el regulador del sistema energètic català, les funcions del qual seran assumides inicialment per l'Autoritat Catalana de la Competència (ACCO) i fins que no es constitueixi definitivament.

- Crearem la Comissió de Seguretat Nuclear i Protecció Radiològica, que serà el referent de l'Organisme Internacional d'Energia Nuclear de l'OCDE, de l'Associació Internacional de Reguladors Nuclears i de l'Associació de Reguladors Nuclears Europeus.
- Modificarem la legislació catalana de residus per incorporar els elements propis del tractament dels residus nuclears; establirem un organisme de vigilància i control, i impulsarem un acord entre Catalunya i França per al trasllat de combustible gastat.

Catalunya és el territori de l'Estat que ha captat més ajuts de l'Espai Europeu de Recerca: la qualitat dels seus equips de recerca i investigació obliguen a continuar donant suport a aquest sector. En aquest sentit, pel que fa a polítiques d'innovació:

- Crearem una institució pròpia que assumirà les tasques i funcions del Consejo Superior de Investigaciones Científicas (CSIC) i es proposarà un acord amb l'Estat espanyol per a la transferència de béns i drets, que assegurï la continuïtat en les seves activitats i serveis d'R+D+I, a fi de garantir la continuïtat de la qualitat acadèmica i investigadora.
- Establirem acords bilaterals de col·laboració amb l'Estat espanyol per cogestionar les diferents infraestructures de recerca compartides (Sincrotró Alba, Barcelona Supercomputing Center, entre d'altres).
- Crearem un programa propi de finançament de projectes de recerca científica i d'innovació, que permeti assumir la gestió i el finançament del nou Pla català d'R+D+I en un període de tres anys —durada d'un cicle complet de projectes.
- Assumirem la gestió de patents i marques per a totes les tipologies de protecció, i desplegarem el Butlletí Oficial de la Propietat Industrial, on es publicaran les sol·licituds i resolucions de concessió.

En l'àmbit de l'agricultura, ramaderia, pesca i alimentació, l'assumpció de les competències que ara exerceix l'Estat espanyol permetrà una gestió des de la proximitat, adaptada a les necessitats del camp agrari i la pesca catalana, que té una idiosincràsia pròpia que l'han posat a primer nivell del sud d'Europa. Per aquest motiu:

- Assumirem la gestió de fons agrícoles europeus i crearem el Fons Català de Garantia Agrària, que adoptarà les funcions del Fondo Español de Garantía Agraria (FEGA). El Govern català actuarà com a interlocutor únic davant de la Comissió Europea pel que fa al finançament de la PAC i a la planificació, coordinació, organització i gestió dels ajuts amb fons FEAGA i FEADER.
- Coordinarem la gestió d'assegurances agràries i la resta d'instruments per a la gestió de riscos en el sector agrari de Catalunya.
- Promourem la gestió integral de la pesca marítima gràcies a l'assumpció de totes les competències relacionades amb la pesca marítima, tot tenint en compte la protecció dels recursos marins, com a garantia d'una pesca sostenible i de qualitat.
- Crearem el Centre de Seguiment de la Pesca i dels Afers Marítims, com a organisme encarregat del control continu de l'exercici de la pesca de les activitats marítimes, i assumirem el control i inspecció en matèria de pesca i acció marítima.
- Abordarem la gestió integral de la flota pesquera i dels treballadors del mar, amb una normativa adaptada a la realitat dels nostres treballadors, especialment pel que fa a la Seguretat Social i a l'Institut Social de la Marina.

- Crearem una unitat de gestió i certificació d'especialitats i titulacions professionals marítimes, dins de l'Escola de Capacitació Nauticopesquera de Catalunya.

Les indústries culturals i creatives de Catalunya agrupen al voltant de 103.332 persones treballadores i facturen un volum que supera els 17.000 milions d'euros. Aquest sector cultural i creatiu és un element dinamitzador de la cultura i creativitat catalana, i cal defensar-lo. Per això farem de Catalunya un país que defensa els autors i el sector creatiu.

- Impulsarem l'establiment d'un IVA cultural superreduït i una fiscalitat que permeti noves perspectives de captació de finançament per al teixit cultural mitjançant una llei de mecenatge que incentivi les aportacions a entitats culturals.
- Elaborarem una Llei de mecenatge que esdevingui la regulació marc dels incentius fiscals al mecenatge a Catalunya i amplii les potencials entitats beneficiàries, simplifiqui el règim jurídic i incrementi els percentatges de deducció i els límits quantitius.
- Crearem l'Oficina de la Propietat Intel·lectual, com a ens encarregat de la defensa dels drets d'autor i la propietat intel·lectual, així com l'Observatori de Propietat Intel·lectual.
- Impulsarem la creació d'un organisme que gestioni els ISBN —International Standard Book Number—, en coordinació amb la Internacional ISBN Agency.
- Reforçarem el Catàleg del Patrimoni Cultural Català.

2.3. Les estructures de la governança d'un nou país

La creació d'un nou país és una oportunitat per superar aquells elements que s'han arrossegat històricament sense que mai no s'hagi estat capaç de posar-hi solució: començar de zero i repensar tot allò que pot millorar és un repte que cal afrontar.

Amb l'objectiu últim de posar les institucions al servei de la ciutadania i per fer una governança moderna, àgil i pròpia del segle XXI, impulsarem tot un seguit de mesures per posar noves estructures al servei d'un nou país.

Una constitució democràtica

La Constitució espanyola, generalment inamovible i immutable, s'ha vist superada per les demandes d'una societat dinàmica i àgil que demana cada cop més participar en les decisions que es prenen en nom seu. La nova Constitució que emani del procés constituent, fruit del mandat del poble de Catalunya, haurà de ser una Constitució pròpia del segle XXI i que doni respostes als reptes que li planteja la societat.

Per a la seva elaboració:

- Declararem l'inici del procés per constituir un nou Estat català, d'acord amb el mandat rebut de la ciutadania de Catalunya, i proposarem a l'Estat espanyol l'obertura de negociacions per fer efectiu el mandat sorgit de les eleccions.

- Proposarem la forma de participació ciutadana en la definició del procés constituent, que pot incloure l'ús de tecnologies de la informació i comunicació, processos participatius d'àmbit territorial i sectorial i/o comissions mixtes amb representants del Parlament i societat.
- Entre l'inici del procés de creació del nou Estat i fins a l'aprovació de la nova Constitució, aprovarem la Llei de transitorietat Jurídica per assegurar que des del primer moment es funcionarà com un Estat de dret, democràtic i social, amb la continuïtat de la normativa autonòmica, estatal, europea i internacional aplicada a Catalunya en el moment de l'entrada en vigor de la Llei constitucional transitòria.

Aquesta llei regularà:

- La constitució del nou Estat i els seus elements fonamentals.
 - El règim transitori de la nacionalitat.
 - Els drets i deures dels ciutadans i estrangers i el sistema de garanties.
 - El règim transitori de llengües
 - El sistema institucional transitori
 - El règim constitucional transitori del poder judicial i l'Administració de justícia
 - La successió d'ordenaments
 - La successió d'administracions
-
- Aprovarem la Llei del procés constituent per regular la fase parlamentària i referendària del procés d'elaboració i aprovació de la Constitució definitiva del nou Estat.
 - Definirem amb precisió la legislació autonòmica, estatal i europea que s'adaptarà al nou ordenament, així com aquells articles o lleis que no s'aplicaran en el nou Estat català, i es proposaran nous textos a fi d'evitar buits legals en aquells preceptes que quedin suprimits. Es procedirà de la mateixa manera en el cas dels tractats internacionals.
 - Crearem un grup de treball que elabori el programa legislatiu del nou Estat, tot vetllant per la qualitat, la coherència interna i la simplicitat del nou ordenament i establint la prioritat temporal en l'aprovació de la nova legislació.

La creació del nou sistema de justícia

El nou sistema judicial ha de basar-se en l'efectivitat i en l'equitat per garantir la tutela judicial efectiva. En primera instància, però, cal garantir la continuïtat de l'Administració de justícia i del seu funcionament, així com l'establiment d'un sistema provisional de govern del poder judicial.

És per això que:

- Elaborarem una proposta d'adaptació del sistema judicial vigent al nou Estat
- Presentarem una proposta d'organització judicial a Catalunya.
- Impulsarem la constitució del Consell de Justícia de Catalunya.

- Elaborarem una proposta de transició de la jurisdicció constitucional i del ministeri fiscal a Catalunya.
- S'elaborarà un pla per assumir la totalitat dels mitjans materials de l'Administració de Justícia a Catalunya, basat en l'anàlisi de l'estructura i dimensionament dels recursos humans del personal judicial i dels cossos generals al servei de l'Administració de justícia.
- Impulsarem la concreció de la demarcació i planta judicial, tant provisional com definitiva.
- Procedirem a la provisió de places en l'àmbit de l'Administració de justícia
- Mantindrem la continuïtat dels contractes vigents en la gestió dels comptes de dipòsits i consignacions judicials.
- Impulsarem l'assumpció per part de l'Institut de Medicina Legal de les funcions que desenvolupa l'Instituto Nacional de Toxicología y Ciencias Forenses.
- Impulsarem les mesures necessàries per a la creació dels registres civil, de la propietat, mercantil, d'actes d'última voluntat i de penats i rebels.

El reforçament de l'Administració cap al nou país

L'Administració pública actual s'haurà de reforçar en aquelles funcions que no assumeix avui en tant que és comunitat autònoma, en un context de successió ordenada d'administracions.

- Impulsarem el reforç i/o la creació de les estructures administratives necessàries per tal de desenvolupar totes les noves funcions que Catalunya ha de desenvolupar com a nou Estat, incloent-hi totes aquelles que exigeix la Unió Europea.
- Gestionarem els traspassos de mitjans personals entre l'Administració General de l'Estat a Catalunya i l'Administració del nou Estat, complint amb el principi de continuïtat dels serveis públics, és a dir, sense perjudici de la continuïtat, la regularitat i la qualitat del conjunt de serveis públics que es presten a la ciutadania.
- Elaborarem el marc normatiu que declari l'adscripció voluntària a l'Administració pública de Catalunya de tot el personal públic al servei de l'Administració General de l'Estat espanyol.
- Establirem un pla de formació d'empleats públics destinat especialment a aquells que provinquin d'altres administracions.
- Regularem la creació de nous cossos de funcionaris i l'accés de nou personal per a tots aquells àmbits que calgui crear o reforçar per les noves funcions que s'assumiran, i potenciarem l'Escola d'Administració Pública de Catalunya com a escola de formació dels servidors públics.
- Crearem el Registre d'Empleats Públics de les Administracions Catalanes, com a instrument per a la composició del sector públic i per afavorir la transparència en la seva activitat.
- Aplicarem el potencial de les TIC en l'Administració pública i instaurarem el model d'Administració electrònica del nou Estat, amb l'objectiu de dur a terme tota l'actuació administrativa electrònicament, millorant els serveis públics i els processos democràtics, i de reforçar el suport a les polítiques públiques.

- Elaborarem una llei d'infraestructures de dades bàsiques.
- Impulsarem la creació de l'Institut d'Estadística i avaluació de Catalunya, com a organisme de producció d'estadística d'alta qualitat que permeti ser punt de referència a les administracions en la presa de decisions i avaluar les polítiques públiques.
- Prepararem una nova llei d'estadística de Catalunya que tingui en compte els requeriments de les estadístiques europees (Eurostat), el tractament estadístic de la informació administrativa, la independència de l'autoritat estadística i la regulació de l'accés a la informació.
- Definirem el procediment de subrogació de l'Estat català en els contractes de l'Estat espanyol que afecten Catalunya, tant dins del seu territori com si l'excedeixen, o que afecten interessos catalans.
- Proposarem un acord de col·laboració a l'Estat espanyol per facilitar la successió d'administracions a Catalunya.
- Crearem i implementarem el document d'identitat de l'Estat català en forma de targeta ciutadana, amb la doble funció de servir de document d'identificació i de targeta multiserveis (transport públic, sanitària, etc.).

Altres estructures de governança

- Impulsarem tots els mecanismes de col·laboració amb l'Estat espanyol, els ja existents i nous instruments que afavoreixin la cooperació futura en el marc d'una bona entesa entre estats i superant els sistemes tradicionals de relació interinstitucional.
- Impulsarem la Mancomunitat Cultural de Catalunya, un consorci que aplegui les competències de totes les administracions públiques de Catalunya en matèria de cultura i fomenti la cooperació i concertació entre aquestes pel que fa a les polítiques culturals.
- Negociarem amb l'Estat espanyol un acord de gestió dels fons comuns de l'Arxiu de la Corona d'Aragó.
- Impulsarem la redacció de la Llei de les comunicacions, que reguli la comunicació audiovisual, l'explotació de les xarxes i la prestació de serveis de comunicacions electròniques i els recursos associats, els serveis de comunicació audiovisual transmesos per aquestes xarxes i els serveis de la societat de la informació que actuen com a intermediaris en la transmissió de continguts a través de les xarxes de telecomunicacions.
- Crearem una autoritat reguladora en matèria de comunicació audiovisual, telecomunicacions i societat de la informació.
- Donarem continuïtat a les llicències dels operadors de ràdio i televisió que estiguin operant a Catalunya.
- Garantirem la continuïtat de la prestació del servei de comunicació postal i, en paral·lel, estudiarem les millors pràctiques dels models internacionals per ser aplicades a Catalunya i prestigiar els serveis postals.

- Crearem el Registre d'Entitats Religioses i la normativa associada que regularà les entitats associatives i les seves federacions, així com els actes susceptibles de registre, i impulsarem un acord amb l'Estat per al traspàs de les dades d'entitats amb seu principal, delegació o centre de culte a Catalunya.

2.4. Les estructures d'un Estat present al món

Catalunya, com qualsevol país normal, ha de garantir la seva presència al món en tots els àmbits d'actuació —institucional, econòmic, social, cultural, esportiu...—, i la seva constitució com a país representarà tenir l'oportunitat de participar en la presa de decisions mundial com a membre de ple dret, així com defensar els interessos dels catalans i les catalanes davant altres governs i organismes internacionals.

L'acció exterior de la Catalunya Estat

L'acció exterior de Catalunya, sense les traves que actualment exerceix l'Estat espanyol, permetrà defensar directament els interessos de Catalunya davant altres governs i organismes d'arreu del món, així com promocionar Catalunya com un país de prestigi i qualitat, que fa front als reptes econòmics, on les inversions són segures i amb una societat oberta al progrés.

Per fer-ho efectiu:

- Crearem el Departament d'Afers Exteriors i de la Unió Europea, que, entre d'altres, inclogui les competències i funcions en matèria d'affers globals, internacionals i multinacionals, afers jurídics internacionals, afers europeus, cooperació internacional i drets humans.
- Proposarem la creació d'una xarxa de delegacions exteriors, amb una estratègia gradual basada en els eixos prioritaris de l'acció exterior.
- Convertirem la xarxa de delegacions de la Generalitat en una veritable xarxa diplomàtica i consular que respongui a les necessitats, interessos i prioritats de Catalunya amb totes les potestats d'un Estat en l'àmbit internacional.
- Impulsarem les mesures necessàries per crear el passaport català i l'emissió de visats, així com el marc normatiu que els regula.
- Elaborarem la Llei d'acció exterior, la Llei de tractats internacionals i la Llei de cooperació internacional a fi que l'Estat català disposi la compleció de totes les regulacions pròpies d'un estat sobirà en matèria d'acció exterior.

La integració europea i la participació en la governança mundial

Tot i que la ciutadania de Catalunya ja té els drets socials i econòmics adquirits que recull la Carta dels Drets Fonamentals de la UE, caldrà impulsar tot un seguit d'actuacions per formar part de la Unió Europea i, per extensió, participar de la presa de decisions i de la formulació i execució de polítiques en l'àmbit europeu. Per això:

- Comunicarem als presidents de les institucions de la UE l'inici del procés per constituir un nou Estat català, amb la voluntat inequívoca de permanència a la Unió Europea, així com el manteniment de l'aplicació de tota la normativa europea, ara i un cop integrats com a membres de ple dret.
- Sol·licitarem a la Unió Europea la continuïtat de la pertinença de Catalunya a la Unió Europea, a l'Eurozona i a l'Eurosistema de Bancs Centrals.
- Reforçarem la representació permanent de Catalunya davant de la Unió Europea a fi de defensar els interessos de Catalunya davant de la Unió Europea.
- Presentarem una proposta d'adhesió o successió en la condició de part dels més de 3.200 tractats bilaterals i multilaterals celebrats per l'Estat espanyol.
- Presentarem una proposta d'adhesió o successió en la condició de membres d'organitzacions internacionals sobre la base de l'impacte econòmic, polític i social que podria tenir per al nou Estat.

La cultura de pau, seguretat i cooperació internacional

La veritable construcció d'un projecte nacional i democràtic per a un nou Estat requereix la participació decidida en la construcció d'un ordre internacional més just, solidari i en pau. Per aquesta raó, el nou Estat haurà de desplegar una política pròpia en matèria de foment de la pau, cooperació al desenvolupament i solidaritat internacional.

La República catalana ha de tenir la voluntat de posar-se a l'avantguarda de la comunitat internacional per al desenvolupament i per a la promoció de la pau i la resolució pacífica i democràtica dels conflictes, alineant recursos, iniciatives i institucions amb l'estratègia en política exterior, així com augmentant la seva ajuda oficial al desenvolupament fins a assolir el 0,7% del PIB, un cop disposi de tots els seus recursos econòmics i s'hagi estabilitzat l'economia del nou Estat.

Pel que fa a l'agenda de pau, Catalunya vol contribuir a la construcció d'un paradigma de seguretat humana global i multidimensional, i pel que fa a les polítiques de solidaritat internacional, constituïda com a nou Estat, estaria en condicions de projectar institucionalment valors com la solidaritat i la fraternitat per a la convivència democràtica dels pobles en llibertat.

És per això que caldrà:

- Adoptar una estratègia d'Estat, singularitzada i coherent amb la política d'afers exteriors, que alineï els recursos, iniciatives i institucions al voltant de les institucions en matèria de pau i cooperació existents (Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, Institut Català internacional per la Pau), o d'altres que eventualment es considerin necessàries.

La seguretat de la ciutadania

- Es donarà continuïtat a les polítiques de seguretat públiques per mitjà dels Cossos de Seguretat i Emergències, garantint la seguretat interna del país.
- Es dissenyaran polítiques públiques de seguretat internacional adequades al nou marc competencial.
- Crearem noves unitats i serveis dins del cos de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra per completar les funcions de seguretat ja assumides, entre d'altres, les unitats del registre d'identitat, de control de fronteres i estrangeria, de guardacostes, de control d'armes i explosius, de ciberseguretat i ciberdelinqüència, i d'infraestructures crítiques, així com la lluita contra el terrorisme.
- Abordarem una estratègia que reforci la persecució de la delinqüència organitzada, tant interna com transnacional. Subscriurem, quan el marc legal ho permeti, l'adhesió a tractats internacionals contra la delinqüència organitzada transnacional. Així mateix, establim acord de col·laboració amb diferents estats en l'àmbit de la seguretat pública.
- Impulsarem les actuacions oportunes per garantir la seguretat del país, si escau amb la creació d'una Agència Catalana d'Intel·ligència, una Agència Catalana de Ciberseguretat o d'altres estructures que completin l'estructura de seguretat.
- Implantarem les mesures necessàries per garantir la seguretat del proveïment energètic i d'abastament d'aigua, així com de les seves instal·lacions, i d'altres infraestructures crítiques.
- Assumirem les plenes competències en protecció civil amb un pla específic adequat a la condició del nou Estat. Aquest pla incorporarà els riscos nuclears i els casos considerats d'amenaça i risc nacional. Respecte de les competències d'emergències, els Bombers de la Generalitat incorporaran el Salvament Marítim.
- Establim acord amb diferents unitats d'emergències internacionals que permetin disposar de recursos i efectius per a una intervenció operativa ràpida en casos de gran emergència.
- En matèria de trànsit, posarem en marxa tot el necessari per a l'obtenció del permís de conducció. Crearem el registre de conductors i infractors i posarem en marxa el registre de vehicles i matriculació.
- Promourem la formalització de convenis internacionals per al reconeixement mutu dels mitjans de prova per a la identificació de les situacions de violència, així com de l'execució de les mesures d'assistència social integral dictades a favor de les dones en situació de violència amb la finalitat que siguin efectives.

Altres estructures d'exterior

Catalunya té una economia oberta al món: des del 2008, les empreses catalanes venen més a la resta del món que al mercat espanyol. Aquesta realitat del teixit productiu català obliga a activar tots els mecanismes de reforç per garantir els bons resultats del comerç exterior. Per aquest motiu:

- Proporcionarem l'estatus diplomàtic d'agregats econòmics als equips de les Oficines Exteriors de Comerç i Inversions de Catalunya, i reforçarem ACCIÓ com a agència d'internacionalització empresarial.
- Crearem el Registre d'Inversió Estrangera de Catalunya i el Registre d'Inversió Catalana a l'Estranger per disposar d'informació estadística i econòmica que permeti potenciar les activitats de promoció i seguiment de la internacionalització de l'economia catalana.
- Establirem un sistema de gestió d'assegurances a l'exportació, amb l'objectiu d'assegurar el risc lligat a projectes d'internacionalització d'empreses catalanes.
- Proposarem l'adhesió a la patent única europea, a la Convenció sobre Patents europea, a l'Oficina Europea de Patents i a l'Organització Mundial de la Propietat Intel·lectual.

Cal afegir que les relacions internacionals comprendran tots els àmbits de l'activitat econòmica i social del país amb les actuacions següents:

- Promourem la signatura de convenis internacionals en matèria d'assistència sanitària.
- Assumirem les funcions de sanitat exterior, que, entre d'altres, inclouen el control i la vigilància dels ports i aeroports de tràfic internacional i transfronterer; el control i vigilància de les condicions higienicosanitàries en el tràfic internacional de persones, cadàvers i restes humanes, animals i béns o qualsevol altre element que pugui posar en risc la salut de la població.
- Promourem la subscripció del Conveni de l'Haia, de 29 de maig de 1993, relatiu a la protecció del menor i la cooperació en matèria d'adopció internacional, i exercirem plenament com a autoritat central en matèria d'adopcions internacionals.
- Establirem acords bilaterals amb la UE i amb països tercers per exportar i importar aliments, animals i vegetals.
- Crearem un comitè de seguiment d'execució del programa operatiu del Fons Europeu Marítim i de la Pesca (FEMP) per assegurar la seva correcta execució.
- Assumirem les relacions pesqueres a escala europea i internacionals.
- Impulsarem les mesures necessàries per continuar participant en organismes europeus i internacionals en l'àmbit de la investigació.
- Regularem el procediment d'homologació d'estudis no universitaris superats a l'estranger.
- Establirem convenis amb altres països per al reconeixement d'equivalència d'estudis d'educació no universitària entre Catalunya i els altres estats, a fi d'afavorir la mobilitat dels estudiants i de fomentar la cooperació en matèria educativa entre els dos països signants.
- Consolidarem l'Institut Ramon Llull com a instrument fonamental de projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes i ampliarem nous objectius i camps d'actuació en la promoció exterior de la llengua, la literatura, les arts i el pensament en llengua catalana.
- Impulsarem l'Oficina Europea Creativa per afavorir les oportunitats de finançament de les indústries creatives de Catalunya.

- Col·laborarem amb els estats limítrofs (Andorra, Espanya i França) per assegurar el flux d'electricitat, gas natural, combustible nuclear i productes petrolífers.
- Crearem la Comissió de Seguretat Nuclear i Protecció Radiològica, com a referent a Catalunya de l'Organisme Internacional d'Energia Nuclear de l'OCDE, de l'Associació Internacional de Reguladors Nuclears (INRA) i de l'Associació de Reguladors Nuclears Europeus (WENRA).
- Designarem l'Institut de Seguretat i Salut Laboral com a autoritat nacional competent en matèria de seguretat i salut laboral i com a centre referent per a l'Agència Europea per a la Seguretat i la Salut en el Treball.
- Proposarem mecanismes de gestió coordinada de les xarxes interestatals (portuària, aeroportuària, viària i ferroviària), així com de les instal·lacions i infraestructures d'àmbit transfronterer.
- Impulsarem els instruments de cooperació en matèria esportiva amb les diferents organitzacions i federacions esportives internacionals, i sol·licitarem la incorporació de Catalunya al Comitè Olímpic Internacional i a les federacions esportives internacionals per poder competir com a país en les competicions europees i internacionals.

Crearem l'Oficina Catalana de Fiscalitat Internacional, que recull els diferents tractats i acords internacionals amb contingut fiscal als quals haurà d'atendre l'Administració Tributària de Catalunya per integrar-se a la xarxa internacional d'organitzacions fiscals.

3 BLOC 3.
**CATALUNYA,
NOU ESTAT D'EUROPA**

(El país que volem construir)

BLOC 3.- CATALUNYA, NOU ESTAT D'EUROPA

3.1 UN NOU ESTAT DEL BENESTAR PER A TOTHOM

Compromís públic per a un nou contracte social

L'auge del moviment que reclama esdevenir Estat no es pot interpretar, únicament, com l'expressió d'un anhel nacional històricament reivindicat. Evidentment, la situació econòmica i social dels darrers anys ha estat un detonant en aquest clam de la societat catalana. La crisi econòmica i social que ha afectat la ciutadania de Catalunya els darrers anys ha provocat que, a falta d'un Estat propi, eines efectives d'autogovern i sobirania econòmica, la lluita contra les crisis sigui pràcticament impossible.

Diferents indicadors demostren la duresa de la crisi a Catalunya: la destrucció d'ocupació molt per sobre de la d'altres territoris amb estructura empresarial i econòmica similar, el major increment dels índexs de pobresa, la davallada en salaris i la pinça sobre el poder adquisitiu tant de persones actives com les inactives. Tot plegat s'explica per la manca de competències i recursos per fer-hi front, però també per la manca d'un Estat que, recollint les necessitats i potencialitats dels territoris, sigui capaç de generar polítiques d'impuls i recuperació.

La crisi ha deixat un paisatge de desigualtats i la necessitat creixent de recuperar drets bàsics per a la ciutadania. I és en aquest sentit que s'entén que el moviment sobiranista reclami un Estat com a única eina útil per fer-ho possible. La ciutadania, doncs, demana un nou contracte social amb un nou Estat que es construeixi al voltant de les potencialitats del seu entorn i territori de tot tipus, a fi de garantir una qualitat de vida per a les persones equiparable a la de molts altres estats europeus que disposen d'indicadors econòmics equiparables als de Catalunya.

Així doncs, ha de ser una prioritat del compromís inequívoc de la construcció del nou Estat el fet que aquest sigui un Estat social que, a partir de la inversió en polítiques socials, sigui garant de les oportunitats i assumeix el repte de ser un país competitiu i sostenible.

Finalment, la necessitat d'un Estat propi guanya encara més consistència quan sabem que Catalunya haurà de fer front al conjunt de reptes que es deriven de l'envelliment progressiu de la població, de l'existència d'unes taxes de fecunditat molt baixes, de la major complexitat social fruit de l'increment de la diversitat en el si de la societat catalana i les grans transformacions de les estructures familiars. Davant aquests reptes, també serà imprescindible abordar polítiques pròpies que consolidin la sostenibilitat de l'Estat del benestar, que reforcin la coresponsabilitat de les persones i les famílies, i que enforteixin el sentiment de pertinença a una mateixa comunitat.

Des d'aquest mateix punt de vista, la integració econòmica a escala global ens planteja, de la mateixa manera que les societats més avançades d'Europa, el repte de garantir la continuïtat i l'enfortiment de l'Estat del benestar i el seu finançament, amb la capacitat de competir de l'economia catalana a escala internacional i en el marc de la Unió Europea.

Per això, com a garantia de l'impuls del nou contracte social, amb el nou Estat:

- S'incrementarà progressivament la inversió en polítiques socials fins al 30% del PIB, d'acord amb la mitjana UE17 (Eurostat 2012).
- Es millorarà la democràcia en el treball amb l'impuls de formes de participació de les persones treballadores que garanteixin els principis de coparticipació i coresponsabilitat, tot garantint un model sindical que ho afavoreixi.

- S'impulsaran mesures de fiscalitat progressiva efectives per tal de reduir les desigualtats i que promoguin la creació d'ocupació.

Lluita contra la pobresa i segones oportunitats per a famílies vulnerables

La crisi econòmica ha comportat una major polarització econòmica de la societat catalana. De fet, la lluita contra l'increment de les desigualtats serà un element clau de les polítiques socials dels propers anys.

Diferents informes constaten un increment de les taxes de pobresa, de risc de pobresa, de pobresa infantil, de pobresa energètica, de desigualtats i de pobresa de gènere a causa de l'accentuació de la crisi els darrers anys, així com de l'infrafinançament de Catalunya, i un augment de la vulnerabilitat de les famílies catalanes. En especial, cal fer front a la pobresa infantil, que, si bé és conseqüència de la més estructural, esdevé una xacra de més calat social.

Al seu torn, la crisi ha generat bosses de nova pobresa, produïda per les persones que, en perdre la feina i els ajuts i prestacions per atur, o perquè no hi tenen dret, o bé per persones que han hagut de deixar la seva activitat empresarial o professional, s'han situat en llindars propis de l'exclusió social. És en aquest sentit que cal promoure polítiques de segones oportunitats per a persones i per a les famílies d'aquest perfil, les quals no necessiten polítiques estrictament estructurals de lluita contra l'exclusió, sinó més aviat la possibilitat de refer la capacitat de generar ingressos que permetin sostenir les seves llars.

D'altra banda, el mal finançament o la pèrdua de les subvencions de les polítiques de dependència també està generant bosses de pobresa, i caldrà rescatar l'esperit de la lluita contra la dependència que la manca d'un finançament adequat ha malmès. La ciutadania catalana s'ha de caracteritzar per la igualtat d'oportunitats en l'accés a la vida digna i a la participació social, de forma que es lluiti de forma efectiva contra la pobresa estructural, entenent la lluita contra aquesta de forma transversal. Cal un país que garanteixi que tots els infants tinguin accés als serveis públics i on es lluiti decididament pel seu benestar i pel seu desenvolupament en igualtat de condicions.

El model que es propugna aprofundeix a dotar la ciutadania de les oportunitats suficients per garantir que les persones puguin ser protagonistes de les seves pròpies vides dignes i de la voluntat de participar en societat.

Per això, es proposen com a mesures:

- La reforma de la renda mínima d'inserció cap a un model de renda garantida de ciutadania.
- Atenció a les necessitats de protecció dels infants per cobrir les seves necessitats bàsiques, especialment aquelles orientades a garantir-ne l'alimentació.
- Lluita integral contra la pèrdua de l'habitatge i aprofundiment en el dret a l'habitatge digne.
- Programes territorials i escolars per garantir els drets dels infants.
- Revisió de les polítiques de suport a la dependència i del seu finançament adequat.
- Accés al mercat de treball a les persones més vulnerables per millorar la seva inclusió sociolaboral.
- Aplicació del Decret de pobresa energètica 6/2013, aprovat pel Parlament de Catalunya .

Reforma de la renda mínima d'inserció cap a un model de renda garantida de ciutadania

Amb la voluntat de lluitar contra la vulnerabilitat i l'exclusió social, així com d'abordar la factura social provocada per les desigualtats, amplificades per la crisi, cal ser conscients que una taxa del 21% de persones i famílies per sota del llindar de la pobresa, a banda de palesar un fracàs col·lectiu, esdevé una factura que acaba sent massa cara, fins i tot econòmicament. La crisi actual ha generat noves bosses de pobresa dins la classe mitjana, i el nou fenomen de la precarietat assenyala l'existència de treballadors pobres. Efectivament, la dinàmica de les societats modernes aboca molts ciutadans a mantenir una relació amb el mercat de treball de caràcter intermitent, molt distant de la de les generacions anteriors, i, per tant, és desitjable construir una xarxa de seguretats i cobertures per a determinades situacions puntuals de vulnerabilitat social, concebuda també per a uns segments de població en risc d'exclusió, que no coincideixen amb la pobresa crònica i pròpia de l'exclusió social.

L'article 24.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006 ja preveu tal prioritat social: «Les persones o les famílies que es troben en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els asseguri els mínims d'una vida digna, d'acord amb les condicions que legalment s'estableixen». I en la futura Constitució haurà d'estar degudament recollida.

Assumirem el compromís de reformar l'actual renda mínima d'inserció en la direcció d'un model de renda garantida de ciutadania. En el marc del debat parlamentari sobre la qüestió, l'objectiu és l'articulació d'un nou model sostenible i implementable que tendeixi progressivament a cobrir els mínims vitals de la ciutadania en situació de pobresa.

Perquè volem un Estat amb prou capacitat per intervenir a l'hora de donar oportunitats, i de proporcionar suport i eines perquè les persones i les famílies puguin superar dificultats sobrevingudes i desenvolupar els seus propis projectes de vida. Sense una xarxa de seguretat bàsica i vital en l'àmbit social, no hi pot haver prou capacitat ni dignitat per garantir la cohesió social d'una ciutadania veritablement lliure.

Certament, però, no escapa d'aquesta qüestió la necessitat que els futurs governs del país disposin de la suficient capacitat fiscal a l'hora d'aplicar una llei o implementar de forma efectiva una política ambiciosa en aquest àmbit. Per tant, és precisament per això que la voluntat de constituir un Estat que controli els propis recursos fiscals que genera la societat catalana esdevé una condició indispensable per poder fer un canvi real i substancial en relació amb la migrada política de renda mínima actual. Així mateix, en el marc de la reforma del sistema de rendes actual en matèria de protecció social, esdevé cabdal la necessitat d'introduir incentius en un model de renda garantida per prevenir i evitar la cronificació de la situació de vulnerabilitat i de pobresa, i que alhora prioritzi la inclusió social a través del treball. En definitiva, cal una renda garantida de ciutadania que esdevingui una peça dins un sistema de rendes i prestacions públiques de garantia de mínims vitals concebut com a dret subjectiu per a qualsevol ciutadà.

Mesures:

- Elaborar una Llei de renda garantida de ciutadania que asseguri els mínims vitals d'una vida digna.
- Implementar una política de rendes que de forma progressiva esdevingui garantia de mínims vitals.

Polítiques de recuperació de drets en un marc propi de relacions laborals

La nova Catalunya ha de ser un país laboralment equiparable als països més avançats socialment de la UE, tant en el sistema d'ocupació com en els subsistemes de relacions laborals, de relacions sindicals i de prestacions socials, així com també en unes noves estructures de Govern com a autoritat laboral. L'objectiu i el repte són clars: establir un nou sistema laboral que faci de Catalunya un país capdavanter; és també una gran oportunitat

Això implica un nou paradigma de coresponsabilitat i alhora de rigor en la definició i l'aplicació de polítiques públiques de l'àmbit laboral, en el qual tots els protagonistes són implicats.

Per aconseguir els canvis proposats, és necessari obrir un procés de concertació — liderat pel govern— amb els agents socials, sindicats i patronals, de manera que aquests, compromesos amb el procés de sobirania del país, esdevinguin veritables actors i protagonistes del nou marc legal que reguli les condicions de treball de Catalunya. Cal bastir un nou subsistema de relacions laborals, modern, actual, que garanteixi els drets de les persones treballadores i coadjuvi al creixement i competitivitat de les nostres empreses. Es proposa obrir un procés de concertació, amb una durada limitada a un any, per tal d'establir el nou marc legal i paccionat, així com el període transitori necessari per adaptar l'actual règim laboral al de la nova Catalunya.

El nou subsistema de negociació col·lectiva ha de superar el de confrontació per avançar en un model de participació i coresponsabilitat, en el qual, a partir d'una regulació normativa que reconegui els drets i obligacions essencials, els agents socials esdevinguin els protagonistes per fixar les condicions de treball més actuals i de progrés de país, que facilitin la competitivitat de les empreses i ajudin a la creació i el manteniment d'ocupació de qualitat.

La formació és un factor essencial. Així doncs, cal establir noves operatives en la formació dels joves, més flexibilitat en les titulacions, i més formació dual en les nostres empreses i escoles. També cal més formació de les persones treballadores, de manera que s'implanti un model de creixement professional al llarg de la vida laboral, reconeixent les competències laborals adquirides a través de la feina. Ambdós sistemes han de tenir la necessària relació amb les demandes del mercat de treball i la seva evolució.

La crisi econòmica s'ha significat especialment amb la destrucció d'ocupació, de milers de llocs de treball. Però també amb la pèrdua de drets laborals en general per a les persones treballadores, que s'expressa, fonamentalment, en la pèrdua d'estabilitat i de poder adquisitiu per la baixada de salaris, tant a causa de les reduccions directes de salaris com de les indirectes derivades de la congelació salarial.

D'altra banda, cal destacar que s'ha començat a crear ocupació, malgrat que aquesta és, en contra del que es pretenia amb les reformes laborals, fonamentalment temporal i en gran part a temps parcial, alhora que amb salaris baixos. En el fons, s'ha dibuixat un model de *precaritat* laboral que pivota sobre la idea induïda o assumida pel Govern espanyol que la competitivitat està associada fonamentalment a la reducció de drets laborals per a les persones treballadores i, en canvi, no s'han aplicat polítiques que facilitin el creixement de les nostres empreses, sobretot de les pimes.

Esdevé fonamental per a la credibilitat del procés la recuperació dels drets laborals, en tant que, des del punt de vista de la coherència amb el discurs econòmic, és poc sostenible dir que tindrem un país molt competitiu i viable com tants altres països europeus, i no dir, alhora, que ho farem garantint unes condicions laborals equiparables a les d'aquests països europeus. Així mateix, cal tenir en compte que les estadístiques demostren que ni en salaris mínims, ni en salaris mitjans ni en costos laborals Catalunya està per sobre de les mitjanes europees, ans al contrari.

Partint de la premissa que un mercat de treball de futur coherent amb una economia competitiva, innovadora, que aposta pel valor afegit i pel canvi de model productiu, no és el mercat de treball precari que s'ha confegit els darrers anys a Espanya, caldrà emprendre mesures progressives per assolir un marc estable de drets i obligacions equiparable al dels països més avançats de la UE, recuperar drets i dibuixar, en el mitjà termini, un mercat de treball més sostenible socialment.

Tot l'anterior requereix unes estructures de Govern i un marc laboral propi que esdevinguin tuteladors dels drets i obligacions laborals, amb ple respecte a la iniciativa i autonomia de les parts en la negociació col·lectiva, així com la reestructuració d'un sistema d'inspecció proper, directe i orientat a l'assessorament.

Les mesures que caldrà emprendre són:

- Impuls d'un procés de concertació laboral i de relacions laborals per a un nou model productiu a Catalunya entre Govern i agents socials.
- Superació de l'actual model normatiu, amb un procés transitori per regular i pactar unes condicions de treball equiparables a les dels països de la UE.
- Establiment d'un nou sistema de relacions laborals i de subsistemes de relacions sindicals i ocupacionals, actual i adequat a la nova realitat de Catalunya i de la diversitat i especificitat del teixit productiu català.
- Implantació d'un nou sistema de formació ocupacional, que pivoti en la formació dual i en les necessitats del mercat de treball coherents amb el nou model productiu
- Establiment d'una revisió administrativa de les decisions empresarials per part de l'Autoritat laboral en matèria d'acomiadaments col·lectius, modificacions de condicions de treball i mobilitats geogràfiques, que respecti l'autonomia de negociació i el pacte col·lectiu de les parts.
- Reformulació de les modalitats de contractació laboral establint una nova sistemàtica de tipologies contractuals adequada a l'entorn competitiu de la UE
- Fixació del salari mínim català d'acord amb els estàndards de la carta social europea

Per a un nou model de salut i social

La sobirania en relació amb la política sanitària ha de permetre donar una millor resposta a un sistema de salut, de cobertura universal, eficient, de qualitat i equitatiu. Sent un Estat, el nostre país disposarà de les eines per tenir un sistema sanitari millor, oferir unes prestacions de major qualitat i tenir capacitat per abordar i resoldre la majoria de problemes que té actualment plantejats.

El sistema sanitari públic català és fruit de l'esforç de generacions que han prioritzat la salut i han contribuït a crear el sistema actual: professionals, treballadors i ciutadans han entès i defensat la importància de gaudir d'un sistema sanitari públic, universal, de qualitat, equitatiu i sostenible.

Igual que els països del nostre entorn, la crisi econòmica ha afectat el finançament públic i, per tant, del sistema sanitari. En el cas de Catalunya, però, l'embat de la crisi econòmica i el dèficit fiscal que pateix el nostre país han aguditzat el subfinançament crònic que pateix la sanitat del nostre país des de fa anys. La reducció del pressupost ha estat de més d'un 20 % respecte al de fa cinc anys. Aquesta reducció ha afectat especialment el capítol d'inversions i el de les retribucions dels professionals.

Considerant, a més, que la Generalitat no disposa de totes les eines competencials per planificar i legislar adequadament davant les necessitats i prioritats objectivades, és evident que el manteniment de la situació actual ens aboca a una degradació de les condicions amb les quals es presten els serveis sanitaris, tenint en compte els valors i principis que l'han configurat.

Amb tot, Catalunya és un dels països que registren millors resultats en l'àmbit sanitari. Diversos indicadors situen el nostre sistema en les primeres posicions pel que fa a salut entre els països més avançats del món i, fet que és més important, gaudeix de la confiança dels ciutadans en els seus professionals.

Malgrat assolir un bon nivell de transparència, cal aprofundir en la millora dels instruments de gestió i avaluació del sector salut, basats en la transparència i la independència, així com també en la simplificació administrativa i burocràtica.

L'evidència indica que la clau d'aquest èxit rau en dos aspectes: d'una banda, en el model sanitari del nostre país, basat en un finançament públic i en la diversitat en la provisió de serveis que l'ha fet més divers i flexible davant els efectes de la crisi i, per tant, amb més capacitat de resistència que molts altres, i d'altra banda, en el compromís i implicació dels professionals sanitaris.

La prioritat és l'establiment d'un consens polític i del sector per iniciar un ampli debat en el període constituent del nou Estat sobre les necessitats futures del sistema garantint un sistema de salut públic, universal, equitatiu i de qualitat, finançat per la fiscalitat general i orientat a preservar la salut i a garantir els drets socials per a tots els ciutadans de Catalunya com a part essencial de l'Estat del benestar i de la cohesió social.

La tasca respecte del model a curt termini i en el període de transició és debatre i elaborar propostes de millora i progrés del sistema actual sense alterar-ne el model, d'acord amb els principis bàsics esmentats, reservant per a següents fases del procés l'establiment de les noves bases del futur sistema de salut i social.

Junts pel Sí manifesta el compromís sobre la millora del finançament de les polítiques de salut i de les polítiques socials que permeti reduir el diferencial de despesa respecte dels països de la UE-15, reforçant els recursos a l'atenció primària per tal de fer-la més resolutiva i més capaç d'afrontar els reptes de les malalties cròniques i de l'envelliment de la població, alhora que vertebradora dels diferents nivells assistencials.

S'estableixen com a prioritats generals:

- Desenvolupar accions específiques sobre els sectors de la població amb més vulnerabilitat i risc d'exclusió.
- Garantir de forma efectiva que cap ciutadà, amb independència de la seva situació legal i administrativa, resti sense assistència sanitària i farmacèutica per motius econòmics.
- Abordar els creixents problemes de salut mental, sobretot en població infantil i juvenil. Intensificar accions per a la millora de la gestió de les urgències i les llistes d'espera.
- Garantir nous tractaments i estendre els programes de diagnòstic ràpid que no són encara presents a tot el territori.
- Reconèixer l'aportació dels professionals al sistema i a la confiança de la ciutadania i cercar fórmules per a la recuperació de les condicions de treball i la participació en la gestió i governança dels centres.
- Promoure canals de participació dels ciutadans en el sistema.

- Reforçar la salut pública amb impuls de les polítiques essencials de prevenció, protecció i promoció de la salut.
- Consolidar els principis de transparència, avaluació i retiment de comptes en tot el sistema sanitari i social.
- Desplegar la història clínica universal en els diferents nivells assistencials, garantint privacitat i seguretat, així com informant i vetllant pels drets de les persones en relació amb la seva informació sanitària i social.
- Mantenir la competitivitat dels nostres centres i instituts de recerca i innovació.

En el context de transició que iniciem es garantirà també la seguretat jurídica i la continuïtat pel que fa a aquelles competències que encara no tenim desenvolupades en els àmbits de salut pública internacional i diplomàcia sanitària; de seguretat alimentària; de les professions sanitàries pel que fa a homologacions de títols, nous programes MIR/FIR/PIR/EIR propis i adaptats a les necessitats; dels medicaments i productes sanitaris amb la creació de l'Agència Catalana del Medicament i Productes Sanitaris.

La sobirania en relació amb la política sanitària i la seva regulació bàsica i específica, en base als principis del sistema públic, universal, equitatiu i de qualitat, ens permetrà disposar de totes les eines per construir un sistema adaptat a les necessitats dels ciutadans i del territori. En primer lloc, és l'oportunitat definitiva per acabar amb el subfinançament que ha tingut sempre el nostre sistema i poder recuperar les condicions laborals dels professionals del sector, i en segon lloc, per millorar l'accessibilitat i el temps d'espera, potenciar la recerca i la innovació i recuperar les inversions que han quedat aturades els últims anys, mentre es fa una planificació molt més objectivada de les necessitats estructurals dels nostres serveis del sistema de salut i social, pensant en l'horitzó constituent, amb l'objectiu de centrar l'atenció en les necessitats de les persones en el territori i no en les estructures.

Cap al nou model de salut i social

El consens social és essencial i necessari per desenvolupar un sistema de salut i social que respongui a les necessitats de les persones. Hi ha consens social pel que fa referència a impulsar un sistema més integrat i centrat en la persona, que requereix que l'atenció social i sanitària estigui integrada i coordinada també amb altres aspectes que es relacionen amb les necessitats de les persones, educatives, mentals, laborals, superant també la fragmentació actual entre àmbits assistencials, que posarien l'atenció primària comunitària com a principal entrada al sistema i base de l'atenció integral a la persona.

En la línia dels països innovadors com Suècia, Canadà o el Regne Unit, es planteja la millora en l'atenció a les persones integrant els serveis de salut amb els serveis socials, tant pel que fa referència a la salut pública de les persones com pel que fa a la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència. L'objectiu és centrar l'atenció en les necessitats de la persona i no en les estructures, per una utilització més racional i òptima dels recursos públics disponibles.

S'impulsarà el necessari consens polític i de tot el sector per iniciar el procés a fi de definir un model que estableixi els termes i serveis de l'atenció integral a l'usuari presents en el sistema de salut i social, que serveixi de base de la futura Llei de salut i social de Catalunya.

Un dels objectius del nou model integral d'atenció sanitària i social de Catalunya serà superar la fragmentació actual entre àmbits assistencials i construir *de facto* un model sanitari fonamentat en l'atenció integrada entesa com la confluència de recursos, organització, gestió i provisió de serveis

relacionats amb els problemes socials i de salut (llur diagnòstic i tractament) i la promoció d'aquesta. Al mateix temps, la integració és el millor mitjà per millorar els serveis en termes d'accés, qualitat, satisfacció dels ciutadans i sostenibilitat econòmica, ja que el nucli de la integració és cada persona i el conjunt de la ciutadania d'un territori. L'atenció primària, de naturalesa comunitària, seria la base d'aquesta atenció integral i la principal porta d'entrada al sistema de salut i social català. S'ha de potenciar i dotar l'atenció primària de manera suficient perquè sigui resolutiva, alhora que vertebradora dels diferents nivells assistencials i capaç d'afrontar els reptes de les malalties de llarga durada i de l'envelliment de la població

La prevenció de la malaltia, la protecció i promoció de la salut i la millora de la qualitat de vida i el benestar de la persona serà l'eix principal de tot el sistema. Cal garantir-ho en tots els períodes de la vida i amb coresponsabilitat del ciutadà com a subjecte actiu en la pròpia salut i benestar, individual i col·lectiva.

Amb l'objectiu d'estimular i d'incorporar hàbits saludables de vida, consciència de cost i coresponsabilització, és necessària una agència de salut pública de Catalunya autònoma, així com l'enfocament de salut comunitària, mitjançant la estreta col·laboració entre els serveis d'atenció primària de la salut, benestar social i salut pública, basant la seva activitat en l'acció sobre els determinants socials de la salut, i sobretot un Pla Nacional d'Educació per la Salut multidisciplinari, transversal i integral. Cal tenir present la salut en totes les polítiques i que el ciutadà sigui coresponsable en la cura de la seva salut i qualitat de vida.

Cap a una escola catalana inclusiva i d'èxit educatiu

Catalunya ha d'aspirar a tenir —i pot fer-ho— un dels sistemes educatius més avançats del món. El sistema educatiu és l'instrument principal per possibilitar tant el desenvolupament personal de cadascuna de les persones com el progrés col·lectiu. Es tracta d'una valuosa eina per superar les desigualtats i fer aflorar tots els talents. L'educació, per tant, ha de ser concebuda com un bé comú que reverteix en el conjunt de la societat.

En la societat del coneixement, l'escenari educatiu experimenta una transformació radical pel que fa als mètodes, el contingut i els espais d'aprenentatge. En aquest marc, cal impulsar una educació competencial que possibiliti la igualtat d'oportunitats a les persones d'entorns més desfavorits, i que actuï des de la justícia per afavorir la cohesió social i poder trencar el cercle viciós de pobresa i fracàs escolar.

L'educació és la millor inversió de futur per al país, amb una formació integral que sigui l'instrument per assolir el benestar per a tothom, amb igualtat d'oportunitats i una cohesió social òptimes, tenint sempre present el principi d'excel·lència educativa. L'ensenyament de qualitat és la garantia de continuïtat d'aquest nou Estat, ja que els canvis socials no han de fer perdre en cap moment la identitat nacional.

Per afrontar adequadament els reptes del segle XXI en general i del procés nacional en particular, es fa imprescindible construir una economia fonamentada en el coneixement, on el capital humà determinarà el nivell de prosperitat dels països i, en conseqüència, de les societats. Cal una aposta ferma per la innovació, la investigació, la tecnologia i l'emprenedoria.

La Llei d'educació de Catalunya ha estat, des de la seva aprovació el 2009 per una àmplia majoria al Parlament, l'eix vertebrador del sistema educatiu català, amb la integració, la cohesió i la immersió lingüística com a trets bàsics per a una bona formació dels alumnes. Ha establert la necessitat de centres autònoms amb projectes educatius propis, oberts a la comunitat i que comptin amb direccions compromeses i ben formades que liderin clàustres estables. S'ha superat el model d'escola conservadora i despersonalitzada. Ara, com han fet els països amb un compromís educatiu

més antic, cal transformar les bases establertes en un pla de llarg recorregut que doni estabilitat al nostre sistema educatiu en les pròximes dècades.

L'ofensiva recentralitzadora que ha dut a terme el Govern espanyol a través de la LOMCE en el camp educatiu ha fet palès que l'única alternativa per continuar garantint un model d'èxit és esdevenir un Estat independent. No podem permetre que es dinamiti l'esforç i el treball constant que hem anat forjant a les darreres dècades. Per tant, és fonamental disposar d'una base sòlida en l'educació universal i obligatòria, i assegurar una continuïtat en el sistema postobligatori, tant en la formació professional com en el batxillerat, així com també en els ensenyaments artístics superiors.

El Govern de concentració impulsarà les iniciatives de canvi que necessita el país per al nou escenari educatiu, les quals es concreten en cinc eixos: desenvolupar les competències per al segle XXI, amb metodologies i sistemes d'avaluació avançats; aprofundir en l'autonomia dels centres i en el seu treball en xarxa; donar suport als docents per a l'actualització i millora de la seva tasca; promoure un sistema educatiu inclusiu que generi un país socialment no segregador amb oportunitats per a tots els joves; i la formació professional. Un nou model educatiu compromès fermament en el seu poder transformador de la societat i en la necessitat d'estendre-la a tots els nivells socials per tal de crear veritables ciutadans del nou Estat.

En aquest sentit, proposem endegar les mesures següents:

- Mantenir i desplegar la LEC mentre no es disposi d'una llei d'educació de Catalunya que incorpori totes les competències educatives que ara corresponen a l'Estat espanyol, entre les quals hi ha l'estructura d'ordenació educativa, una política pròpia de beques o l'homologació, la convalidació i el reconeixement internacional de títols acadèmics. Mantenir i desplegar la Llei de formació i qualificació professional per tal de tendir cap a l'excel·lència en aquest tipus d'ensenyaments.
- Promoure un Pacte Nacional que elabori les bases de la futura Llei d'educació de Catalunya per tal d'organitzar un sistema educatiu propi, d'èxit escolar inclusiu, al qual es destini una inversió mínima del 6% del PIB.
- Lluitar contra el fracàs escolar. L'ofensiva de país a favor de l'èxit escolar ha estat una bona eina per continuar amb la seva aplicació.
- Suport de l'Administració a les pràctiques d'innovació i a les noves exigències de l'autonomia dels centres, amb projectes educatius sòlids i equips directius qualificats, que converteixin l'ensenyament públic en referència de qualitat educativa, amb una dotació de plantilles de professorat suficients, estables i implicades en el projecte del centre.
- Suport als centres, a l'alumnat i a les famílies que més ho necessitin per assegurar la igualtat d'oportunitats, l'equitat i la inclusió. Que els recursos que s'ha demostrat que són efectius per fer més inclusiu el sistema es vagin dotant de manera suficient i estable.
- Un currículum competencial, com un marc flexible de referència, que possibiliti la qualitat dels projectes educatius propis.
- Desenvolupament d'iniciatives d'avaluació i prospectiva educatives, enfocades tant a resultats com a processos d'aprenentatge i vinculades a la recerca internacional.
- Impuls d'un programa de formació permanent per als mestres, professors i equips directius que possibiliti la millora de les pràctiques educatives i la revisió de la formació inicial.
- Serveis i programes que donin suport als centres per fer una diagnosi precoç de l'alumnat amb dificultats i dissenyar una atenció ràpida, eficaç i permanent, que ajudi aquest alumnat a superar les dificultats inicials.

- Facilitar la coherència en tota l'educació obligatòria, promovent projectes educatius continus d'infantil, primària i secundària.
- Fer propostes d'intervenció proactives en la lluita contra l'absentisme, la desafecció i l'abandonament escolar, coordinades entre les administracions i el teixit econòmic i social.
- Afavorir el treball en xarxa dels centres educatius, tant entre ells com amb el seu entorn, començant per les famílies, des d'una concepció comunitària en què l'escola és l'eix principal de diferents actuacions educatives i culturals del barri o poble, formals i no formals, així com del treball del món associatiu i professional i dels ens locals mateixos.
- Destinar, quan la situació pressupostària ho permeti, les partides pressupostàries suficients per recuperar les condicions salarials del professorat i el reconeixement de la tasca directiva; i destinar partides extraordinàries per a l'escola inclusiva, per atendre les sol·licituds de les beques de menjador, per donar suport a les escoles de mares i pares, per al sosteniment de les escoles bressol municipals i d'iniciativa social (0-3 anys) i de les escoles municipals de música.
- Crear, ordenar, desenvolupar i consolidar un sistema propi de formació professional de qualitat i adaptat a les necessitats personals i professionals de les persones i de les empreses, amb una base sòlida i consolidable al llarg del temps, per tal d'augmentar la qualificació professional dels ciutadans i la competitivitat de les empreses que permeti fer de Catalunya un país avançat.
- Establir un model de formació professional dual obert i flexible que permeti la contextualització als diferents tipus d'empreses d'acord amb el model productiu de Catalunya.
- Desenvolupar les competències per al segle XXI amb metodologies i sistemes d'avaluació avançats: el desplegament de les competències digitals és indispensable per a tota persona que vulgui interactuar amb normalitat en la societat actual. Es tracta d'un conjunt d'habilitats, coneixements i també d'actituds que els alumnes han d'anar assolint durant la seva escolaritat.

L'ensenyament superior, garantia d'oportunitats

L'ensenyament superior arrossega dèficits propis de la dependència de lleis i normatives estatals plenes de rigideses i pensades per a un model que no és el que necessita el nostre país. El conjunt de l'ensenyament superior presenta, a més, desequilibris que cal superar: mentre que en l'àmbit de la formació professional els nivells d'escolarització encara són massa baixos per al que és la realitat social i econòmica del país, en l'àmbit de l'educació universitària l'escolarització de la població jove s'ha situat en els percentatges més alts de la història (el 31%). Tot i això, cal abordar polítiques que només es podran impulsar des d'un nou Estat perquè el conjunt d'aquest ensenyament respongui a les necessitats socials i econòmiques del país.

El sistema universitari i de recerca de Catalunya ha assolit els darrers anys uns nivells d'excel·lència reconeguts internacionalment, que configuren Catalunya com un dels pols de coneixement del sud d'Europa. Ara necessitem les estructures pròpies d'un Estat per poder desplegar les polítiques adients que permetin traslladar aquest nivell assolit en una realitat que

configuri una societat on l'economia del coneixement tingui un paper rellevant, i on la creació de coneixement derivi també en la creació de riquesa, ocupació i millora social en general.

Igualment, en l'àmbit de la formació professional cal garantir un procés formatiu que respongui a les necessitats del nostre teixit social i econòmic, així com assegurar a les persones una millor i més completa inserció i carrera laboral, amb polítiques de reciclatge adequades al context socioeconòmic i al mercat de treball.

A Catalunya, doncs, volem bastir aquest ensenyament superior sobre els pilars de l'excel·lència i la qualitat, la transparència, la igualtat d'oportunitats i l'eliminació de barreres (on, en cap cas, els motius econòmics impedeixin l'accés al sistema), posant en valor la tasca social de les universitats. Ha de ser un ensenyament superior obert al món i al talent, amb una alta internacionalització per consolidar una posició de lideratge a Europa i al món; un sistema dotat de recursos suficients, que faciliti al màxim un accés inclusiu i l'aprofitament de les oportunitats, i que impulsi l'arribada del coneixement al mercat per generar valor i creixement econòmic.

Tot això ho podem bastir al si d'un nou Estat que ens doti de les eines i els recursos per fer-ho possible impulsant les mesures següents:

- Un pla nacional de beques, amb un nou model de preus, beques i ajuts, que garanteixin l'efectiva equitat en l'accés a l'ensenyament superior; els motius econòmics no han de suposar cap impediment per a l'accés al sistema universitari..
- Un increment del finançament per a les universitats i centres a l'alçada de les seves necessitats i del país al qual donen servei.
- Multiplicar els canals de relació entre la universitat i el conjunt de la societat, de manera que responguin de manera satisfactòria i ràpida a les demandes i necessitats.
- Mesures que facilitin la retenció i captació de talent, amb igualtat d'accés a les oportunitats.
- Mesures que promoguin l'obertura i l'autonomia acadèmica d'un sistema que vol i pot ser capdavanter en un món on el coneixement està impulsant una gran revolució basada en les idees, les capacitats i el talent, i l'economia del coneixement.

Polítiques de suport a les famílies

Les polítiques de suport a les famílies han de ser un pilar important de la nostra societat. La crisi actual ha mostrat que les famílies, en totes les seves noves i diverses formes, han esdevingut un coixí fonamental. Tot i els avenços assolits en matèria de lluita contra la pobresa i de suport a les famílies més vulnerables, la situació actual de les polítiques de protecció familiar es troben en una situació encara allunyada del que seria desitjable.

Certament, a Catalunya les polítiques de protecció familiar no compten amb la llarga tradició dels estats del benestar de la majoria de països europeus occidentals, malgrat que l'acció desenvolupada en serveis per a la primera infància comencen a acostar-se més a la mitjana europea.

La família és una institució en constant evolució. Els canvis socials de les darreres èpoques han comportat grans transformacions en el model tradicional de família, passant de famílies extenses a la família nuclear, a famílies monoparentals, reconstituïdes, etc., situacions a les quals les polítiques públiques han de saber donar resposta.

Partint d'una situació en què el nostre Estat del benestar, en relació amb el suport a les famílies amb fills, presenta molt recorregut a l'alça en desenvolupament de serveis socials, són les dones dins la unitat familiar les que carreguen el pes de la doble jornada laboral, a casa i al mercat de treball. Tot i tenir una inserció laboral intensa, i a voltes precària, són les qui dediquen gran part del seu temps a cuidar infants i avis.

A Catalunya volem avançar en la línia dels països europeus més desenvolupats, assegurant més presència del pare en la criança dels fills i de la mare en el mercat de treball. A tall d'exemple, la taxa de natalitat a Suècia supera la catalana, on l'ocupació femenina és força més alta, perquè gaudeixen de permisos parentals en temps i diners molt més generosos.

El gran gruix del suport a les famílies avui arriba via deduccions i desgravacions fiscals, tant autonòmiques com estatals, les quals, tot i ser equiparables a les de la UE-28, tendeixen a beneficiar sobretot les classes mitjanes i altes, atès que les famílies amb rendes baixes ja no realitzen la declaració de renda.

És per això que ens cal prestar més atenció a les famílies en situacions especials mitjançant polítiques integrals de suport a les famílies, amb més recursos i serveis, lluitant contra les desigualtats i donant suport a les famílies que travessen situacions difícils que afecten el seu benestar, especialment aquelles famílies amb fills a càrrec.

En relació amb els objectius que cal emprendre, les polítiques familiars haurien de perseguir:

- La reducció del nombre de famílies en situació de pobresa.
- L'afavoriment de la conciliació de la vida familiar, personal i laboral. Contribuir a la coresponsabilitat dels homes i de les dones en l'àmbit familiar, especialment en la cura i l'educació dels fills i filles.
- Creació de les condicions perquè els pares i mares puguin tenir el nombre de fills desitjat.
- Increment de la qualitat de vida de les famílies des del punt de vista emocional, promovent programes d'acompanyament familiar que ajudin a reforçar les habilitats parentals, així com serveis d'assessorament que atenguin situacions de dificultat relacional i de comunicació.

Mesures:

- Potenciar la inversió pública en l'educació de 0 a 3 anys per cobrir la demanda insatisfeta existent d'escoles bressol.
- Reforma de les ajudes a famílies amb fills a càrrec per augmentar la cobertura dels infants i famílies en situació de pobresa i vulnerabilitat.
- Implementar una fiscalitat justa per a famílies amb infants en situació de pobresa i promoure la reducció de l'IVA que gravi productes bàsics infantils.
- Diversificar els serveis per a la primera infància, com ara espais familiars o ludoteques, per fomentar l'acompanyament a les famílies en la criança i l'educació.
- Evitar desnonaments d'habitatges a famílies amb infants i prioritzar aquestes famílies en programes i ajuts públics de lloguer.

- Ampliar la cartera de serveis de salut a infants en medecines, vacunes, odontologia, ulleres i audiòfons.
- Consolidar l'equiparació entre famílies nombroses i les monoparentals en avantatges i recursos de què disposen.
- Impulsar el lleure familiar compartit a partir de programes específics, i garantir una oferta cultural i social per a les famílies.
- Implementar les recomanacions de la Comissió d'estudis per a la reforma horària del Parlament de Catalunya, per a la millora de la conciliació de la vida laboral i familiar.

El repte social de les persones grans i de les persones amb discapacitat: la promoció de l'autonomia personal i l'accessibilitat per a tothom

La gent gran constitueix un pilar fonamental en la nostra societat i el nou país ha de garantir que les persones grans visquin la vellesa amb autonomia personal, estima i dignitat.

De la mateixa manera, el nostre país ha de garantir que les persones amb discapacitat física, sensorial, intel·lectual o mental, i les persones amb altres tipus de diversitat funcional visquin en igualtat d'oportunitats i exerceixin els seus drets de participació social, sense cap tipus de discriminació o dificultat.

Cal garantir un sistema públic de pensions amb quanties suficients i dignes, de caràcter contributiu, repartiment i solidaritat intergeneracional, que garanteixi el poder adquisitiu dels pensionistes i que eradiqui la pobresa entre les persones més grans, especialment entre les dones que viuen soles.

Al seu torn, el sistema de pensions català ha de ser completat amb el conjunt de prestacions socials no contributives universals d'aquelles contingències que actualment es protegeixen, i aquelles altres que en el futur es puguin establir en desenvolupament de l'Estat del benestar.

Amb l'ànim de desplegar una política integral d'atenció a la gent gran i a les persones amb discapacitat, basada en l'autonomia i l'envelliment actiu, es proposa impulsar una Llei de promoció de l'autonomia personal que garanteixi una cartera de serveis suficient i que compti amb una agència única de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència, que cohesioni tots els itineraris bàsics, els nivells assistencials i l'atenció domiciliària, i que desenvolupi una gestió integrada amb una cartera de recursos única social i sanitària

La nova Llei de promoció de l'autonomia personal i de la dependència s'adaptarà a la realitat demogràfica i, juntament amb la revisió del sistema de pensions, ha de conduir a la millora de les prestacions a les persones dependents, que garanteixin la seva qualitat de vida.

L'Agència de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència reunirà els recursos i serveis que els actuals departaments de Salut i Benestar Social destinen a la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència.

L'organització ha de centrar-se en la persona i no en les estructures i institucions, amb una clara tendència a un treball comunitari i cap a la integració dels serveis sanitaris i socials, tenint en compte la realitat geogràfica, epidemiològica i sociodemogràfica de cada territori

Els serveis han d'estar descentralitzats en el territori, i també la planificació, provisió, gestió i avaluació. Concretant una porta d'entrada única i la figura del professional de referència, i amb una oferta de serveis unificada i adaptable a les necessitats de les persones, es garantirà un accés universal i equitatiu als serveis socials que faciliti l'envelliment digne a la pròpia llar.

L'augment de recursos permetrà implementar nous programes per afavorir l'autonomia personal i l'envelliment actiu, una detecció precoç de les dificultats i problemàtiques, i una prevenció eficaç del maltractament envers les persones grans, tot garantint la plena accessibilitat als serveis i equípaments de forma equitable i universal.

El nou Estat ha d'aprofitar el potencial que representa la gent gran i crear estructures en les quals la seva participació en les preses de decisions sigui real, no sols en aspectes que afectin aquest grup, sinó tota la societat.

Un país accessible per a tothom

Per tenir veritablement un país accessible per a tothom, cal en primer lloc el compromís per una Catalunya inclusiva. Aquest compromís s'ha de reflectir en un marc legislatiu que tingui en compte tots els aspectes sobre els quals s'ha de treballar per fer possible garantir els drets, la no discriminació i la inclusió de les persones amb discapacitat.

La Llei 13/2014, de 30 d'octubre, d'accessibilitat ha intentat simplificar normativament tots els aspectes relacionats amb l'accessibilitat, amb un text integrador per reduir el ventall de normes, que genera dificultats i complexitat a l'hora d'interpretar i aplicar la legislació. La legislació bàsica continua sent estatal, malgrat que les competències sobre les polítiques són pràcticament en la seva totalitat de Catalunya.

El marc legal català actual està alineat amb la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat i amb l'Estratègia de la Unió Europea 2020, per incorporar a les polítiques públiques mesures per garantir la igualtat d'oportunitats, l'accessibilitat i una defensa dels drets socials de les persones amb discapacitat. Una legislació única i integrada permetrà articular d'una forma efectiva tant la participació en la planificació, execució i seguiment de les polítiques, de les persones amb discapacitat i les seves famílies, com la participació local en el desenvolupament de la norma.

La promoció de l'accessibilitat com a instrument per fer efectiu el principi d'igualtat entre els ciutadans suposa la supressió de barreres de tot tipus amb transversalitat. Inclou aspectes com la inclusió laboral, la salut, el consum, la protecció social, la protecció jurídica, la cultura, l'oci inclusiu, l'esport, la participació en la societat, la imatge social, l'accessibilitat física en l'habitatge, el transport, l'accessibilitat a les noves tecnologies i a la societat de la informació, l'educació, i la fiscalitat. Només disposar de totes les eines i instruments per incidir en aquests aspectes, que no tenim actualment en el marc autonòmic, ens aportarà un país accessible per a tothom.

Compromesos amb la infància i la joventut

Sempre es diu que els infants i els joves són el futur, però és ben cert que formen part del present i que des de les primeres etapes de la vida cal garantir la igualtat d'oportunitats tant d'infants com de joves per poder esborrar aquelles barreres socioeconòmiques i/o territorials que la dificulten. De fet, el sentit màxim del nou país que estem construint és deixar un país millor a les noves generacions, als nostres joves i infants, als nostres fills i néts per tal que visquin millor i de forma més justa del que ho han fet les generacions que ens han precedit.

Actualment, però, segons l'indicador AROPE, un 30,5% de menors de setze anys viuen en situació de pobresa i exclusió social a Catalunya, xifra superior a la mitjana de la UE28. De la mateixa manera, el jovent és un dels col·lectius més afectats per la crisi del sistema econòmic imperant. Actualment l'Estat espanyol és el segon Estat europeu amb més atur juvenil, sobrepassant la barrera del 50%; un atur que sovint s'ha cronificat. Si l'ocupació juvenil és totalment precària, l'oportunitat de realitzar estudis superiors també comporta dificultats d'accés, amb uns preus elevats i unes beques insuficients. A més, l'accés a l'habitatge és un altre dels factors que impossibiliten el desenvolupament del projecte vital del jovent i que situen la taxa d'emancipació juvenil de Catalunya en un nivell molt baix comparada amb altres països europeus.

Aquestes situacions condueixen a la precarització de la vida del jovent en l'actual sistema dins l'Estat espanyol i denoten que l'única manera de capgirar les actuals circumstàncies és a partir de la independència, a fi de dur a terme unes polítiques decisives, diferents i prioritàries compromeses amb la infància i la joventut.

El nou Estat ens donarà l'oportunitat de garantir que tots els nens, nenes, adolescents i joves, amb independència d'on visquin, tinguin les mateixes oportunitats en l'educació, en la salut, en la nutrició i en el respecte dels seus drets més bàsics. Ha de ser un país que combati decididament el maltractament envers els infants i adolescents. Un nou país amb una educació inclusiva i amb un mapa de recursos, serveis i programes que ajudin al coneixement dels seus drets i deures, que potenciïn les seves capacitats i que estimulin la seva autonomia. Un nou país que aculli una societat on els infants i adolescents puguin ser protagonistes de les seves pròpies vides i puguin participar en aquesta societat. El nou marc ha de servir per aplicar un pla de polítiques actives per al jovent centrades sobretot en la formació i el coneixement, incidint en les beques salari i l'augment dels recursos en tot el sistema educatiu; l'accés a l'habitatge, potenciant el lloguer social per a joves i polítiques per a l'emancipació juvenil; i en la potenciació d'una ocupació digna que eviti la precarització actual, a través d'un marc català de relacions laborals.

D'altra banda, les inversions en infància són fonamentals a l'hora de garantir la igualtat d'oportunitats per a totes les persones en la mesura que permeten afrontar ben aviat les causes de la desigualtat. Serà un país que podrà redefinir l'ajuda per a fills a càrrec; potenciar la inversió pública per als serveis educatius als infants de 0 a 3 anys, reforçant encara més la prevenció i la detecció precoç de totes aquelles situacions que suposin un risc de desprotecció per als infants i adolescents, amb mesures d'atenció a la família i a l'entorn, mitjançant el nou model d'intervenció socioeducativa, i doblar la inversió en polítiques d'infància per situar-nos en la mitjana europea.

També serà un país que continuarà apostant clarament per l'acolliment en les famílies per davant de l'acolliment institucionalitzat en centres. En definitiva, un nou país que donarà protagonisme als infants i joves, amb igualtat d'oportunitats, perquè són i seran la base del nou país.

L'impuls al tercer sector, associacionisme i voluntariat

Catalunya disposa d'un teixit associatiu consolidat i de gran tradició, que ha constituït part de la seva identitat. Les persones compromeses en l'acció col·lectiva a partir de la implicació en associacions d'índole diversa, amb llur actuació voluntària, lliure i compromesa, han contribuït a la millora constant de les condicions de vida, entesa en tots els seus àmbits, i al desenvolupament de la societat catalana.

A Catalunya la iniciativa social és present històricament en molts àmbits i a tot el territori. Aquesta és una característica essencial del nostre país i forma part de la seva riquesa. Catalunya registra una de les taxes més elevades d'iniciatives socials que han pres la forma d'empreses d'inserció social pel treball, fins les fundacions, cooperatives i entitats socials. La nostra Administració no pot menystenir aquesta vàlua, ja que les entitats socials presten serveis bàsics que en molts casos l'Administració pública no podria prestar directament.

Les entitats del tercer sector social tenen un paper fonamental en la prestació de serveis sovint públics d'atenció a les persones. Aquestes entitats aporten un valor afegit, que per la seva naturalesa civil han ajudat històricament a innovar i a generar noves demandes ciutadanes d'atenció social i de salut. La seva naturalesa de base ciutadana, així com la seva vocació social, comunitària i no mercantil, ha generat una confiança ciutadana vers un teixit assistencial de primer ordre en àmbits on l'Administració no arriba directament.

Apostem per actualitzar el pla de suport al tercer sector, amb la mirada posada al nou país. Definirem el model de relació que ha de tenir el tercer sector social per construir un Estat on es garanteixin els drets socials.

És per això que defensem un model propi de concertació tant en l'àmbit social com en el sanitari i educatiu, que prevegi clàusules socials en la contractació de serveis públics, més enllà del que estableix actualment la llei de contractes del sector públic, a fi d'acabar amb el reduccionisme de la millor oferta econòmica. Aquest model definirà una prestació de serveis públics amb criteris de qualitat, sense encarir necessàriament costos per a l'Administració, tenint en compte el nostre teixit d'entitats del tercer sector fortament arrelades al nostre país.

L'aprovació de la Directiva 2014/24/UE marca que és necessari tenir models de concertació que tinguin en compte el context cultural i el caràcter delicat dels serveis d'atenció a les persones (sanitaris, socials i educatius). Aquesta directiva estableix un marge de maniobra per organitzar l'elecció dels proveïdors dels serveis de la manera que considerin pertinent, sempre que es mantinguin els principis fonamentals de transparència i igualtat de tracte, fent possible aplicar criteris de qualitat específics per a l'elecció de proveïdors per als serveis públics essencials.

La possibilitat de tenir una legislació bàsica pròpia en matèria de contractació pública que interpreti de forma adequada les directives europees permetrà una relació millor amb el nostre potent tercer sector social. D'aquesta manera, fixant criteris de qualitat fugint dels estrictament economicistes, es milloraran i s'ampliaran els serveis públics que es presten des d'aquestes entitats.

Per un model d'associacionisme i voluntariat

Les entitats tenen un paper cabdal en la construcció d'identitats col·lectives, en la vertebració dels territoris i en la cohesió social, i permeten també als ciutadans de Catalunya participar i implicar-se en la construcció social, que és la base d'una societat democràtica, madura i solidària. Promouen una acció voluntària que contribueix a la promoció de valors i principis com ara la solidaritat, el compromís, l'esforç o el respecte, com a manifestacions de la societat civil.

En aquest sentit, de forma prioritària ens cal enfortir el model català del voluntariat amb la finalitat de fomentar, reconèixer i protegir l'associacionisme i el voluntariat, i donar-los suport com a agents de transformació social.

Per un transport públic, accessible i de qualitat que garanteixi una mobilitat sostenible i segura

Tenim un país relativament petit i amb un potent sistema de ciutats. Apostem per una combinació de sistemes de mobilitat, amb el transport públic com la quarta pota de l'Estat del benestar, ja que ha de ser l'eina garant del dret a l'accessibilitat dels ciutadans. El ferrocarril ha de ser l'espina dorsal de la mobilitat, tant pel que fa a passatgers com a mercaderies, conjuntament amb la carretera, el transport marítim i l'aeri. Alhora, cal prioritzar els sistemes de mobilitat no motoritzada, amb una atenció especial a la seguretat dels vianants i a la promoció de la bicicleta.

Cal avançar en la millora del transport per carretera que farà possible, partint de la flexibilitat de la infraestructura de l'autobús, implantar una nova xarxa amb corredors de vertebració territorial de manera que es garanteixi la connectivitat en malla de totes les capitals de comarca. Així com la introducció i consolidació d'altres modes de transport a la demanda més àgils i adaptables a les demandes específiques o de baix volum, les eines disponibles amb l'aplicació de les noves tecnologies fan possible una gestió més eficient i sostenible de tot el sistema.

Hem de construir un nou marc jurídic de la mobilitat a Catalunya, que incorpori el dret a l'accessibilitat universal dels ciutadans i que tingui en compte la realitat territorial i la diversitat d'usos i activitats. Cal establir mecanismes de finançament dels serveis de transport públic i de les infraestructures viàries en desenvolupament de la Llei de finançament del transport públic, acabada d'aprovar, que fomentin l'ús racional del vehicle privat i la sostenibilitat del sistema públic. Més enllà del marc legislatiu, caldrà fer un programa que garanteixi la concreció de la mobilitat sostenible en àrees de baixa densitat, zones rurals aïllades, àrees logístiques i polígons industrials.

Caldrà establir un pla d'inversions en el sistema de ferrocarril, especialment en Rodalies i en els recorreguts de mitjana distància. En paral·lel, cal executar les inversions per al Corredor Mediterrani que estan previstes a l'agenda catalana del CMED, a fi de garantir el transport de mercaderies, sense deixar de banda una planificació per a la millora de l'actual xarxa de ferrocarril, amb una nova programació d'extensió de línies.

Un nou país des dels barris: la intervenció social integral

Amb la voluntat de superar els impactes socials de la crisi econòmica, cal endegar una acció de recuperació de barris i rescat de persones i famílies vulnerables en risc d'exclusió social. La intervenció social integral vol combinar l'actuació urbanística amb l'acció social per regenerar el teixit urbà i social en els barris més vulnerables de les ciutats del país, així com en els centres urbans que han patit processos de degradació.

És per això que, d'acord amb la dinàmica de recuperació dels pressupostos públics, situats en un context de garantia de la suficiència financera de les administracions, es vol prioritzar la necessitat d'invertir socialment i urbanísticament en els barris més vulnerables i degradats del país en què la crisi ha passat factura.

Mesures:

- Impulsarem la cooperació interadministrativa des dels municipis, els consells comarcals, les diputacions i altres ens supramunicipals, establint un consens amb el Govern del nou país per relançar la Llei de barris, amb l'objectiu de rescatar les persones i combatre la degradació social que ha provocat la crisi a les nostres ciutats.
- Abordarem des de la innovació social i de forma multisectorial (salut i social, educació, urbanisme, comerç, cultura..) les necessitats dels barris més vulnerables de les ciutats del país, amb l'ànim de recuperar-los per a tots els ciutadans.
- Assumim la voluntat de millorar la inversió realitzada amb la Llei de barris, dotant un fons plurianual de barris durant la propera legislatura.

Habitatge, ciutat i habitatge, habitatge social

L'habitatge té un paper decisiu en les economies familiars i, per tant, en la determinació de les desigualtats. Es necessari establir mecanismes que evitin la reproducció de les circumstàncies que han portat a la bombolla immobiliària i als efectes socials col·laterals en el futur. Tenim el repte de millorar l'actual ràtio del cost d'habitatge en relació amb la renda disponible de les famílies. La política d'habitatge ha de preveure noves formes de tinença i tendir cap al valor d'ús d'aquest i no cap al valor econòmic, fomentant el creixement del parc de lloguer i, especialment el parc públic. La rehabilitació de l'actual parc d'habitatges esdevindrà prioritària a Catalunya, juntament amb la regeneració d'àrees urbanes al servei de la cohesió social.

Més enllà d'un programa de transició per solucionar el problema dels milers de vides hipotecades que hi ha a Catalunya al límit de l'exclusió social, les polítiques d'habitatge aniran dirigides a una intervenció pública selectiva i efectiva sobre els mercats que tinguin per objectiu l'adequació del preu de l'habitatge a la capacitat de renda de les famílies.

El lloguer ha de ser el règim de tinença prioritari de l'habitatge protegit de promoció privada, i el dret de superfície i el lloguer, els règims de tinença prioritàris de les promocions públiques per garantir la propietat pública del parc que doni servei a més d'una generació. Amb aquest objectiu treballarem amb la tramitació d'una llei pròpia d'arrendaments urbans, en la línia dels textos més avançats existents als països del nostre entorn.

La Llei d'habitatge a Catalunya intervinrà mitjançant la dotació d'un parc d'habitatge protegit públic i/o privat que perduri en el temps fins a arribar a percentatges del 20% i amb la creació d'un parc protegit amb garanties jurídiques de no desqualificació.

La Llei també intervinrà en el control del sobreendeutament i inclourà la garantia de la dació en pagament. Promourà els canvis normatius respecte de la normativa de les taxacions immobiliàries hipotecàries i tindrà també com a objectiu canviar les actituds i la relació envers l'habitatge com a valor patrimonial, així com el tractament fiscal de les plusvàlues immobiliàries.

Catalunya es dotarà de polítiques d'habitatge per tornar a tenir el seu pes en el PIB, reforçant la rehabilitació estructural i la rehabilitació energètica del parc d'habitatges existent.

Un país culturalment avançat

Catalunya s'ha de configurar com un país on la cultura esdevingui la columna vertebral dels valors cívics mitjançant la creació, la crítica i la innovació. Catalunya té en la seva cultura la millor carta de presentació al món. No tenim un país extens, ni un país ric en matèries primeres, però sí que podem ser un referent en les polítiques culturals com a eines de benestar social i de creixement personal i col·lectiu.

Un país que es vol veure a si mateix com a innovador, modern i creatiu ha de generalitzar la pràctica de la cultura en totes les seves formes i fomentar l'accés a la producció cultural. La cultura, entesa com a tal, també és recerca, també és innovació, també és desenvolupament.

La creativitat, les empreses culturals, el patrimoni i l'associacionisme cultural seran objecte d'una atenció especial. Es potenciarà al màxim l'equilibri cultural en el conjunt del territori. Així mateix, es donarà el màxim relleu a la producció cultural de les Illes Balears, el País Valencià i Andorra.

Les polítiques culturals han de tenir com a objectiu la millora de la qualitat de vida de la ciutadania i el foment dels valors cívics. És gràcies a les successives revolucions culturals esdevingudes a Europa, i especialment a Catalunya, que s'ha configurat com a societat democràtica i lliure.

La política lingüística del nou país democràticament serà la que decideixin els catalans. En aquest sentit, s'articularà un nou model de política lingüística que aposti clarament per la diversitat lingüística i perquè el català pugui tenir un valor central ineludible, ja que es tracta de la llengua pròpia nacional. A la vegada, el model lingüístic ha de garantir que cap ciutadà no perdi els drets lingüístics que té ara.

El coneixement de la llengua catalana per part del 100% de la població serà una prioritat en el nou país. Aquest coneixement quedarà garantit a través d'un sistema d'ensenyament lingüístic universal i inclusiu que no faci diferències entre la població per raó de llengua.

La dimensió internacional i el prestigi de la llengua catalana estaran garantits pel nou Estat, que vetllarà pel seu ús i reconeixement en tots els organismes internacionals. El català serà, doncs, llengua d'Estat.

L'objectiu prioritari de la política lingüística és la d'arribar a la plena normalització de l'ús de la llengua en tots els àmbits a Catalunya i reforçar la cooperació en aquests mateixos àmbits en el conjunt de territoris de parla catalana. La situació deficitària en què es troba l'idioma en alguns àmbits sectorials o territorials demana mesures específiques als quals l'Administració catalana, conjuntament amb l'entramat associatiu i institucional de tot el territori, ha de donar suport decididament.

En aquest context de potenciació, foment i protecció de la llengua catalana, la llengua castellana continuarà sent llengua oficial a Catalunya

Les mesures concretes que abastarien el suport públic a la Cultura són les següents: l'IVA cultural superreduït del 4%; incloure el dret a la cultura com un dret constitucional bàsic; garantir la presència de l'element cultural com a eix transversal en totes les polítiques del Govern (sanitat, educació, benestar social, economia, recerca i desenvolupament, etc.); aprovació d'una llei de mecenatge per a les aportacions a entitats culturals i establiment de deduccions fiscals per a les persones físiques i jurídiques que facin aportacions en l'àmbit cultural; aprovació d'una llei de propietat intel·lectual que fomenti la protecció econòmica de l'autor, que faciliti l'establiment de models de negoci basats en l'entorn digital i que promogui l'accés a la cultura; establiment d'una fiscalitat i règim de la seguretat social catalana adaptada a les necessitats dels diferents agents de la cultura; repensar, reorganitzar i millorar l'ensenyament artístic a Catalunya per tal de crear centres d'excel·lència; crear estructures culturals que facilitin la suma de recursos i afavoreixen el treball transversal entre diferents creadors.

Les mesures concretes que abastarien el suport públic a la llengua són les següents:

- La llengua catalana serà la llengua transversal del país i serà la llengua que vertebrarà la societat catalana, sense perjudici de totes les altres llengües, oficials o no, que s'hi parlen. Cap ciutadà no podrà ser discriminat per raons lingüístiques.
- Nou pla de llengües en el sistema educatiu, tot reforçant el model d'immersió lingüística, encarat cap al plurilingüisme, que tingui en compte també l'accessibilitat plena per als usuaris de la llengua de signes catalana i que tendeixi cap a la consolidació d'un model bimodal entre llengua oral i llengua de signes. El català ha de ser la llengua vehicular a tots els nivells de l'ensenyament.
- Garantir l'accés a l'aprenentatge del català per a tothom, tingui l'edat que tingui i visqui on visqui. Promoure la creació d'una ISO de qualitat lingüística a escala internacional. Ser pioners en la gestió lingüística empresarial.
- Normalització lingüística en la justícia i en totes les estructures administratives del nou Estat (mitjans de comunicació, sanitat, educació, interior...).
- Atenció a la diversitat lingüística des de l'Administració, tenint en compte que els drets lingüístics són nominatius dels ciutadans. Des d'aquest punt de vista, cal legislar les diferents oficialitats administratives establint i diferenciant els usos administratius del castellà, de la llengua de signes catalana i de l'occità.
- Garantirem que el català sigui reconegut i acceptat com a llengua de ple dret en tots els organismes internacionals en els quals participi el nou Estat, especialment tots els que depenen de l'entramat d'institucions europees

L'esport en el nou país

La política esportiva de Catalunya basada en la promoció de l'activitat física i l'esport tindrà un paper central i transversal en el nou país.

En aquest sentit, es treballarà per enfortir la dimensió pública de l'Administració esportiva de Catalunya i es considerarà la possibilitat d'articular, conjuntament amb la societat civil esportiva, un ens privat que la pugui representar. També caldrà crear i desenvolupar les estructures d'Estat

públiques i privades necessàries per homologar Catalunya com a país esportiu a escala internacional. El model esportiu hauria de ser fruit d'un consens participatiu i democràtic de tots els sectors de l'esport català.

Les seleccions catalanes participaran en els campionats europeus i, si escau, en els mundials. El reconeixement d'un comitè olímpic de Catalunya permetrà la participació dels esportistes catalans en els propers Jocs Olímpics. Com a conseqüència, en el seu conjunt, es triplicarà el nombre de clubs i esportistes catalans que participaran en competicions internacionals oficials.

L'esport de base i l'esport femení continuaran sent dos segments estratègicament prioritaris del govern esportiu del país per tal d'anar millorant les xifres, tant quantitativament com qualitativament. L'esport és un vehicle d'integració excel·lent; cal potenciar accions d'esport inclusiu i reforçar les polítiques adreçades a afavorir la pràctica de l'esport per persones amb discapacitat; més ben dit, amb capacitats diferents. En el mateix sentit, cal facilitar l'accés la pràctica esportiva als col·lectius socials més desfavorits.

Continuarem dotant de recursos l'INEFC Catalunya, per continuar essent el centre de referència en la formació i en la recerca esportiva a escala internacional.

El CAR de Sant Cugat ha de continuar essent un centre de referència internacional en l'alt rendiment esportiu, i serà el centre de referència per a la preparació de totes les seleccions nacionals catalanes. Continuarem potenciant el centre a escala internacional, potenciant el contacte amb les millors federacions de cadascuna de les diferents modalitats esportives, per tal que els nostres esportistes puguin entrar amb els millors, fet que ens ajudarà sens dubte a millorar el nostre nivell. També caldrà potenciar la coordinació amb els centres de tecnificació d'arreu del país conjuntament amb les federacions esportives catalanes.

Es reconeixerà legalment el voluntariat esportiu, amb excepcions de les càrregues públiques del professionalisme esportiu, com a pilar bàsic d'un model esportiu de nivell i participatiu.

Les mesures concretes que comprendrien el suport públic a l'esport es tradueixen en millors mesures fiscals i financeres:

- Una llei de mecenatge que incentivi efectivament la inversió privada en l'esport.
- L'aplicació d'un IVA reduït a les entitats i activitats esportives.
- Beneficis fiscals i contributius derivats de pràctica esportiva —per exemple, reduccions de la quota de la seguretat social.

3.2 UNA ECONOMIA AL SERVEI DE LES PERSONES

La construcció del nou Estat representa una oportunitat per impulsar un model econòmic per a Catalunya que contribueixi a fer una societat més justa, honesta i solidària. Un model on l'economia estigui al servei de les persones, per reduir les desigualtats, promoure el progrés social i millorar la qualitat de vida de les persones. És a dir, una economia que posi tanta atenció a la creació de riquesa com a la seva distribució.

Un nou Estat vol dir també poder decidir en àmbits fonamentals per al desenvolupament d'una economia com ara les polítiques d'ocupació, els mercats de l'energia i les telecomunicacions, la fiscalitat, la recerca o la política industrial. I també vol dir disposar de totes les eines possibles que ajudin a potenciar el talent del país, els emprenedors, les petites i mitjanes empreses, per fer de Catalunya una economia sòlida i moderna.

Un nou Estat és, per tant, tenir capacitat de decisió i més recursos a l'abast per avançar cap a una economia més productiva, dinàmica, innovadora i ambientalment sostenible. Una economia que potenciï la col·laboració entre empreses, treballadors i sector públic per ser més competitiu i continuar creixent a nivell internacional. En definitiva, construir a Catalunya un model econòmic amb nous horitzons de creixement, equiparable al dels països capdavanters d'Europa.

La cohesió i la sostenibilitat territorial

La política territorial ha de garantir la viabilitat de la cohesió territorial fixant la població arreu de la diversitat de viles i pobles, per això ha d'estar al servei de l'economia local, ha de ser cooperativa entre les institucions, ha de tenir una política de mobilitat bàsica i universal i ha de garantir els serveis bàsics de comunicacions i tecnologies de la informació. Hem de definir un model que posi fi al consum indiscriminat del sòl basat en la urbanització dispersa, en l'urbanisme de plusvàlua i en el mètode de finançament dels municipis.

Igualment, un dels objectius de la política territorial és descongestionar els sistemes urbans tot garantint uns nivells de dotacions i serveis igualitaris a tot el país.

Una nova llei d'urbanisme que apostarà per un model d'urbanització que es caracteritzi per la compacitat, la barreja d'usos, la complexitat i el caràcter integrat dels assentaments, principal garantia per a la preservació del sòl no urbanitzable i el paisatge.

Mesures:

- Estudi i preparació dels marcs legals necessaris en matèria de planificació i la gestió del territori per completar la planificació i la gestió del territori en aquells aspectes en els quals Catalunya assumeixi plena competència (Llei del sòl, Llei d'arquitectura, Llei d'urbanisme, pla de sistemes de connexió ecològica, Llei del sistema costaner, planificació espais fluvials, etc.).

Medi natural

El patrimoni natural d'un territori, i la manera com aquest és gestionat, és part indissociable de la identitat d'un país. Catalunya és un país amb un patrimoni natural excepcional i una elevada

biodiversitat. Aquest entorn natural, ric i divers en espècies i paisatges, mereix ser protegit, ordenat, conservat i gestionat correctament perquè sigui sostenible i per al gaudi dels catalans i les catalanes, de les persones que ens visiten i de les generacions futures.

La preservació dels sistemes naturals i de les espècies forma part de la qualitat territorial i de biodiversitat a la qual aspirem, fins i tot com a actiu econòmic, social i cultural que cal preservar. Un territori de qualitat, doncs, amb una planificació harmònica entre la preservació i protecció de diversa intensitat del medi, amb els usos ciutadans, econòmics i de lleure.

Els espais naturals protegits, i especialment els parcs naturals, presten serveis ambientals de primer ordre (aigua, aliments, aire pur, espais de lleure i d'esbarjo, fixació de carboni a través dels boscos...) i generen una gran capacitat d'atracció turística nacional i internacional que encara té un gran potencial per ser desenvolupat. Els parcs són també una carta de presentació cap a l'exterior, i una font d'oportunitats en l'àmbit econòmic, territorial i social. La seva conservació és compatible amb les activitats pròpies dels espais on es troben. Cal que aquestes activitats s'hi continuïn desenvolupant, ja que contribueixen a la conservació dels espais i a una bona gestió del territori, permeten conservar el paisatge que els fa tan atractius i mantenir l'ocupació i crear-ne de nova. El patrimoni natural de Catalunya ha d'esdevenir, per tant, un emblema nacional i un actiu econòmic de primer ordre del nou país.

Un patrimoni natural degudament conservat ha de permetre assolir un nivell més alt de qualitat de vida tant pels efectes que té sobre la salut de les persones com per les oportunitats que un ús sostenible del territori ofereix al desenvolupament social i econòmic de Catalunya.

Per tot això, a través de la capacitat legislativa pròpia, Catalunya incorporarà la gestió del medi natural i la preservació d'aquest com a un dels eixos estratègics de la gestió integral del territori.

- Desenvoluparem un nou model de governança, a través d'una agència del patrimoni natural de Catalunya, a imatge dels models internacionals més innovadors, que garanteixi la conservació de la natura i la seva compatibilitat amb el desenvolupament econòmic i social del país. Ens dotarem d'una organització administrativa que unifiqui totes les competències de gestió i protecció del medi natural i dels espais naturals protegits en un organisme prou autònom com per planificar els models de gestió i la coordinació de tots els espais naturals protegits del país.
- Recuperarem els recursos i les capacitats de la Xarxa de Parcs de Catalunya, els quals són veritables estructures d'Estat i carta de presentació del país a l'exterior. Ho farem en el marc d'un nou model de gestió del sistema d'espais naturals protegits, que inclogui els consorcis i altres fórmules innovadores de governança que n'optimitzi les potencialitats i les múltiples oportunitats que pot oferir, en coordinació amb els agents locals i econòmics del territori.
- Renovarem el marc legal i estratègic vigent, amb l'aprovació de la Llei de la biodiversitat i el patrimoni natural, i de l'Estratègia catalana de conservació i ús sostenible de la diversitat biològica, que inclogui els compromisos i els objectius internacionals i comunitaris en la matèria. Aquesta llei haurà de contemplar la convivència amb el sector agrícola viu, modern i potent i la diversitat d'ecosistemes i del patrimoni natural (rius, patrimoni geològic, fauna, vegetació, sistema costaner i platges...) i inclourà l'actualització dels espais i tipologies de protecció d'acord amb els criteris de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura (UICN). El marc legislatiu ha de garantir el caràcter públic del sòl dels sistemes de protecció així com nous models de tinença i ús del territori, mitjançant la cessió, custòdia, tutela, etc.
- Desplegarem mecanismes per impulsar models innovadors de tinença i ús del territori, com ara la custòdia del territori, fórmula d'èxit de cooperació publicoprivada i amb el tercer sector, amb una fiscalitat favorable a la custòdia, la seva integració en el Codi Civil de

Catalunya, i el lideratge de Catalunya en la constitució de la Xarxa europea de custòdia del territori.

- Dissenyarem, seguint les directrius de la Unió Europea, la Infraestructura verda de Catalunya, la qual ha de garantir els serveis ambientals dels ecosistemes. Alhora, impulsarem projectes de restauració ambiental des dels espais protegits fins als grans espais verds urbans, creant ocupació i noves oportunitats de desenvolupament en el territori.

Polítiques d'ocupació, salari mínim i garantia juvenil

La prioritat social més important a Catalunya ha de ser la creació d'ocupació amb un nou paradigma de creixement sostingut, un nou model productiu, que assegurí continuïtat i estabilitat a l'ocupació de qualitat. La crisi econòmica (i els efectes sobre la demanda), però especialment la crisi del deute (i els efectes sobre les polítiques públiques de dinamització de l'economia) s'han significat de forma especialment agressiva amb el treball en sentit ampli. La generació i el manteniment d'ocupació de qualitat han de suposar un clar referent de l'Estat del benestar, de manera que el treball esdevingui quelcom més que un dret individual, per convertir-se també en un referent de riquesa social del país.

En la línia de canvi del model productiu, cal recuperar un model on el treball és sostenible socialment i econòmic, en el marc d'un model català propi que generi majors i millors oportunitats de benestar, a partir de disposar de les competències per fer-ho.

El repte, doncs, és el d'un canvi estructural de model productiu de forma que es produeixi un escenari propici per tal que no s'hagin de suportar mai més unes taxes d'atur massiu i cronificat que l'empobreixen socialment i econòmic.

La creació d'ocupació ha de ser el resultat del creixement econòmic del país, de manera que cal dotar-nos d'estructures productives potents, tant pròpies com alienes que es necessari captar, les quals generin oportunitats de crear llocs de treball de qualitat, per la qual cosa cal afavorir-ne l'establiment.

L'aposta per un mercat de treball nou, amb un alt valor afegit diferent, més fèrtil i competitiu, passa necessàriament pel canvi del sistema de producció del país i una millora de l'ocupabilitat del conjunt de les persones treballadores —ocupats i aturats—. Necessàriament, com millor sistema productiu amb alt valor afegit, més qualitat en la generació d'ocupació, però també més necessitat de formació i adquisició de noves habilitats relacionades amb el mercat de treball. Els països competitiu i millor situats a l'economia global són aquells que inverteixen recursos a fer créixer un capital humà adaptat a les necessitats de les estructures productives i de la seva competitivitat. Això implica una profunda redefinició de les polítiques actives d'ocupació en general, per tal de fomentar l'ocupabilitat i la generació de talent per a les persones treballadores, en un sistema permanent de millora i gestió de les ofertes i demandes de llocs de treball i, si escau, d'una major dotació de recursos per fer-les efectives.

Per fer tot això realitat cal garantir un sistema públic d'ocupació (el Sistema d'Ocupació de Catalunya), que lideri i gestioni les polítiques actives i passives d'ocupació amb els subsistemes de formació i que disposi d'un increment substancial de la inversió pública per pilotar amb garanties els canvis, equiparant el pes d'inversió entre polítiques actives i passives, com succeeix a la majoria de països altament competitiu d'Europa. L'objectiu essencial és l'impuls de l'actuació dels serveis

públics d'ocupació en relació amb les necessitats del mercat de treball. Un impuls que hauria de passar per bastir un model més àgil i més eficient, que doni cobertura de servei a tot el territori, que contribueixi de manera efectiva a la millora de l'ocupabilitat de la població activa, que millori les taxes d'intermediació i que orienti la seva actuació a les necessitats del mercat de treball.

Pel que fa a la formació per a l'ocupació, el model actual és francament millorable en la realitat de les necessitats actuals de la formació de les persones aturades i del personal treballador, i per això no sempre respon de manera satisfactòria a les demandes de les empreses. S'ha realitzat molta formació, sense prioritzar ni la qualitat ni la idoneïtat, per a les persones i per a les empreses segons els canvis i les mutacions que es produeixen en el món laboral. Per aquest motiu volem impulsar un model català de formació per a l'ocupació. Un model que ha de permetre també identificar i acreditar les competències adquirides per les persones per fer més transparent el mercat de treball. Cal avançar també en un mètode de definició del catàleg de competències en tots els seus nivells dels llocs de treball més demandats, així com una orientació personalitzada de propostes de millora de l'ocupabilitat a partir de la radiografia de competències de les persones desocupades.

Paral·lelament a la Llei de formació i qualificació professional, es proposa la signatura d'un Pacte per a la Formació Professional que representarà el compromís de la futura República de Catalunya, els agents, les entitats municipalistes, etc., amb la societat catalana, per contribuir, de manera decisiva, al desenvolupament econòmic i social del país. Aquest pacte ha de reactivar l'economia i reorientar el sector productiu cap a un model econòmic més intel·ligent, més sostenible i més integrador, que identifica com a primer àmbit prioritari ajudar a reactivar els sectors productius i portar a les empreses de Catalunya a nivells de competitivitat europeus.

Un dels objectius que ha de ser prioritari en les polítiques actives d'ocupació ha de ser la requalificació de les persones aturades majors de 45 anys per oferir-los noves oportunitats en l'ocupació, promovent el canvi de sector productiu, valorant les competències adquirides a través de l'experiència laboral i dels aprenentatges informals i no formals, promovent la capacitat en idiomes i competències TIC, i apostant per incentius a la contractació d'aquestes persones.

Cal tenir en compte que som en una economia globalitzada i canviant que ha generat bosses de persones aturades en sectors amb greus dificultats per trobar feina, i bosses o nínxols de creació d'ocupació on no hi ha persones preparades. Les polítiques actives d'ocupació dels propers anys hauran d'anar encaminades cap a la identificació dels nínxols i el suport actiu a la transició professional de les persones. Això requereix uns serveis molt atents als constants canvis del mercat, tant global com local, i recursos per fer-ho possible, canviant els pesos d'inversió de polítiques passives a polítiques actives d'ocupació. Requerirà també d'una coresponsabilitat social per part dels agents per aprofitar les oportunitats de generació i oferta que es generin i les inversions públiques que s'hi esmercin.

En aquest sentit, cal reformular els serveis d'ocupació i les polítiques actives i passives per resoldre el desajust que encara hi ha entre oferta i demanda d'ocupació. Redefinir el model del Servei d'Ocupació de Catalunya, com preveu la recent Llei aprovada al Parlament de Catalunya, creant un veritable sistema en xarxa que coordini totes les administracions i entitats que fan polítiques d'ocupació, garantint el dret a la millora de l'ocupabilitat de totes les persones, i que promogui la màxima sintonia entre les necessitats de les empreses i la preparació dels treballadors, fonamentant això en la presa de decisions de polítiques d'ocupació a escala territorial i sectorial, amb la qual cosa es contribuirà al desenvolupament econòmic de tot el territori.

Al seu torn, l'economia social s'ha mostrat en aquesta crisi com un espai que ha permès reeixir amb garanties a molts projectes empresarials i cooperatius. Fruit d'aquest element objectiu, però també del fet que les economies més avançades es vertebren fomentant l'economia social, el nou model

productiu ha d'estar amatent a totes aquestes noves formes d'economia social, i sovint col·laborativa.

Propostes:

Economia Social i Cooperativa

- Llei catalana de l'economia social, de reconeixement i foment de les diverses formes jurídiques de l'economia social.
- Dotar d'un nou règim fiscal a les cooperatives i les entitats de l'economia social, a través d'una llei fiscal de l'economia social.
- Nova llei concursal en la qual s'establiran mesures per facilitar la continuació de l'activitat econòmica empresarial per part dels treballadors.
- Regular les societats laborals de catalanes.
- Nou impuls del programa Aracoop per fomentar l'economia social:
 - ✓ Ajuts a la incorporació de socis i a la contractació de joves acollits a la garantia juvenil per part d'empreses de l'economia social.
 - ✓ Suport a la intercooperació i a la internacionalització.
 - ✓ Foment territorial de l'economia social a través de les administracions locals.
 - ✓ Promoció de l'economia social en l'àmbit educatiu.
 - ✓ Desenvolupament reglamentari de les cooperatives de foment empresarial.
 - ✓ Recursos específics de finançament empresarial a l'economia social.
 - ✓ Reduccions de l'IRPF per les inversions de capital a les empreses d'economia social.

Emprenedoria i treball autònom

- Nou estatut del treball autònom que estableixi mesures de protecció social i bonificacions per a la creació de treball autònom i una fiscalitat adaptada a la seva realitat econòmica.
- Programa integral de foment de l'emprenedoria, enfortiment i consolidació del treball autònom i mesures de segona oportunitat per a treballadors autònoms que han fet fallida.
- Mesures específiques de finançament per als projectes empresarials dels treballadors autònoms.
 - ✓ Ajuts en forma de garantia per al finançament de projectes d'autònoms que afavoreixin la posada en marxa i la consolidació dels seus negocis.
 - ✓ Promoure mesures per accedir a sistemes alternatius de finançament a través d'àngels inversors dels cercles més propers als treballadors autònoms.
 - ✓ Ajuts perquè joves acollits al Programa de Garantia Juvenil es constitueixin com a treballadors autònoms.
 - ✓ Ajuts als treballadors autònoms que contractin joves acollits al Programa de Garantia Juvenil.

Empreses d'inserció i integració laboral persones discapacitades

- Desenvolupament d'un pla de polítiques actives per a persones amb discapacitat integrat en el Sistema d'Ocupació de Catalunya que permeti orientar al demandant cap al tipus de contractació més idònia segons el seu nivell d'ocupabilitat. Millora del sistema d'ajuts a la contractació en el mercat protegit, segons les competències, vinculades a la tipologia de discapacitat.
- Pla de modernització dels Centres Especials de Treball, ajuts a la reorientació estratègica i ajuts per al finançament de les inversions productives quan els siguin necessaris per establir el negoci i puguin garantir la inserció dels seus treballadors a l'empresa ordinària.
- Modificació de la Llei d'empreses d'inserció per millorar el tractament fiscal de les empreses socials i entitats no lucratives, i establiment de bonificacions a les quotes de la seguretat social per a les persones en risc d'exclusió durant el període de realització de l'itinerari d'inserció.

RSE o del Compromís Social de les Empreses

- Establiment d'incentius fiscals a les pràctiques de compromís i socialment responsables en la línia de l'economia del bé comú (inclouria també les mesures d'integració de persones amb discapacitat i en risc d'exclusió social).
- Promoció del diàleg i la participació de les empreses i organitzacions en la construcció d'un model productiu català, que vinculi la responsabilitat social als atributs de país.
- Reconèixer i visibilitzar el compromís de les empreses i organitzacions catalanes a través de la prioritització de criteris socials i ambientals a la compra pública.
- Impulsar programes de formació i acompanyament en la implantació de sistemes responsables que permetin a les empreses catalanes disposar de mecanismes de gestió ètics i transparents, respectuosos amb els impactes econòmic, social i ambiental i que permetin millorar la seva competitivitat.
- Situar l'administració de la Generalitat com a referent en gestió ètica i transparent, que serveixi d'exemple a la resta d'entitats públiques i privades del territori.

Joves amb oportunitats: La garantia juvenil

L'atur juvenil és un dels principals problemes del país perquè estronca la capacitat del jovent de teixir el seu projecte vital i significa un risc de futur empobriment social per al país. La taxa d'atur de menors de 25 anys es va situar al segon trimestre de 2015 en el 43,74 %, que per bé que és 6 punts inferior a la mitjana de l'Estat, esdevé molt elevada. Espanya, amb una taxa del 49,22%, lidera l'atur juvenil a Europa i al món desenvolupat. De la mateixa manera, les condicions laborals dels que treballen tampoc no són les òptimes per a un país de primera línia i la precarietat és la tònica dominant entre el jovent. La contractació indefinida, de manera continuada a causa del

sistema productiu de què disposem, no supera en general més del 10% del total de la contractació que es porta a terme, però alhora és encara més escassa en el col·lectiu juvenil. Així, al mes de juliol del 2015, tant sols el 6,9% dels contractes de treball formalitzats eren indefinits, i d'aquests, només el 14% es varen formalitzar amb persones de menys de 25 anys. La contractació temporal esdevé, doncs, un símptoma inequívoc de l'alta precarietat laboral que pateix el nostre jovent. Un dels fenòmens actuals és l'exili juvenil forçós per tal de trobar a fora les oportunitats que el país actualment no genera.

La realitat ens indica que cal un canvi de 180° per tal de combatre totes aquestes amenaces de país, perquè perdre el jovent significa perdre una generació vital per al progrés individual i col·lectiu del país. Sense independència no hi haurà emancipació. D'entrada, és imprescindible poder tenir el control i dissenyar les polítiques actives i passives d'ocupació, així com els recursos necessaris per atendre de forma específica els joves. I dins de les polítiques per generar ocupació, i per tant oportunitats, n'apareix una que ha de ser entesa i consolidada com un dret: la garantia juvenil.

Independentment dels programes europeus, Catalunya ha de tenir una estratègia de garantia juvenil permanent al llarg del temps que proporcioni oportunitats als joves atenent la seva especificitat, condició, situació i perfil. Això és una oportunitat per garantir una sortida a cada jove, en un termini curt de temps, que permeti a cadascú construir el seu projecte de vida amb condicions.

Per això la voluntat és definir una Garantia Juvenil per a tothom menor de 30 anys, de forma automàtica, simple, territorialitzada i independent, sobretot pensada per a la gent amb risc d'exclusió social, que faci un seguiment personalitzat i una tutorització per tal d'adequar-se a les necessitats de cada jove, amb mesures concretes i recursos proporcionals als joves aturats.

Cap a un salari mínim europeu

Un país modern, avançat i sostenible és aquell que alhora es dota de garanties bàsiques adequades a la seva realitat, i el salari, o els drets inherents al treball, a l'intercanvi de temps per diner, n'és un element essencial.

Si bé hi ha països que no disposen d'un salari mínim, la majoria de països de l'entorn europeu acaben tenint salaris mínims i mitjans molt per sobre dels que actualment té l'Estat espanyol i Catalunya. El salari mínim català ha de ser compatible amb els estàndards de vida digna a Catalunya.

És en aquest sentit, i en el dels reptes de futur que es preveuen en el mercat de treball, que es fixarà un salari mínim català d'acord amb els estàndards europeus que es defineixen a la Carta Social Europea, dotant alhora a la concertació social i a la negociació col·lectiva de mecanismes per a la millora de la productivitat de les empreses.

Política fiscal i financera

L'augment de les desigualtats, les transformacions en la base productiva i de consum de l'economia en els darrers anys i els reptes per al manteniment de l'Estat del benestar requereixen una profunda reforma de la fiscalitat que faci possible la disposició de prou ingressos per part de les administracions públiques per tendir a uns pressupostos equilibrats i eliminar la dependència pressupostària dels mercats de deute, en base a una fiscalitat justa.

Alhora, aquesta reforma ha de fer possible que l'assoliment de l'equitat mitjançant les polítiques d'ingressos i despesa sigui compatible amb la dinamització i la internacionalització de l'economia catalana, i incentivi la inversió i la millora tecnològica.

Propostes

Catalunya necessita dotar-se d'un marc fiscal més simplificat, eficient i adaptat a les realitats econòmiques de la globalització. En l'àmbit de la política d'ingressos, cal tractar de manera molt més favorable fiscalment les rendes del treball, gravar el capital especulatiu, incentivar fiscalment la R+D+I, la reinversió productiva i penalitzar el frau fiscal. En les polítiques de despesa, apostem per un Estat que creï noves condicions de mercat més equitatives. Des del punt de vista pressupostari, cal que la política fiscal en l'àmbit d'ingressos estigui orientada a reduir la dependència de les administracions públiques dels mercats financers, tendint a uns pressupostos equilibrats i no deficitaris.

Ens cal un sistema financer al costat de l'economia productiva, que compleixi la seva funció de canalització de l'estalvi cap al crèdit i la inversió, que eviti posicions de domini en el mercat de qualsevol entitat i que diversifiqui els canals del crèdit i la inversió, incrementant la protecció dels consumidors en l'àmbit financer.

Mesures

- Simplificar tota l'estructura impositiva, fusionant diferents impostos actualment existents però que recaptin diferents nivells administratius, de manera que es garanteixi una distribució adequada dels ingressos tributaris entre les diferents administracions.
- Reduir l'impost sobre la renda provinent del treball, especialment en els trams més baixos i simplificar les deduccions actualment existents.
- Diferir la fiscalitat d'empresaris, autònoms i petits empresaris a resultats (reduir càrregues inicials i facilitar un marge de flexibilitat amb les cotitzacions socials dels autònoms, en funció del ritme d'activitat).
- Apostar per l'harmonització de l'impost de societats en l'àmbit europeu per evitar el *dumping* fiscal. Suprimir els tractaments fiscals favorables a determinades societats financeres. Crear un codi impositiu ambiental per afavorir conductes ecològicament més responsables i desenvolupar la tributació mediambiental d'acord amb els paràmetres europeus. Reordenar la fiscalitat sobre l'energia. Establir i ampliar deduccions per a la reinversió productiva de beneficis empresarials.
- Establir tipus reduïts d'IVA i d'altres impostos indirectes que graven els productes de consum habitual per a la subsistència de les famílies, i tipus més elevats per als productes de luxe.
- Perseguir el frau fiscal i l'elusió fiscal, especialment la realitzada a través de l'enginyeria fiscal, evitant que grans empreses amb seu tributària en països amb molta baixa tributació deixin de tributar per les vendes dins del país. Apostar per un model d'administració tributària basat en el compliment tributari de tots els agents econòmics, no només d'aquells que declaren.
- Actuar en l'àmbit de la competència bancària mitjançant la legislació d'entitats de crèdit per evitar posicions de domini, facilitant la diversificació dels tipus d'entitats financeres (cooperatives de crèdit, caixes populars, banca ètica), tot garantint la solvència del conjunt del sistema i la protecció dels consumidors.

- Separar la banca comercial minorista (destinada a l'estalvi i al crèdit de les famílies) de la banca d'inversió (destinada a la inversió en productes de mercats cotitzats).
- Crear una banca pública que aporti més competència al sector i garanteixi el finançament al sector productiu, centrat en les petites i mitjanes empreses i en l'orientació per a la inversió de grans projectes estratègics (infraestructures, recerca, etc.)
- Millorar la regulació i foment de les finances alternatives realitzades a través de les plataformes digitals, com el *crowlending* i el *crowdfunding*, garantint la protecció dels consumidors.
- Aprovar un estatut de l'inversor que protegeixi els inversors minoristes i apliqui la normativa europea de protecció dels consumidors en l'àmbit financer (directives MIFID).
- Millorar l'organització i normativa dels mercats de capitals, amb un organisme supervisor dels mercats de valors, en el marc del mercat únic de capitals en procés de creació a la UE amb un marc comunitari de protecció dels consumidors.

Una Administració pública moderna, simple, eficient i facilitadora

El model d'Administració en relació al servei a la ciutadania és fruit del model autonòmic espanyol de traspàs progressiu de competències i participació amb l'Administració de l'Estat en alguns camps, no sempre amb la coordinació deguda. El sistema de capa sobre capa de diferents àmbits de competència i control, unit a l'evolució de la complexitat normativa, comporta una baixa simplificació administrativa i complica les relacions del ciutadà o de les empreses amb l'Administració.

L'Administració pública del nou Estat no pot ser només un facsímil o còpia de l'Administració actual. Un nou país és una nova oportunitat per desenvolupar un nou model d'Administració i els reptes que ens plantegem per assolir aquest objectiu són:

- Estructurar una Administració catalana propera, simplificada, eficient, àgil i moderna, que s'avaluï contínuament i que estigui al servei de la ciutadania.
- Modernitzar i simplificar els processos administratius, potenciant l'Administració electrònica i la finestra única per a totes les administracions.
- Prestar uns serveis de qualitat excel·lent i treballar per a la millora contínua, implementant sistemes de gestió integral de la qualitat i integrant la filosofia de l'excel·lència en el servei públic.
- Crear un òrgan específic que garanteixi l'adequada transició de les administracions, les seves competències i, en especial, la gestió dels processos interns de canvi que pugui comportar, amb especial atenció a les persones que hi treballen.

Política industrial i internacionalització de l'economia

Durant la crisi econòmica, el model espanyol de desenvolupament econòmic, basat en la construcció i el crèdit barat, tan sols ha pogut recuperar competitivitat a partir de la devaluació interna: aconseguir baixar preus rebaixant els costos laborals d'unes activitats productives intensives en treball de mitjana i baixa qualificació i amb un estancament endèmic de la productivitat.

La superació de la crisi requereix l'abordatge de la recuperació del teixit productiu malmès, d'un atur gairebé al 20% (l'atur del sector de la indústria és del 13,4%), l'abordatge del problema de la pèrdua del poder adquisitiu dels assalariats, de les dificultats per als joves d'accés al mercat de treball i de l'aparició d'un fenomen nou de treballadors al llindar de la pobresa que conformen el nou precariat.

Això no obstant, durant aquest període a Catalunya hi ha hagut empreses que han apostat per la innovació i la internacionalització i s'ha viscut una efervescència de l'emprenedoria, signes inequívocs que el país està capacitat per a una economia moderna, pròspera i més distributiva. La greu limitació d'eines eficaces de què disposa competencialment la Generalitat en aquest àmbit ha estat un handicap que ha agreujat la crisi i frenat la recuperació. Per això, Catalunya ha de prendre el control dels recursos i encarar la recuperació i el canvi de model productiu afavorint tots els factors que impacten positivament en la productivitat: l'R+D+I, la transferència de coneixement, el sistema educatiu i la formació professional, les infraestructures, els instruments de capitalització de les pimes, l'emprenedoria i la internacionalització, la creació i la captació de talent i un sistema fiscal incentivador, que han de ser els pilars de la política industrial del nou Estat.

La productivitat i la competitivitat requereixen agents socials i institucions fiables, serveis públics eficients i autoritats reguladores justes. Per esdevenir un país competitiu i innovador, cal ser un país emprenedor i assumir reptes i inversions en tots els sectors productius i totes les dimensions de l'empresa.

I això requereix:

- Un Estat amb visió emprenedora que assigni recursos per modernitzar els sectors productius existents i crear-ne de nous i a la vegada creï les condicions per al desenvolupament d'ecosistemes empresarials que propicien l'activitat econòmica.
- Un Estat que potenciï i participi activament en tot el procés d'innovació tecnològica, en els sistemes de R+D+I públics i privats, així com en les inversions pioneres i sostingudes que projecten nous productes i mercats.
- Un Estat que potenciï la internacionalització de l'economia catalana, que incentivi l'augment de la dimensió de les empreses i que faciliti l'ecosistema per al finançament de les capacitats exportadores.
- Un Estat que, des d'una lògica inversora, abandoni velles formes de burocratització i d'obstaculització de l'activitat econòmica i industrial. Cal una Administració eficient, simplificada i facilitadora de la innovació, la inversió i l'emprenedoria.
- Una Administració eficient, versàtil i permeable a la lògica dels sectors industrials i tecnològics més innovadors. Una Administració que compregui els bons emprenedors, els qui saben arriscar i saben que la cooperació i el treball en xarxa és fonamental.
- Un Estat que protegeixi els drets dels consumidors i les empreses, reguli de forma eficient i sigui proactiu en l'eliminació d'obstacles i barreres artificials a la competència, que eviti la generació de mercats captius, l'abús de posició dominant de monopolis i males pràctiques

d'oligopolis. Alhora, per a la millora de la competitivitat és imprescindible una millora dels mercats regulats (energia, telecomunicacions, audiovisual, transports).

Mesures

- Creació d'un Fons Nacional per a la Innovació vinculat als instruments financers de política industrial que aposti pels nous jaciments d'ocupació i d'innovació tecnològica, que actui com a capital-risc i capital-llavor públic, establint un sistema de diversificació del risc i de remuneració dels riscos assolits.
- Potenciar i consolidar ACCIÓ com l'agència de suport a la competitivitat de l'empresa catalana i eina imprescindible de la política industrial, sobre els pilars de la innovació, la internacionalització i l'emprenedoria, amb el reforçament de la Xarxa d'Oficines Exteriors de Comerç i Inversions i l'establiment d'acords de cooperació amb les agències públiques homòlogues d'altres estats.
- Establiment de beneficis fiscals a la reinversió dels beneficis i a la transferència de tecnologia, així com ajudes al foment de l'augment de la dimensió de les petites i mitjanes empreses per impulsar pols d'innovació i noves línies d'internacionalització.
- Impulsar i desenvolupar l'estratègia industrial de Catalunya. Ens cal treballar en dues línies en el marc del RIS3CAT: d'una banda, prioritzar el manteniment i el creixement dels sectors més potents i consolidats que tenim, tot reforçant la seva competitivitat. D'altra banda, impulsar sectors emergents que actuïn com a tractors de l'economia en el futur.
- Ordenar i categoritzar el sòl industrial de Catalunya, de comú acord amb el món local, els sectors empresarials i els gestors de polígons industrials.
- Prioritzar l'atracció d'inversions estrangeres que responguin a la nostra planificació industrial i econòmica. La situació geogràfica, el nivell de les nostres universitats i cicles formatius i la presència de multinacionals dels sectors de l'automoció, el químic i el de l'electrònica ens capaciten per continuar atraient noves inversions industrials.
- Desenvolupament d'una política nacional pròpia de protecció del coneixement (patents, propietat intel·lectual, etc.).
- Participar activament en el desplegament de l'estratègia Europa 2020 i, en la RIS3CAT, específicament, donant suport al desenvolupament de projectes empresarials basats en les tecnologies essencials facilitadores –KET (Key Enable Technology)– que permetin l'evolució i la transformació dels sectors industrial, alineant les polítiques de desenvolupament d'estratègia intel·ligent europea amb l'estratègia d'especialització intel·ligent catalana.

El sector agroalimentari

La superfície gestionada pel sector primari (agrícola i forestal) és del 90% de la superfície total de Catalunya, amb un 63,83% per al sector forestal i el 26,08% per a l'agrícola (840.211 ha).

Aquesta estructura productiva del sector primari fa que la producció final agrària a Catalunya es situï per damunt dels 4.000 milions d'euros l'any (cap a l'11% de l'Estat), dels quals el 40% correspon a l'agricultura i el 60% a la ramaderia, justament al contrari del que passa a l'Estat espanyol.

El volum de la producció animal fa que Catalunya tingui capacitat per cobrir només el 40% dels cereals que necessita per a l'alimentació de la seva cabana ramadera, la qual cosa la situa en un punt de debilitat, ja que, si bé amb molta volatilitat, els preus dels cereals en els últims anys han seguit una tendència a l'alça, fet que pot posar en dubte la competitivitat de la producció ramadera catalana, i de rebot, la indústria càrnia de transformació.

Els dos factors que defineixen aquestes limitacions són la disponibilitat de sòls i l'escassetat hídrica, i aquesta darrera és un element clau per a la continuïtat de la vessant productiva del sector agroalimentari.

Catalunya ha desenvolupat una indústria alimentària de transformació que ha generat el segon clúster en indústria alimentària d'Europa, darrere de la Llombardia.

Si s'integren l'agricultura i la indústria alimentària, per formar el sector agroalimentari, seria el primer clúster agroalimentari d'Europa. Aquesta indústria l'any 2012 va assolir un volum de negoci de 24.337 milions d'euros, el 17,8% del negoci industrial de Catalunya.

La quantitat del producte pesquer venut a les llotges catalanes va ser de 30.882 tones, i va suposar gairebé 117M€ de recaptació econòmica en primera venda.

Les propostes i mesures bàsiques per al nou Estat són:

- Assegurar el futur del sector a partir de la competitivitat
- Impulsar la R+D+I
- Interrelacionar els actors de la cadena alimentària
- Impulsar les marques de qualitat. DOP i IGP
- Consolidar els mercats exteriors mantenint el nostre model productiu
- Fomentar i consolidar les organitzacions de productors

Mesures:

- Promoure conreus basats en varietats rendibles, adaptades al medi i orientades a la demanda del consumidor.
- Fomentar les polítiques de prevenció en sanitat animal i vegetal.
- Impulsar i potenciar plataformes d'actuació conjunta entre les empreses membres del Clúster Agroalimentari català, per tal d'aprofundir i incrementar la presència dels nostres productes als mercats internacionals.
- Introduir una política de prevenció i lluita de espècies invasores.
- Aplicar aquelles tècniques de conreu que optimitzin la viabilitat i sostenibilitat econòmica, social i ambiental de les explotacions i que ajudin a la producció i la qualitat, i siguin eficients en l'ús dels recursos naturals (sòls i aigua).
- Incentivar la inversió per dimensionar i modernitzar tant els processos productius com els processos de transformació i comercialització per assegurar-ne la qualitat, la seguretat i la competitivitat.
- Disposar de les estructures d'Estat adequades per a la promoció i la internacionalització de les produccions agroalimentàries catalanes per consolidar els mercats actuals i per obrir nous mercats en països d'economies emergents.

- Orientar les produccions a les necessitats del mercat i afavorir la creació d'estructures d'economia d'escala per assegurar la competitivitat de les mateixes.
- Creació d'un marc de relacions objectiu entre els actors de la cadena alimentària per a una distribució més equitativa dels marges que genera.
- Cal fomentar la participació del sector primari en la construcció d'estructures de transformació i comercialització per tal de millorar la rendibilitat de les seves explotacions i augmentar-ne la competitivitat. Només la participació del primer sector en tota la cadena que porta els aliments de les explotacions a la taula permetrà reduir significativament la vulnerabilitat produïda per l'extrema volatilitat dels preus en origen.
- En un nou Estat s'ha de considerar l'assegurança agrària com un instrument imprescindible de política agrària i ha de garantir la disponibilitat d'un sistema d'assegurament de la producció agrària just, ampli en cobertures i equitatiu, que permeti l'accés a l'autoprotecció i que, per tant, contribueixi al benestar de tota la societat, reduint la despesa que suposa l'aparició dels imprevistos de gran magnitud per a l'Administració.
- Reorientar activitats, finançament i estructura dels centres de recerca al servei de les necessitats de transferència tecnològica cap a les petites i mitjanes explotacions.
- Aprofundir en la millora genètica i noves tècniques de producció, transformació i comercialització.
- Impuls al pla estratègic d'innovació agroalimentària.
- Aprofundir en les bones pràctiques comercials en la relació entre actors del sector agroalimentari.
- Millorar la informació que rep el consumidor en comprar productes agroalimentaris.
- Creació d'un observatori d'informació al consumidor.
- Garantia de seguretat alimentària cap al consumidor a partir de l'exigència en sanitat animal, sanitat vegetal, traçabilitat, benestar animal i higiene.
- Suport a les associacions de productors en l'impuls a la comercialització.
- Fomentar la creació d'organitzacions de productors del sector pesquer i aquícola, i associacions d'organitzacions de productors de l'àmbit mediterrani, per defensar interessos comuns.

Economia verda

Catalunya ha de contribuir a una nova economia que sigui més estable, més respectuosa amb el medi ambient, amb una producció i una distribució més local, basada principalment en fonts energètiques pròpies i amb capacitat de crear llocs de treball i benestar per a totes les persones.

En definitiva, cal que generem un model socioeconòmic i d'organització física que faci possible una prosperitat que no estigui basada en el creixement exponencial. La comunicació de la comissió, anomenada «Europa 2020: Una estratègia per a un creixement intel·ligent, sostenible i integrador», assenyalava els objectius de l'estratègia de la UE per a la sortida de la crisi: l'aposta per la recerca, la innovació, l'economia verda, la gestió eficient i eficaç dels recursos i la cohesió social i territorial. Aquest discurs és l'aportació més important d'Europa a la cimera de Rio+20 en la qual les Nacions Unides fan seva l'estratègia mundial per a l'economia verda, com a eina fonamental per a la recuperació econòmica, l'eradicació de la pobresa i la millora en la disponibilitat dels recursos naturals necessaris per al desenvolupament.

Apostem per una nova revolució industrial catalana basada en la reconversió de sistemes productius ineficients. Una indústria orientada a aprofitar al màxim les noves oportunitats

estratègiques i les possibilitats tecnològiques, que contribueixi a millorar els sistemes productius, fent-los més eficients, més competitius, més exigents i introduint les millors tècniques disponibles tal com estableix la UE. S'obren oportunitats en la nova gestió de residus i l'economia circular, en la gestió dels serveis bàsics com l'aigua o l'energia, en el camp de la lluita contra el canvi climàtic i l'adopció de sistemes de mitigació, i en els processos de millora de la qualitat de l'aire

És per això que intensificarem:

- La promoció de l'ecoinnovació, entesa com l'evolució dels processos productius, de l'organització, dels dissenys i dels materials cap a una millora ambiental del cicle de vida dels productes finals, contribuint a canviar el model productiu.
- L'impuls a la recerca i la inversió en sectors estratègics com ara les energies renovables, l'eficiència energètica, les tecnologies de l'aigua i la gestió dels residus.
- La introducció de criteris de fiscalitat i economia ambiental que permetin internalitzar els costos ambientals dels processos productius i invertir per millorar-los.

La potenciació del sistema d'R+D+I

El sistema de recerca de Catalunya està basat en l'obertura i l'autonomia acadèmica, la promoció de l'excel·lència, la captació i retenció de talent i la internacionalització. En el seu conjunt ha demostrat una elevada capacitat i excel·lents resultats en tots els índex amb què es mesura l'excel·lència dels sistemes d'R+D+I, amb un prestigi internacional que situa Catalunya al nivell de les principals potències europees. En bona part, l'èxit del model es deu al consens de país i treball continuat amb polítiques de llarga durada i que s'han pogut consolidar amb un Pacte Nacional per a la Recerca i la Innovació, que reflecteix el compromís del país amb el coneixement.

Això no obstant, malgrat l'esforç continu que des de Catalunya s'ha fet per apostar per l'excel·lència i la generació de coneixement, tenim nombrosos obstacles derivats de la incapacitat del sistema espanyol d'endegar dinàmiques per desplegar tot el nostre potencial com a país en aquest àmbit. Hem de poder acabar de desplegar i consolidar aquest model, la sostenibilitat del qual es veu amenaçada per les polítiques del Govern espanyol.

En generació de coneixement som a un nivell capdavanter a Europa. Només esdevenint un Estat gaudirem de les condicions necessàries per fer el salt següent, on el coneixement generi creixement i desenvolupament econòmic i social per al conjunt de la societat, garantint un país amb més benestar i cohesió social.

El sistema de recerca de la República Catalana s'ha de consolidar sobre els pilars de l'excel·lència, l'autonomia acadèmica, la transparència, l'obertura al talent, la internacionalització i la col·laboració que incentivi les sinergies. Un sistema que se sustenti sobre les capacitats del país, les infraestructures i les persones, sobre les oportunitats de participació en els grans projectes de recerca internacionals. Un sistema sostenible en els recursos i capaç d'atraure inversions i talent. Capaç de fomentar que els resultats de la recerca reverteixin en desenvolupament econòmic i beneficis per a tot el país, de facilitar que el nostre teixit industrial doni un gran salt amb la palanca de la innovació.

És necessari impulsar la potencialitat del sistema garantint el funcionament dels seus elements clau, d'acord amb les recomanacions que es fan a l'apartat "Estructures econòmiques d'un Estat". Per això caldrà actuar sobre la base de les capacitats i l'excel·lència ja existents i que actualment es veuen limitades i encotillades per les polítiques estatals. Les mesures que cal prendre de manera prioritària són:

- Garantir la redacció d'una llei sobre el sistema de recerca amb visió integral i de país.
- Desenvolupar una llei del mecenatge.
- Planificar la creació d'un fons que garanteixi l'estabilitat del finançament del sistema de recerca en el curt i mitjà termini.

L'impuls a la petita i mitjana empresa, i els emprenedors autònoms

La crisi econòmica ha comportat que la sostenibilitat de molts projectes empresarials s'hagi vist malmesa. No només això, sinó que moltes petites i mitjanes empreses, amb emprenedors — autònoms— al capdavant, s'han vist abocades al tancament.

Com se sap, les petites i mitjanes empreses aporten un percentatge proper al 60 % del PIB de Catalunya, alhora que creen prop del 70% de l'ocupació del país, raó per la qual esdevenen un element clau de les polítiques dels pròxims anys per a la recuperació de l'ocupació. A això cal afegir que un teixit empresarial de petites i mitjanes empreses important garanteix un equilibri territorial de la riquesa i de les oportunitats.

Les problemàtiques essencials dels darrers anys per a les petites i mitjanes empreses han estat el seu finançament, el dèficit de les infraestructures, l'elevat preu de l'energia i la problemàtica derivada de la morositat.

Pel que fa als emprenedors i els autònoms, s'ha qüestionat també la capacitat de poder emprendre sense excessives barreres inicials i amb fiscalitat o càrregues progressives, alhora que s'ha qüestionat la manca de sistemes d'acompanyament financer o d'arrencada.

De fet, cal considerar també que la problemàtica de l'emprenedor rau en el fet que alhora que arrisca sovint el seu patrimoni personal en el projecte empresarial o professional, queda exclòs del sistema de protecció social en el cas que no resulti reeixit el seu periple per l'entorn empresarial.

En aquest sentit, cal aprofundir en polítiques de segones oportunitats, en el fet d'inserir els emprenedors en el sistema de protecció social, de millorar les polítiques d'infraestructures fent-les propícies per a la creació de riquesa per mitjà de petites i mitjanes empreses solvents i interconnectades per vies ràpides i barates, de dotar-nos d'una política energètica que permeti preus i serveis propis d'un país modern, i de lluitar decididament contra la morositat, especialment de les grans empreses. D'altra banda, cal garantir que una part del crèdit financer es destinarà a les petites i mitjanes empreses, i alhora dotar-nos d'instruments financers que permetin garantir una adequada política industrial.

El model de comerç equilibrat, competitiu i sostenible

El model comercial català ha estat un model d'èxit al llarg dels anys i s'ha de projectar al futur i adaptar-se als canvis de la demanda sense perdre una de les seves característiques més essencials: la gran presència de petites i mitjanes empreses comercials independents, que conviuen amb la resta de formats amb la vocació d'assegurar que els ciutadans disposen d'uns serveis comercials eficients. Un model obert i equilibrat, en què participen, avui, empreses multinacionals i pimes locals, que garanteix que els productes i serveis arribin en condicions de qualitat a la ciutadania. Combinant, la distribució presencial i la distribució generada a través del comerç electrònic, amb responsabilitat social i sense posicions de domini que alterin la competència.

Catalunya ha de seguir consolidant el seu model propi de comerç sense les interferències competencials d'un Estat que impulsa un model diferent. Un model que ha de permetre l'evolució de l'urbà de proximitat, diversificat i de qualitat, integrat en les zones residencials i amb pluralitat de formats que, a més d'oferir serveis comercials i ampliar la llibertat d'elecció del consumidor, sigui un factor de dinamització, d'articulació social i de seguretat dels centres urbans. Un model amb una ordenació territorial dels establiments comercials que reforci la cohesió social i la compactació urbanística de les «trames urbanes consolidades» de ciutats i pobles. Quan calgui, hi haurà d'haver incentius per estimular la reconversió de l'oferta, la continuïtat intergeneracional de les empreses i l'adaptació als usos i estils comercials propis de les activitats impulsades per la nova ciutadania.

L'Administració, a partir de la seva capacitat reguladora, estimuladora i prescriptora ha d'orientar-se a preservar aquesta varietat i fer-la compatible amb la funció social del comerç, les noves tendències globals i amb les noves necessitats dels consumidors.

L'evolució dels hàbits de consum i la massiva irrupció de les noves tecnologies a la nostra vida quotidiana ha forçat al sector comercial a buscar noves fórmules per adequar la seva oferta i donar resposta a les noves necessitats del mercat. Des de l'Administració s'ha de donar tot el suport possible per tal de generar dinàmiques positives que propiciïn una millora contínua de la competitivitat i la sostenibilitat del comerç urbà, posant a l'abast del sector en general, i de les pimes en particular, eines que permetin millorar la gestió i l'enfocament estratègic i operatiu dels seus negocis. Avui en dia és especialment important, per la potencialitat del comerç urbà, donar suport a les empreses comercials que vulguin fer evolucionar els seus negocis amb la mirada posada en la innovació (de processos, de serveis, de productes...) i en la generació d'experiències per als seus consumidors en consonància amb els canvis de la demanda.

Avui en dia està plenament reconeguda la funció social del comerç urbà, ja que ajuda a fer que les nostres ciutats siguin més vives, integradores i convivencials. Perquè es situa en la proximitat de la gent; dóna servei i respon a les necessitats de la població; s'implica amb la ciutat i amb el seu entorn; fomenta les xarxes socials i la cultura; proporciona il·luminació, seguretat, neteja i dignitat a l'espai urbà que l'envolta; crea complicitats intergeneracionals i comunitàries i teixeix xarxa econòmica; genera més ocupació directa i indirecta que cap altre format; possibilita la integració i la promoció econòmica i social; cohesiona socialment el territori i actua en un món globalitzat des de la seva realitat més propera i resol amb èxit aquesta aparent contradicció.

Mesures

- Completar l'aprovació del projecte de llei de comerç, serveis i fires, en el marc d'una transposició pròpia i consensuada de les directives comunitàries en matèria de comerç.

- Treballar per eradicar l'activitat comercial que s'efectua al marge del marc legal prioritant el diàleg social i la multidisciplinarietat.
- Vetllar pel manteniment actual de l'equilibri de formats i la llibertat d'elecció de la població consumidora entre marques i formats.
- Informar i facilitar eines que permetin a l'empresari una reorientació i un ús eficient dels seus recursos.
- Facilitar la formació i la informació de l'evolució del sector, traslladant-li el coneixement rellevant per al creixement i desenvolupament de l'empresa comercial catalana.
- Estimular i crear els marcs normatius que calguin per afavorir la cooperació, l'eficiència i la competitivitat de les petites i mitjanes empreses independents, tant a nivell territorial (seguint el model dels BIDs), com a nivell sectorial (centrals de compres i similars)
- Estimular els processos cooperatius, de creixement, internacionalització i innovació de les empreses comercials i de serveis, ajudant a trobar fonts de finançament adequades per al desenvolupament empresarial, i prestant una especial importància a la introducció de les TIC en l'activitat comercial.
- Impulsar programes de sensibilització sobre la funció social del comerç
- Promoure la demanda i la comercialització de productes agraris i manufacturats autòctons a través dels comerços locals.
- Reforçar les sinergies entre el territori, la seva activitat comercial i de serveis i l'activitat turística, recuperant el seu impuls com a instrument dinamitzador de l'activitat econòmica.
- Impulsar la cooperació amb els ens locals per dinamitzar els centres urbans, actuant prioritàriament sobre la problemàtica dels locals comercials buits.
- Continuar donant suport als mercats municipals com a model de referència comercial del producte fresc i de proximitat, i dels hàbits i valors saludables, sostenibles, responsables i d'integració, adequant els seus horaris als hàbits i les necessitats de les persones consumidores.
- Consolidar i promocionar els mercats de venda no sedentària, reconèixer la seva important funció en el nostre sistema comercial i garantir-ne la viabilitat.
- Adequar l'extensa activitat firal del país als nous reptes que planteja l'actual situació econòmica, fent-la més competitiva, garantint la seva sostenibilitat i consolidant-la com a canal de promoció i comercialització de productes, béns i serveis.
- Fomentar l'autoocupació en el món del comerç, amb programes de suport als emprenedors que ajudin a millorar la viabilitat dels seus projectes, mitjançant la col·laboració amb les organitzacions representatives del sector.
- Adequar la capacitat de control de l'activitat comercial als requeriments que s'estableixin en la nova legislació comercial.
- Estudiar mesures tributàries pròpies d'una fiscalitat justa per al comerç, les pimes del sector comercial i de serveis personals.

La protecció dels consumidors, el consum responsable i la defensa contra els oligopolis

La protecció dels consumidors ha de ser una prioritat. Cal desenvolupar i garantir el compliment de normativa jurídica pròpia que vetlli per garantir la protecció dels seus drets i potenciar l'acció de l'Agència Catalana de Consum.

En l'actualitat, la protecció dels consumidors en el marc de l'Estat espanyol és francament millorable, especialment en els àmbits regulats (energia, telecomunicacions, productes d'inversió).

Catalunya, tot i l'oposició del Govern de l'Estat espanyol, ha estat líder en la definició del marc legal de protecció dels consumidors (un bon exemple són les darreres modificacions del Codi de Consum), però la manca de les eines d'un Estat impedeix més capacitat per millorar la seva protecció.

Propostes

Cal treballar per aconseguir que les polítiques incideixin especialment en la necessitat de fomentar el consum responsable i la necessitat de dotar els consumidors de sistemes de protecció adequats que, a més, ajudin a garantir el desenvolupament harmònic del mercat interior. Això passaria per augmentar els mecanismes de transparència, control intern, informació, publicitat i vigilància quant a clàusules abusives per tal d'aturar pràctiques manifestament contràries als interessos dels consumidors.

El segon repte és l'aposta per la implantació dels serveis públics de consum, controlant i supervisant les empreses per garantir els drets dels consumidors, tant de béns com de serveis, fomentant el processos d'arbitratge i mediació.

Alhora, cal que les polítiques comunitàries incideixin especialment en la necessitat de dotar les persones consumidores de sistemes de protecció adequats que, a més, ajudin a garantir el desenvolupament harmònic del mercat interior

Mesures

- Continuar aprofundint en l'aplicació de les directives europees en matèria de drets dels consumidors, així com emprendre les reformes en la normativa civil i mercantil, especialment en l'àmbit dels mercats i instruments financers (MiFID 2)
- Potenciar i redefinir l'estructura i les funcions de la xarxa territorial d'oficines d'informació i d'atenció als consumidors perquè sigui més pròxima i més eficient. Prioritzar les campanyes inspectores i facilitar els processos d'arbitratge i mediació per a resoldre els conflictes amb més celeritat i eficiència.
- Prestar especial atenció i control (mitjançant la inspecció, la mediació i l'arbitratge) a aquelles empreses més predominants al mercat o que hagin vulnerat de forma flagrant els drets dels consumidors
- Desplegar i aplicar plenament a través de l'Agència Catalana de Consum la nova Llei de consum, com a garant dels drets de les persones que consumeixen béns i serveis al nostre país.
- Adaptar la defensa dels drets lingüístics de les persones consumidores a la consideració del català com a llengua oficial de la Unió Europea.

- Fomentar el consum responsable, en base a criteris de sostenibilitat cultural, mediambiental i socioeconòmica com a via per afavorir un model de desenvolupament econòmic més equilibrat, en base a programes de formació i campanyes de sensibilització continuades.
- Promoure els convenis de col·laboració amb el món local per tal de controlar i sancionar les activitats econòmiques en les quals s'evidenciï situacions de competència deslleial que posin en risc la seguretat del consumidor i/o qualitat del servei.
- Fomentar el diàleg permanent amb les organitzacions empresarials i professionals per tal d'impulsar les bones pràctiques en matèria de consum i ajudar a estendre l'adopció de pràctiques que responguin a la responsabilitat social corporativa.
- Desenvolupar legislació pròpia en totes aquelles matèries que actualment legisla l'Estat espanyol en matèria de consum.
- Prioritzar la consideració del català com a llengua oficial de la Unió Europea.
- Promoure els convenis de col·laboració amb el món local per tal de controlar i sancionar les activitats econòmiques en les quals s'evidenciï situacions de competència deslleial.
- Promoure aliances amb els sectors productius locals —pagesia, ramaderia, tèxtil, etc.— per promoure el consum de proximitat i de productes de qualitat.
- Incloure clàusules ètiques i de consum responsable en els contractes públics, i fomentar-ho en els privats.

Turisme de qualitat, responsable i sostenible

Catalunya ha d'assegurar la continuïtat de la seva especialització turística esdevenint una destinació de qualitat, fonamentada en un turisme d'alt valor afegit, amb una oferta diversificada que ens permeti assegurar la sostenibilitat econòmica, social i ambiental de l'activitat turística. El fet que Catalunya esdevingui un nou Estat significa una oportunitat única per a la promoció internacional del turisme i constitueix un repte per a l'estructuració d'una marca de país.

L'especialització turística de Catalunya i el seu creixement de turistes i visitants exigeix polítiques de fidelització, de qualitat i desestacionalització per continuar augmentant el valor afegit, la despesa per turista i la distribució de rendes. Esdevé clau en els propers anys la vertebració de la indústria turística des de la perspectiva de la innovació, el desenvolupament de nous productes i serveis, orientats a les necessitats d'una demanda cada cop més global.

Cal continuar capitalitzant la nostra riquesa cultural i natural com a base per continuar desenvolupament un turisme de qualitat. El nostre patrimoni cultural i natural és un factor de competitivitat únic i singular al qual hem d'atorgar el màxim valor per diferenciar la nostra oferta de la de la resta de països i ciutats competidors. La nostra oferta ha de parlar del nostre país i ha de fer emissaris de la nostra identitat als turistes mitjançant la promoció dels nostres trets i els nostres valors distintius a través dels diferents elements històrics, culturals, naturals i patrimonials. Ens cal assegurar la compatibilitat de l'activitat turística i les funcions urbanes i residencials i la sostenibilitat, vetllant per la qualitat de vida dels residents, a partir de models turístics que disseminin els beneficis del turisme al conjunt del territori i de la població.

Mesures

- Fer un pla integral de qualificació i reciclatge dels treballadors i professionals del sector.
- Promoure un pla integral de modernització de les infraestructures d'acollida turística.
- Promoure etiquetes ecològiques i d'estàndards internacionals que certifiquin i posicionin internacionalment la nostra oferta com a sostenible.
- Establir una política fiscal moderna per al sector, les pimes i els emprenedors, que respongui als nostres interessos, tant sectorials com generals.
- Afavorir la recuperació urbana i ambiental d'aquells territoris que han rebut un major impacte negatiu de l'activitat turística i recuperar-los per a un turisme de més qualitat i sostenibilitat.
- Prioritzar la rehabilitació o la substitució d'allotjament turístics per davant de la nova creació, especialment en zones no urbanitzades o escassament urbanitzades.
- Potenciar estratègicament la marca Catalunya com a destinació turística singular de forma coordinada amb tots aquells sectors i administracions implicats en els elements que configuren la nostra identitat singular i l'imaginari d'un nou país al món, amb una capital internacional d'èxit com és Barcelona..
- Introduir de forma sistemàtica el turisme com a mecanisme de valorització de tot el nostre patrimoni material i immaterial i activitats tradicionals que contribueixi al seu manteniment i continuïtat. Derivar recursos directament generats per l'activitat turística al manteniment del patrimoni.
- Aconseguir que aquells esdeveniments amb més renom i que més ens reporten es continuïn celebrant al nostre territori. Intensificar la política de captació de grans esdeveniments de forma coordinada entre l'Administració local i la nacional.
- Coordinar les polítiques turístiques per alinear els interessos econòmics del conjunt del país, treballant per reforçar les sinergies entre Barcelona i la resta de destinacions catalanes.
- Crear un marc jurídic adequat per donar continuïtat a les pràctiques d'economia col·laborativa dins el món turístic, de manera que se'n garanteixi la qualitat i l'atenció al client, s'evitin pràctiques de competència deslleial i s'aportin els recursos adients a la societat a través del compliment d'unes obligacions fiscals adequades.
- Estimular el turisme i les etiquetes vinculades al turisme familiar i promoure l'oferta emergent i complementària —enoturisme, gastronomia, turisme de natura, balneari i cultural en general.
- Lluitar contra el turisme associat a activitats incíviques, vetllant per la imatge pública del país i de la seva oferta turística, i estimulants el sector a desenvolupar un altre tipus d'oferta i de posicionament.
- Millorar el nivell lingüístic dels nostres professionals turístics, promovent incentius o subvencionant cursos destinats a aquest sector, en particular a les persones que ja hi són ocupats. Integrar la nova ciutadania procedent de la immigració que manté la seva llengua d'origen en les professions i activitats d'acollida als seus connacionals turistes.
- Revisar i impulsar el projecte de complexos turístics integrats del camp de Tarragona per concretar l'aposta de captació de mercats llunyans i de protecció econòmica del territori, en el segment del turisme familiar i dels esdeveniments i convencions, en un marc de compromís amb el turisme de qualitat, responsable i sostenible.
- Reforçar l'atractiu i la promoció de l'oferta residencial en zones interiors que aprofita edificis i immobles preexistents.

- Reforçar els mecanismes de transparència, participació i divulgació per assolir el consens social necessari per evitar un rebuig generalitzat a les activitats turístiques.

La política agrària i pesquera catalana

Cal vetllar pel desenvolupament correcte de les funcions estratègiques del sector agropecuari, pesquer i forestal de Catalunya com a sector estratègic per garantir l'abastament segur d'aliments a la població, la conservació dels recursos naturals i el manteniment del paisatge agrari rural i marí, i l'ocupació equilibrada del territori.

La política agrària està construïda sobre dos pilars:

- El primer són els ajuts que reben directament les explotacions per al desenvolupament de la seva activitat, i que estan finançats totalment amb fons de la Unió Europea.
- El segon pilar són els ajuts relatius a l'aplicació de les mesures del Pla de Desenvolupament Rural, cofinançat per diverses institucions (UE, Estat espanyol i Generalitat de Catalunya).

Catalunya rep anualment de la UE via Estat espanyol, en concepte de política agrària (els dos pilars), al voltant de 320 milions d'euros, tenint en compte que el 70% de la producció final agrària catalana no rep ajuts directes de la PAC. Caldria afegir a aquesta xifra anual uns 212M procedents dels fons estructurals, com a mitjana dels darrers quatre anys.

Quant a la política pesquera, s'estructura en un únic programa operatiu, presentat per l'Estat espanyol, que implementa els ajuts distribuïts en sis prioritats, la pesca, l'aqüicultura, l'aplicació de la política pesquera comuna (control i *data collection*), el desenvolupament local participatiu, la comercialització i transformació de productes pesquers, i la política marítima integrada. Són cofinançats per la UE i la Generalitat de Catalunya. La inversió prevista per al període 2014-2020 és de 92M€, dels quals 50M€ corresponen a subvencions públiques i 42M€ a inversió privada (dels quals el 76% es procedent de la UE, via Estat espanyol).

L'Estat espanyol fa una distribució dels fons FEMP de la UE entre les CCAA en funció d'uns criteris que han penalitzat Catalunya, ja que s'ha mantingut un repartiment similar als anteriors programes, on es prioritzaven les zones de convergència. Amb aquest repartiment Catalunya resta en la cinquena posició en el rànquing de CCAA en relació a la recepció de Fons Europeus, allunyant-la del pes que representen el sector pesquer i aquícola català, que posicionen a Catalunya en la tercera CCAA.

Si atenem el dèficit de la balança fiscal agrària territorialitzada entre la UE i Catalunya, la diferència entre el que paguem a la UE via Estat espanyol i el que rebem dona un dèficit aproximat de 1.400M (el 0,69% del PIB), essent el país amb més desequilibri, per damunt d'Holanda, Alemanya i Dinamarca.

Amb el benentès que cada cop més la UE deixa més marge als Estats per a la definició de les normes d'aplicació de la PAC en el seu territori, unit al fet de la singularitat de Catalunya en relació amb la diversitat de conreus i produccions —respecte al conjunt de l'Estat—, deriva en la necessitat objectiva de defensar directament a Europa els interessos de la pagesia i la producció agroalimentària catalanes.

Així mateix, el sector de la pesca a Europa i especialment a l'Estat espanyol, presenta característiques i necessitats molt diferents entre les pesqueries del Mediterrani i les grans pesqueries d'altura. La pesca al Mediterrani és una pesca de proximitat realitzada per pimes i empreses familiars amb gran vinculació al territori i que aporta diàriament un producte de qualitat i de gran demanda al consumidor.

Si Catalunya disposés dels instruments i de la capacitat de decisió necessària en el marc de les polítiques agràries i pesqueres podria garantir una major disponibilitat de recursos per al desenvolupament de l'activitat agrícola, així com per a l'aplicació de les mesures del Pla de Desenvolupament Rural.

Pel que fa al segon pilar, esdevenir Estat dins la UE significaria que ni aportaríem per sobre de la nostra riquesa, fet que ara es produeix en contribuir-ho via l'Estat espanyol, ni rebríem tan poc fons del FEADER per al desenvolupament rural a Catalunya. Fins al punt que estats més rics que Catalunya, menys contribuents nets a la UE i que disposen només d'una SAU entre 2 i 2,7 vegades més gran que la de Catalunya i un nombre d'explotacions entre 1,05 i 2,6 vegades més, disposaran d'un volum de recursos entre 1.745,3M€ i 3.937,5M€ de fons del FEDER per al període 2014-2020.

Per tant, els fons estructurals per al món rural del nou Estat es multiplicarien, cosa que sense dubte permetria disposar d'un programa de desenvolupament rural de Catalunya que sobrepassaria els 2.400M€ en un septenni. El nou Estat i la seva pagesia professional, l'agroindústria i el món rural, en aquest supòsit, disposarien de molta més capacitat de modernització, innovació, relleu generacional, formació i sosteniment de les zones de muntanya.

Propostes

En matèria de política agrària i pesquera, el nou Estat haurà de definir, amb concertació amb tots els agents implicats, quin ha de ser el model del sector agrari i pesquer que es vol desenvolupar, i en concret:

- Gestionar els ajuts de la PAC. Ajuts directes i mesures de mercat (primer pilar) i PDR (segon pilar) que es situen actualment al voltant d'uns 320M anuals.
- Pel que fa al segon pilar, el nou Estat podria aportar més fons, fent un PDR molt més potent que permetria donar una millor resposta a les demandes de desenvolupament rural.
- Gestionar els ajuts del Fons Europeu Marítim i de la Pesca (FEMP), apostant per models de cogestió amb la total implicació del sector pesquer, els científics, la societat civil i l'Administració. La cogestió centrada en la coresponsabilitat dels actors i el millor coneixement i dissenyada per a les necessitats i particularitats locals.

Mesures:

- Gestió del pressupost dels ajuts directes i de mesures de mercat i del pressupost de desenvolupament rural.
- Definició amb criteris catalans dels paràmetres d'aplicació de la PAC.
- Distribució dels fons dels ajuts directes i redefinició del pressupost del PDR.
- Distribució dels fons del FEMP entre Mesures.
- Implementació de plans de acció locals.
- Definir, en concertació amb el sector i dins els paràmetres establerts per la Unió Europea, quina haurà de ser l'aplicació del primer pilar de la PAC, especialment, el que fa referència als criteris d'aplicació que queden en mans dels Estats membres, definint també el concepte d'agricultor actiu, el límit progressiu de reducció dels ajuts i quina ha de ser la superfície elegible, el model de regionalització i els ajuts acoblats a la producció.
- Negociar amb la UE la modificació de l'aplicació del primer pilar de la PAC en el territori del nou Estat, ja que en aquests moments s'està aplicant el model de l'Estat espanyol i que, d'acord amb el punt anterior, s'haurà d'adaptar al model que es defineixi des del nou Estat.

La producció de Km 0 i el consum de proximitat

Entenem com a consum de proximitat el consum de productes de l'entorn territorial més proper, que a més permet conèixer la procedència dels productes, un consum més sostenible per la reducció del cost energètic dels transports (petjada de carboni) i el manteniment d'explotacions petites de produccions locals.

Al parlar de proximitat i Km 0, hem de tenir present que a Catalunya no és possible que tota la població pugui gaudir de productes de proximitat pel fet que s'ha esmentat quant a que és deficitària en molts productes agraris i per la distància geogràfica entre algunes produccions i els consumidors.

Un dels punts clau d'aquest apartat és establir una definició, acceptada per tots, sobre el que és producció de proximitat i Km 0, ja que és un concepte que s'ha de limitar geogràficament.

El concepte de consum de proximitat o de Km 0 es desenvolupa sobre iniciatives privades locals, que, agrupant més o menys productors i més o menys consumidors, estableixen una cadena de comercialització curta, en un àmbit geogràfic molt reduït, que generalment va directament del productor al consumidor.

Els intents de tirar endavant mercats de productes de proximitat o "productes de la terra" topen sovint amb les dificultats de manca de diversificació de l'oferta que pot resultar poc atractiva al consumidor, ja que en el moment que el productor ven productes d'altres zones per complementar la seva, es troba que el seu producte no es diferencia del d'altres canals de distribució estàndards.

Les propostes i mesures envers les produccions de proximitat es basen en la premissa que la qualitat dels productes és la base del futur del sector agrari pesquer, essent així la clau per a consolidar mercats i consumidors. Assegurant la qualitat és més fàcil complir els requisits, cada vegada més exigents, que demanen els consumidors:

Mesures:

- Cultivar varietats adaptades al territori i al mercat i afavorir la producció ramadera adaptada a l'entorn i al mercat.
- Aplicar bones pràctiques agràries i de pesca, assegurant un bon maneig i manipulació en la transformació dels productes agraris.
- Definir i regular el concepte de proximitat, bo i establint un sistema d'etiquetatge que identifiqui clarament l'origen dels productes, en general, i especialment de manera molt més clara, els productes que son de proximitat, més enllà de l'actual i genèric -origen Espanya- (incorporant la data de captura en els productes pesquers).
- Consolidar el consum de productes de proximitat potenciant els mercats i punts de comercialització locals, i crear les condicions per a què els productors muntin estructures per comercialitzar directament els seus productes.
- Fomentar la implementació de envasat que identifiqui i fomenti el consum gourmet del producte pesquer.

La gestió de les infraestructures: el Corredor Mediterrani, ports, aeroports i logística

Catalunya tindrà capacitat per planificar les infraestructures amb criteris de sostenibilitat ambiental i econòmica, amb un model equilibrat, descentralitzat i de gestió individualitzada, afavorint les infraestructures que facilitin la transició cap a models econòmics més rendibles i més sostenibles.

La competitivitat del país, de les seves empreses i negocis i, per extensió dels llocs de treball que aquests generen, passen per disposar d'unes infraestructures de màxim nivell i per una gestió propera i amb capacitat d'adaptació a un món en canvi constant. L'actual dèficit històric d'infraestructures a Catalunya no es podrà pal·liar a curt termini, però sí que hi haurà la capacitat de planificar-les amb criteris de rendibilitat socioeconòmica, d'avaluació de l'impacte sobre el desenvolupament econòmic i d'impacte social, territorial i ambiental.

La programació de les infraestructures haurà de tenir incidència, en primer lloc, en els grans pols de mobilitat i logística: els ports, els aeroports i el sistema ferroviari, amb capacitat real dels agents territorials per participar en la gestió de les infraestructures estratègiques. En segon lloc, en les activitats derivades dels serveis energètics i la gestió del cicle de l'aigua i els residus. I en tercer lloc, en el sistema viari.

Catalunya tindrà capacitat per planificar, construir i gestionar un sistema logístic en xarxa que integri els quatre modes de transport i on predomini l'estructura lineal del Corredor Mediterrani, que ha de connectar els ports, els aeroports, les terminals ferroviàries i les àrees d'activitat econòmica de Catalunya. Aquest sistema haurà de dotar-se de les infraestructures necessàries amb l'objectiu d'esdevenir el primer *hub* logístic euromediterrani. Caldrà fer possible, per exemple, l'accés de nous operadors al mercat ferroviari, garantir la connexió ferroviària amb ample de via internacional i crear les eines bàsiques per disposar d'un veritable sistema aeroportuari, competitiu i segur.

Caldrà aplicar un nou sistema de planificació viària, basat en la tradició de connectivitat en xarxa i no en un sistema d'eixos radials. Una xarxa viària integrada, segura, sostenible, equilibrada territorialment i viable econòmicament. Els sistemes de pagament de les xarxes viàries d'alta capacitat tindrà un equilibri entre la inversió, els costos de manteniment i gestió, els costos ambientals i el pagament per ús i servei. La normativa del transport privat per xarxes viàries d'alta capacitat garantirà que els sistemes de pagament estaran equilibrats respecte el conjunt del territori, la tipologia d'ús i la gestió de la mobilitat.

Mesures:

- Garantirem una correcta explotació dels serveis ferroviaris sense cap impacte sobre els usuaris i usuàries dels serveis de Rodalies de Catalunya, Mitjana Distància o Alta Velocitat.
- Unificarem la gestió de tota la xarxa ferroviària de Catalunya, que serà assumida per l'ens públic Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, que assumirà la titularitat de la infraestructura, la seguretat ferroviària i les funcions de regulació del trànsit ferroviari, d'assignació de solcs, i de control i supervisió.
- Elaborarem un inventari d'infraestructures ferroviàries i material mòbil, que reculli també una planificació i programació de les actuacions prioritàries que cal abordar per millorar de forma immediata la qualitat del servei.
- Executarem l'Agenda Catalana del Corredor Mediterrani.
- Participarem en els òrgans europeus per al desenvolupament del Corredor del Mediterrani, des d'una visió global i europeista, en benefici de les economies tot l'Arc Mediterrani.

- Impulsarem una agenda d'actuacions per pal·liar la situació de dèficit d'inversió de l'Estat espanyol, per mantenir-la en uns estàndards mínims de servei i seguretat i resoldre els colls d'ampolla històrics. Són inversions llargament reclamades per institucions i ciutadania i que presenten una elevada congestió o sinistralitat: N-II a Girona, N-340 a Barcelona, Tarragona o l'Ebre, l'A-27 a Tarragona, la N-240 a Lleida i l'N-230 o N-260 al Pirineu, entre d'altres.
- Aplicarem la regulació del transport de viatgers i mercaderies d'abast internacional i de la Unió Europea, amb adhesió als tractats internacionals vigents, així com la normativa espanyola fins a l'adaptació d'un marc normatiu propi.
- Proposarem mecanismes de cogestió de les concessions viàries que abastin territoris d'altres estats, a més del territori de Catalunya.
- Establirem un model de gestió aeroportuària eficient, amb un impacte més directe sobre l'economia i la població catalana. El nou model ha de permetre establir polítiques tarifàries pròpies que afavoreixin una millor gestió comercial dels aeroports, eliminar les barreres d'entrada de companyies internacionals i, en definitiva, posar a disposició de la ciutadania més vols cap a la resta del món.
- Establirem un model de gestió individualitzada dels quatre aeroports d'interès general de Catalunya (Barcelona-El Prat, Girona-Costa-Brava, Reus i Sabadell), que compartirem amb administracions locals i institucions econòmiques.
- Crearem una administració aeroportuària catalana, formada per una unitat administrativa d'aviació civil, un organisme independent responsable de la regulació tarifària i una agència específica responsable de la navegació i seguretat aèries.
- Aprovarem una nova llei de ports que incorpori els ports d'interès general (Barcelona i Tarragona) i la resta de ports de la costa catalana, les actuals capitànies marítimes, la gestió de la marina mercant, l'abanderament de vaixells i els senyals marítics.
- Establirem la delimitació de l'espai terrestre, aeri i marítim sobre el qual l'Estat català exercirà la seva sobirania, així com les zones en les quals s'exerciran determinats drets — zona contigua al mar, zona econòmica exclusiva o plataforma continental.

Catalunya TIC

Les tecnologies de la informació i la comunicació, i el desenvolupament i la innovació que hi estan vinculats, són un element clau de l'economia i la societat. Catalunya avui és un pol de desenvolupament tecnològic, amb infraestructures clau com el Sincotró Alba, les xarxes de telecomunicacions i un clúster industrial dels més importants del sud d'Europa.

Amb la plena capacitat de decisió sobre les infraestructures estratègiques en l'àmbit TIC, en el disseny, governança i regulació del mercat de les telecomunicacions i amb una política ambiciosa en el sector TIC Catalunya pot esdevenir el pol principal en aquest àmbit del sud d'Europa i del mediterrani, i ser un referent mundial. Per això, l'aposta per un territori que aplica les solucions intel·ligents "smart" al funcionament de les ciutats, de les administracions, dels serveis públics i de les activitats empresarials és una aposta incipient que ha de continuar i que ha de poder intensificar-se amb les eines d'un Estat.

Cohesió social

Les TIC han de ser una eina que afavoreixi una major cohesió social, desenvolupant accions encaminades a potenciar i democratitzar la societat de la informació en tots els àmbits socials, reduint l'anomenada escletxa digital i millorant la qualitat de vida de les persones, per promoure l'adquisició del coneixement i la divulgació dels avantatges de la societat digital entre la ciutadania.

Dinamització de l'ocupació

També ha de ser un objectiu del nou Estat potenciar el sector tecnològic com a generador d'ocupació i foment de nous perfils professionals associats a les TIC. Catalunya serà digital o no serà. És determinant millorar la capacitació de la ciutadania en l'ús de les TIC amb programes específics, tant per millorar l'ocupabilitat dels aturats i el desenvolupament professional dels ocupats, com per a la millora empresarial general. Cal treballar més intensament la generació d'ocupació en l'entorn tecnològic mitjançant polítiques d'atracció de nous centres de treball del sector TIC.

Propostes

- **Infraestructures digitals**

Promoure i desenvolupar infraestructures digitals necessàries per al desenvolupament tecnològic ha de ser una prioritat liderada conjuntament entre les administracions públiques catalanes i el sector empresarial. Dotar tot el territori nacional de connexió a Internet d'alta velocitat, així com desenvolupar infraestructures per potenciar l'economia del coneixement a qualsevol punt de Catalunya és cabdal per a l'economia catalana.

Així mateix, aquestes infraestructures digitals han de permetre el perfecte funcionament del nou país.

- **Recerca, desenvolupament i innovació**

Potenciar el lideratge en el desenvolupament de projectes de recerca i innovació a Catalunya, prioritzant les polítiques públiques per a la transferència de coneixement de la universitat a l'empresa i potenciació de l'emprenedoria, així com la consolidació i creixement dels sectors industrials tradicionals gràcies a les tecnologies de la informació i les comunicacions. Tanmateix, potenciar un sector tecnològic capdavanter amb l'objectiu d'ajudar a les empreses TIC catalanes a créixer millorant alguns dels seus àmbits per al negoci, fomentant una economia competitiva i dinàmica, basada en la tecnologia i el coneixement, amb la creació de nous productes i serveis innovadors, l'augment dels nivells de productivitat, l'establiment de sinergies mitjançant la cooperació entre empreses, així com la capacitació i disponibilitat dels recursos humans i materials necessaris que permetin afrontar el reptes globals de futur.

- **Mobile World Capital**

Cal continuar i reforçar la línia de treball que representen iniciatives com la Mobile World Capital, incidint en el seu impacte positiu cap a nou teixit industrial TIC. S'han d'impulsar encara amb més decisió ecosistemes empresarials i industrials que desenvolupin serveis i productes transversals amb la mobilitat, residus, disseny i indústries creatives, salut i educació, que posicionin Catalunya com a referent internacional.

- **Smart World Capital**

La potencialitat de Catalunya com a centre d'innovació i aplicació de les noves tecnologies ha de servir per a la potenciació de les ciutats catalanes i en especial de la seva capital, Barcelona, en la consecució de les més modernes aplicacions en matèria de ciutats intel·ligents.

- El desenvolupament d'estàndards en infraestructures de ciutat i en tecnologia d'anàlisi de dades han de permetre generar economies urbanes per a una gestió més eficient i intel·ligent de les mateixes, impulsant noves polítiques a través de l'ús intensiu de les TIC i les seves possibilitats.

La creació d'aquests estàndards permetran situar el nostre país al capdavant del desenvolupament de sistemes de gestió intel·ligents en temps real que ajudin al bon govern de les ciutats i permetin millorar les polítiques davant canvis en les condicions de vida. L'impuls d'aquestes tecnologies s'ha de fer amb vocació universal, transparència, control democràtic i amb la idea de poder construir un nucli industrial exportable.

- **Educació i millora de les competències digitals**

Establir i desenvolupar un programa d'educació per la millora de les competències digitals tant a les escoles com a les empreses com al personal de les administracions públiques, així com un programa específic per totes aquells ciutadans de Catalunya.

- **Finançament**

Promoure i potenciar totes les fonts de finançament disponibles, tant d'inversió en capital per a la creació i el desenvolupament de noves empreses, com mitjançant línies de préstec per al creixement i l'execució de nous projectes a les empreses ja consolidades.

- **Internacionalització**

Promoció sectorial i internacionalització d'empreses i projectes tecnològics desenvolupant iniciatives per a la promoció col·lectiva, tant en l'àmbit sectorial com a través de clústers o agrupacions d'empreses i suport a les empreses en el desenvolupament de nous mercats internacionals.

Mesures

- Desenvolupar i promoure una xarxa d'Internet d'alta velocitat a tot el país.
- Desenvolupar i promoure espais físics i virtuals de coneixement i transferència tecnològica.
- Establir polítiques de suport a la inversió públicoprivades en innovació i recerca TIC.
- Difusió i sensibilització de la millora de les competències digitals.
- Assessorament i orientació en l'educació de les competències digitals.
- Potenciació de la xarxa de Punts TIC de Catalunya com a espais per a la innovació i la transferència de coneixement.
- Augmentar la dotació del suport financer públic per al desenvolupament d'empreses amb base tecnològica.
- Coordinació dels diferents fons d'inversió públics i privats de Catalunya per potenciar l'emprenedoria d'empreses amb base tecnològica.
- Establir un programa d'internacionalització específic per al sector TIC català i de captació d'inversió estrangera.

Un nou model energètic

Catalunya està mancada de recursos energètics primaris convencionals propis i, per tant, la política energètica del país sempre serà un dels pilars bàsics a considerar en el nou Estat. Aquesta realitat gairebé estableix per ella mateixa la necessitat de l'eficiència, l'estalvi i la reducció de la intensitat energètica de la nostra economia com a objectius prioritaris i permanents.

Com altres països del nostre entorn, tenim una dependència excessiva a les energies d'origen fòssil i malgrat ser un país mediterrani amb sol i vent, el desenvolupament de les energies renovables és clarament insuficient. Avui depenem un 75 % dels combustibles fòssils, un 20 % de l'energia nuclear i un 4 % d'energies renovables. Des del costat de la demanda, el 69 % de consum energètic final el destinem al transport i la indústria; el 16 %, a l'àmbit domèstic; el 13 %, al sector serveis, i el 3,5 % al sector primari.

L'estructura energètica, tant per la part de l'oferta com per la de la demanda, és rígida i no es pot canviar significativament en el curt termini. Per tant, s'haurà d'anar millorant en el futur, en connivència amb el conjunt d'empreses del sector, per complir la Directiva europea del 20/20/20 i assolir per al 2020 la coneguda reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle, assolir també un 20% de fonts renovables en el consum global (un 10% en el sector del transport) i augmentar l'eficiència energètica amb l'objectiu de generar un estalvi del 20%. D'altra banda, s'han de posar les bases per assolir objectius més ambiciosos, també en coherència amb la Unió Europea, a l'horitzó de l'any 2050.

A més a més, la política energètica és la peça fonamental per tal que Catalunya avanci cap a una economia de baixa intensitat de carboni i contribueixi, així, a la lluita contra el canvi climàtic.

El sistema energètic de l'Estat espanyol és el resultat de l'evolució del model econòmic franquista de capitalisme d'Estat, en el qual, o bé l'Estat es reservava la gestió directa dels sectors bàsics de l'economia o bé en cedia aquesta gestió a interessos privats propers al règim.

En el procés de la transició de la dictadura al règim constitucional de 1978 aquest esquema es va mantenir. Només les condicions d'entrada a la UE van obligar a desmantellar, almenys formalment, l'estructura bàsica d'aquest capitalisme d'Estat, imposant la privatització i liberalització dels grans sectors econòmics.

Les directives europees obliguen a obrir a la competència efectiva la generació, la distribució i la comercialització elèctrica, però la transposició d'aquestes directives per part de l'Estat espanyol s'ha fet de manera inadequada i no s'ha aconseguit alterar l'estructura oligopòlica del mercat ni introduir una veritable competència a l'abast dels consumidors.

S'han creat uns mecanismes de mercats majoristes d'electricitat que no afavoreixen uns preus competitius per a la indústria ni prou assequibles a moltes famílies. A més, es dificulta l'entrada d'altres actors en el mercat com ara amb la legislació que ha imposat un peatge a l'autoconsum i la petita generació local.

El resultat de tot plegat és el manteniment d'un mercat oligopòlic amb una formació de preus poc transparent, a l'arbitri del Govern espanyol, que és qui determina els costos regulats que suposen prop del 50% de la factura elèctrica que paga l'usuari, i que han generat un voluminós dèficit de tarifa que incrementarà encara més uns preus que ja es compten com dels més elevats a nivell europeu.

Certament, les famílies i les empreses avui paguem una de les factures elèctriques més cares d'Europa, amb el conseqüent impacte a les economies familiars i a la competitivitat de les nostres empreses.

Mesures:

En el nou país la regulació i desenvolupament d'un nou model energètic hauria de tenir en compte:

- Un pacte nacional entre les institucions i els agents econòmics i socials per tal d'assolir l'any 2050 una producció energètica 100% renovable.
- Abordar la nova regulació en base a la transposició efectiva i l'aplicació rigorosa de les directives europees per tal de crear un mercat energètic realment competitiu.
- Incorporar-se al futur mercat únic europeu que té l'horitzó de fixar el mateix preu de l'electricitat en tot l'àmbit europeu, considerant la facilitat per a Catalunya atès el seu bon nivell d'interconnexió a la xarxa europea.
- Evitar conflictes d'interès entre els diferents agents del mercat impulsant la separació jurídica i estructural de les activitats de generació, transport, distribució i comercialització.
- Promoure l'evolució cap a un sistema elèctric distribuït, eliminant les barreres d'entrada als petits productors, públics i privats, i afavorint l'autoconsum d'energia, especialment de fons renovables.
- Plantejar els escenaris adients per decidir la política nuclear catalana en el marc de la transició cap a una producció amb major pes de l'energia renovable i la prioritització d'una economia de baix carboni, atès que les centrals en territori català compliran els 40 anys de funcionament a mitjans de la propera dècada.
- Promoure l'eficiència energètica en tots els àmbits, especialment en la indústria, el transport i la llar.
- Promoure una auditoria pública sobre la legitimitat dels costos de transició a la competència i del dèficit de tarifa que paguem els usuaris de Catalunya.
- Establir els mitjans per garantir l'accés a l'energia per part dels ciutadans que es trobin en situació de vulnerabilitat econòmica.
- Convertir l'Institut Català de l'Energia en l'Agència de l'Energia de Catalunya, homologable a les agències públiques europees en aquest àmbit.

Sostenibilitat ambiental**L'aigua, la gestió dels recursos hídrics**

Catalunya gestionarà les dues conques fluvials, tot assumint la conca de l'Ebre. Cal garantir l'accés al recurs per al conjunt de la població amb un mínim de garantia de subministrament, tot seguint la directiva marc de l'aigua de la UE. La gestió del cicle integrat de l'aigua ha de garantir tots els processos: captació, distribució, consum, sanejament i reutilització, amb les inversions necessàries

que garanteixin la viabilitat econòmica de la gestió de tot el cicle i preservi al màxim la qualitat de les aigües continentals i marines així com els cabals ecològics. L'ACA ha d'esdevenir l'òrgan regulador públic de la gestió del cicle integrat de l'aigua a Catalunya.

És imprescindible una gestió de l'aigua i una planificació hidrològica sostenibles i adaptades al nou context del canvi climàtic, on es preveu a Catalunya un cert descens pluviomètric i augment de la temperatura. Això està directament associat a la definició de garantia de subministrament.

Cal avançar en la modernització dels regadius, establint el pla d'inversions necessàries que permetin un bon desenvolupament a la indústria més important a Catalunya, l'agroalimentària.

Malgrat els avenços, la xarxa hidràulica del país presenta encara fragilitats i millores que requereixen d'inversions. I hi ha aspectes de país com ara la gestió de la Conca Hidrogràfica de l'Ebre, la innovació jurídica i financera en els models de gestió i concessió de serveis, la demanda de cabals al Ter o la viabilitat del Canal Segarra-Garrigues que assenyalen la necessitat que la Catalunya Estat abordi amb visió del llarg termini la qüestió dels recursos hídrics.

Mesures:

- Catalunya ha de fer un «Pacte Nacional sobre l'Aigua» que defineixi com ha de ser la planificació i la gestió hídrica a llarg termini i els objectius per a la redistribució de l'esforç. Aquesta planificació s'ha de basar en dos elements clau: el desplegament complet de la directiva marc i els criteris de la nova cultura de l'aigua, que han de permetre garantir la suficiència econòmica i de mitjans del sistema d'abastament i sanejament.

Qualitat de l'aire

Un dels problemes ambiental de les grans metròpolis europees i dels territoris propers a grans implantacions industrials és la qualitat de l'aire.

Després de l'èxit assolit en la lluita contra les emissions de plom i d'òxids de sulfur, ara l'atenció de les institucions europees se centra a aconseguir disminuir les emissions de NOx i de partícules. Aquests agents, tal com ha explicat l'OMS recentment, constitueix un greu perill per a la salut de les persones.

Per això, cal actuar aplicant totes les normes previstes en els plans de qualitat de l'aire, que a Catalunya afecten especialment la conurbació de Barcelona i l'àrea tarragonina. En el primer cas, les normes són especialment dedicades a la mobilitat i en el segon cas a les millores productives en els sectors industrials.

Cap a la minimització dels residus i l'economia circular

El marc normatiu en matèria de residus permetrà a Catalunya l'assoliment dels objectius comunitaris en la gestió dels residus, tant de competència municipal com els genèrics. Cal continuar incorporant mesures econòmiques i fiscals i organitzatives per frenar i invertir la tendència de creixement de residus, desincentivar la seva disposició final i incentivar-ne la seva valorització material i energètica. Cal continuar avançant i consolidar un sistema d'infraestructures descentralitzades i flexibles i reduir el residu en origen, en la direcció de l'estratègia europea d'avançar cap al Residu Zero.

El repte consisteix a incorporar els residus dins d'una estratègia d'economia circular, començant per l'ecodisseny i fent que tot residu pugui ser transformat en matèria primera, amb tendència a reduir els productes que no són viables d'integrar novament en el medi o de ser transformats en un nou producte. És per això que:

- Impulsarem una llei d'envasos i residus d'envasos que fomenti uns models de producció i consum que ens permetin frenar el consum creixent d'envasos, una gestió eficient i optimitzada dels recursos i la minimització en la producció de residus i impacte ambiental associat a la seva gestió.
- Amb l'objectiu de millorar la reutilització i el reciclatge d'envasos, s'impulsarà el Sistema de Devolució, Dipòsit i Retorn (SDDR) d'envasos, després d'avaluar i testar la seva viabilitat d'implantació.
- Assegurarem el compliment dels objectius del PRECAT-20, desenvolupant mesures concretes que facin augmentar la recollida selectiva i facilitin la reducció dels impropis, i completant les infraestructures de les plantes de tractament.

3.3. CIUTADANIA I REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA

L'apoderament ciutadà, la transparència i el Govern Obert

Des de Junts pel Sí creiem que cal tornar la política a la ciutadania, cal recuperar la cultura dels valors i de la regeneració i obertura democràtica, i cal inaugurar una nova forma de fer política. Transparència, retiment de comptes, apoderament de la ciutadania o govern obert són premisses irrenunciables. Volem una ciutadania coresponsable, una ciutadania amb drets i deures, que esdevingui actora, en comptes d'espectadora. La creació d'un nou Estat també ha de ser l'oportunitat de crear una nova manera de fer política, on Administració i administrats, govern i ciutadania, cogovernem plegats.

A Catalunya disposem d'una llei recent en matèria de bon govern que es troba en procés d'aplicació. Sens dubte, la Llei 19/2014 de transparència, accés a la informació pública i bon govern representa un pas qualitatiu cap a una democràcia oberta, que amplia el seu radi d'acció cap al conjunt d'administracions públiques del país, incloent els ens locals i les organitzacions que es financien amb recursos públics.

Per primer cop, una sèrie de principis fonamentals com el de la transparència, l'accés a la informació pública i el bon govern reben un tractament legal clar, del qual se'n deriven drets i obligacions jurídiques. I l'aplicació correcta d'aquests principis ha de permetre avaluar la qualitat democràtica de les administracions públiques, i alhora assentar les bases de la transparència i una millora de la interacció entre la ciutadania i les administracions per al foment de la participació.

Al mateix temps, cal posar en valor el control i el seguiment que s'estableix pels *lobbies* i els grups d'interès en aquesta Llei de transparència, així com l'obligació d'implementar codis ètics i de conducta als *lobbies* i a l'àmbit públic en general.

El bon govern vol estimular el compromís social, el deure i la llibertat dels ciutadans per informar-se, participar i decidir en els afers públics. Volem protegir l'interès general dels abusos de poder de qualsevol tipus.

El disseny i l'execució de qualsevol política, avui, només es pot gestar des de la transversalitat i la responsabilitat social. O sigui, reivindicuem la co-construcció de polítiques públiques amb tot el conjunt de persones involucrades, amb la ciutadania, les associacions i els grups d'interès que s'hi relacionen.

Considerem l'apoderament ciutadà i la participació efectiva com a eines cabdals per assolir l'objectiu polític més preuat en democràcia: "repartir el poder entre el màxim nombre de ciutadans possible", especialment aquells compromesos amb la societat: líders veïnals, associatius, culturals, esportius, empresarials, educatius, etc.. Obrint la democràcia a tothom, volem repartir el poder al servei de la llibertat i la igualtat de tots, perquè entenem que la veritable democràcia representativa es fusiona amb la democràcia oberta i participativa.

El repte de viure en una democràcia oberta dins un país nou, passa, doncs, per potenciar el control ciutadà sobre els poders públics i la participació de la societat civil organitzada..

Compromisos amb un govern obert i en una democràcia oberta:

El Govern Obert és una nova forma de comunicació bidireccional, permanent i transparent entre l'Administració i els ciutadans, mitjançant la qual s'ha d'assolir la seva participació efectiva en els processos de decisió, així com la seva col·laboració.

Els eixos estratègics del Govern Obert són la participació, la transparència i la cooperació:

- **La transparència i el retiment de comptes:** Transparència és fer publicitat activa de l'activitat del Govern i l'administració, de manera permanent, actualitzada i comprensible per a les persones i per mitjà dels instruments de difusió que els permetin un accés ampli i fàcil a la informació i dades. Vol dir també facilitar i promoure el retiment de comptes i garantir l'ètica dels gestors públics i els governants. Els ciutadans han deixat de ser simples espectadors per esdevenir actors i exercir lliurement el seu dret de participació, control i avaluació dels afers públics, i per això és imprescindible informar dels processos de presa de decisions.
- **La participació:** Elaborarem el Llibre Blanc de la Participació i la Democràcia de forma conjunta entre Govern, entitats i ciutadania, i amb les seves conclusions i recomanacions elaborarem la Llei de participació ciutadana del nou Estat.
- **La cooperació:** Hem de cogovernar plegats, Administració i administrats, Govern i ciutadania. El nou Govern del nou país s'ha de basar en l'apoderament i el compromís de la ciutadania, en treballar junts pel bé comú superant les barreres entre les administracions i els administrats.

Mesures:

- Garantirem una aplicació rigorosa i efectiva de la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern.
- Implantarem un sistema de Govern Obert al Govern català, agrupant en una sola estratègia les polítiques de participació ciutadana, transparència i dades obertes de manera transversal a tota l'Administració.
- Elaboració d'una llei de participació ciutadana que permeti organitzar referèndums vinculants i que apoderi a la ciutadania per proposar i revocar lleis i mandats.
- Desenvoluparem projectes de democràcia electrònica per impulsar la participació en base a la transparència i l'accés a la informació i per fer de Catalunya un país amb ciutadania ben activa i implicada.
- El Portal de la Transparència de Catalunya esdevindrà una autèntica pantalla de tots els qui operen en el sector públic català.
- Plataforma electrònica pública i centralització de les compres mitjançant una plataforma electrònica pública per garantir-ne la transparència.
- Establiment de compromisos ètics per als càrrecs electes i alts càrrecs de l'Administració local en els manuals de bon govern.
- Compromís d'especial visibilitat i transparència dels processos d'adjudicació de concursos d'obres i serveis, així com dels criteris d'atorgament de subvencions i publicació de les entitats subvencionades i de l'import corresponent.
- Compromís de temps de resposta a totes les peticions i escrits dels ciutadans.
- Impulsarem el projecte Smart Citizens, espai de confluència de Govern Obert i les Smart Cities del nostre país.

- Aprovació d'una llei electoral que apropi la ciutadania als seus representants, millori els sistemes d'elecció i determini clarament les regles del joc democràtic introduint l'opció de desbloquejar les llistes.

La lluita contra la corrupció

La societat reivindica ser implacables amb la xacra de la corrupció. La lluita contra la corrupció i l'emergència de representants polítics sense ombra de sospita s'erigeix com una prioritat de primer ordre per guanyar la confiança dels ciutadans. Els valors de la meritocràcia, l'honestedat en la gestió pública, la salvaguarda de l'interès general, la gestió responsable de tots i cadascun dels euros del pressupost públic són valors irrenunciables per a un nou país. Estem convençuts que sense transparència no pot haver-hi confiança, i sense confiança no hi ha autèntica democràcia.

El dret efectiu a la transparència és un dret que permet protegir-ne d'altres, dificulta la corrupció i, en definitiva, legitima el sistema democràtic.

Junts pel Sí té la voluntat de fer que la transparència sigui una característica inherent a tota actuació pública. Així mateix, defensem l'aprovació de manuals de bon govern a les administracions, que elevin el compromís ètic i públic dels governants i esdevinguin exigència permanent vers la ciutadania.

Propostes:

- Establir pactes d'integritat en l'àmbit de la contractació pública. El pacte d'integritat és una eina per ajudar els governs, les empreses i la societat civil a lluitar contra la corrupció en l'àmbit de la contractació pública. Es tracta d'un procés que inclou un acord signat entre un Govern i tots els licitadors en qualsevol contracte de l'Administració. El pacte estableix els drets i les obligacions en el sentit que cap de les parts del contracte pagarà, oferirà, exigirà o acceptarà suborn, ni participarà en conxorxa amb els competidors per obtenir el contracte. A més, els licitadors estaran obligats a revelar totes les comissions i despeses similars pagades que guardin relació amb el contracte. L'incompliment del pacte d'integritat genera un risc d'exclusió permanent del licitador.
- Impulsar un codi ètic i d'austeritat que catalogui i reglamenti l'ús dels espais i mitjans públics.
- Establir plans de transparència elaborats conjuntament amb la ciutadania, per fer efectiu el dret a la transparència i al bon govern
- Posada en pràctica de manuals de bon govern.

Mesures de lluita contra la corrupció del nou país:

- Prohibir als condemnats per corrupció d'anar a una llista electoral, ocupar un alt càrrec a l'Administració i treballar a l'Administració durant deu anys.
- Establir els pactes d'integritat en les licitacions de totes les administracions.
- Expulsar del mercat públic de licitacions i concessions les empreses que vulnerin els pactes d'integritat.
- Revisar i limitar els aforaments dels polítics.
- Establir un nou codi penal perquè els delictes greus per corrupció no quedin impunes amb els actuals criteris de prescripció.

- Obligar els corruptes a respondre sempre amb el seu patrimoni.
- Major implementació i dotació per a l'Oficina contra el Fraud i la Corrupció.
- Elaboració d'una llei catalana de finançament dels partits polítics i de les seves fundacions, fent-la més permeable al control políticoparlamentari i al control social que l'actualment vigent

La política exterior del nou país

El reconeixement internacional de Catalunya com a nou Estat de ple dret, la seva inserció a la comunitat internacional i la seva continuïtat dins del marc de la Unió Europea han de marcar l'estratègia internacional del Govern de la Generalitat. Aquest haurà de posar tots els instruments d'acció exterior al servei d'aquesta estratègia, tot oferint les eines i les garanties necessàries perquè Catalunya esdevingui un actor internacional de prestigi, fiable, responsable i amb la credibilitat i capacitat necessàries per al compliment dels seus compromisos, així com dels propòsits de la seva política exterior que són garantir primordialment l'estabilitat, el benestar i la pau.

La política exterior ha de tenir dos objectius molt clars: d'una banda, dotar la Generalitat de les estructures d'Estat que li permetin tenir plenes capacitats per planificar i executar la seva política exterior pròpia, superant els constreyniments legals i polítics de l'etapa autonòmica que han limitat la seva capacitat d'incidència a l'exterior; d'altra banda, consolidar el paper de Catalunya com un actor internacional amb una agenda pròpia, reforçant la cooperació bilateral amb els països veïns, amb els principals socis comercials i amb països amb una forta complicitat política, i incrementant la participació de la Generalitat en organismes internacionals, treballant per ampliar progressivament la seva capacitat d'influència en aquests fòrums. Catalunya, en l'àmbit exterior s'ha de projectar com un país obert, alineat amb els països de la seva dimensió dins d'Europa, un país dinàmic i creatiu, plenament compromès amb la democràcia i les llibertats, amb l'aplicació dels drets humans, amb la pau, amb l'eradicació de les desigualtats globals, amb el desenvolupament harmoniós del comerç internacional i amb la lluita decidida i conjunta contra els desafiaments globals, principalment el canvi climàtic. Catalunya defensarà un model de relacions internacionals basat en el multilateralisme i en l'ús prioritari de totes les vies de diàleg i negociació, i a nivell geogràfic prioritzarà les relacions amb els estats europeus i els països de l'àmbit euromediterrani. La defensa dels interessos de Catalunya mitjançant les eines de les relacions internacionals sempre es farà tenint en compte l'objectiu de promoure la democràcia, el bon govern, els drets humans i el desenvolupament sostenible a escala global.

Cal una Conselleria d'Afers Exteriors que coordini l'acció dels organismes governamentals que, en base als eixos i objectius definits pel Pla Estratègic de l'Acció Exterior de Catalunya i de relacions amb la UE (2015-2018), treballen en l'àmbit de les relacions exteriors polítiques, econòmiques, culturals i turístiques de Catalunya (Delegacions del Govern i oficines d' ACCIO, de l'Institut Ramon Llull, de l'Agència de Turisme de Catalunya, de l'Institut Català de les Empreses Culturals), i per a la cooperació al desenvolupament i l'ajut humanitari (Agència Catalana de Cooperació). Aquesta Conselleria també ha de promoure i donar suport a les actuacions de diplomàcia pública que duguin a terme tant els agents públics com la societat civil catalana i que tinguin una incidència efectiva i positiva en l'opinió pública exterior amb l'objectiu de potenciar la imatge, la influència i el prestigi de Catalunya. Així mateix, s'ha d'estructurar un Servei Exterior que, entre altres funcions, haurà de vetllar pels drets dels catalans que viuen fora de Catalunya i tenir en compte la potencialitat de les entitats socioculturals de l'exterior (les comunitats catalanes de l'exterior) com a agents de difusió i promoció de la realitat catalana. Finalment, és indispensable que la Conselleria disposi d'una oficina

de comunicació i informació diplomàtica que permeti al Govern de la Generalitat explicar-se de primera mà a la societat internacional.

Mesures

Algunes de les mesures concretes de política exterior abastaran:

- Com a Estat independent, Catalunya sol·licitarà l'adhesió a les Nacions Unides, i es comprometrà a respectar i mantenir tots els compromisos i obligacions internacionals contrets per Espanya i que actualment estan en vigor a Catalunya. També durà a terme els procediments apropiats per integrar-se en les principals organitzacions internacionals de les quals n'és actualment membre a través de l'Estat espanyol, prioritzant el Consell d'Europa, entre d'altres.
- Des de la seva nova condició d'Estat membre de la Unió Europea, promourà un model d'Europa federal que afavoreixi una integració creixent, en base al model comunitari i a les institucions (en particular, Comissió Europea, Parlament Europeu) i impulsarà la llengua catalana com a llengua de Tractat i de treball a la Unió Europea.
- Catalunya ampliarà el nombre de delegacions tot transformant-les, de manera progressiva, en ambaixades i establirà els convenis necessaris amb el Servei Europeu d'Acció Exterior per garantir la representació dels interessos catalans i l'assistència consular als ciutadans de Catalunya allà on no arribi la representació directa.
- Es crearà un Servei de l'Acció Exterior Català, amb els recursos i dotació de personal necessari, que compti amb la millor formació i capacitació possible.
- En l'àmbit de la pau, seguretat i defensa, s'acollirà als plantejaments de la política europea de seguretat i defensa, assumint els compromisos i obligacions internacionals que se'n derivin.
- Com a Estat membre de la Unió Europea i de les Nacions Unides, Catalunya s'implicarà de manera adequada en missions de pau i impulsarà la resolució pacífica de conflictes, el foment de la democràcia, la defensa dels Drets Humans i de la igualtat home - dona.
- Enfortirà les relacions bilaterals i articularà una nova xarxa de relacions amb països d'estructura econòmica similar a la catalana, ambientalment eficients, tecnològicament innovadors i socialment avançats per promoure una Europa que avanci cap una economia productiva sostenible, financerament estable i socialment justa que eviti riscos d'instabilitat econòmica provocada per l'especulació dels mercats financers.
- Continuarà exercint i reforçarà el seu compromís i acció per una política de veïnatge de la Unió Europea ambiciosa, molt especialment en la seva vessant sud al Mediterrani. En aquesta línia, s'implicarà encara més, i en la seva condició d'Estat membre, en la Unió per la Mediterrània que té la seu de la seva secretaria a Barcelona i que té per objectiu l'impuls de projectes d'àmbit regional per tal de millorar les condicions de vida dels ciutadans de la ribera sud de la Mediterrània.
- Participarà en les cimeres iberoamericanes i, com a Estat independent, reforçarà les seves relacions amb els països de l'Amèrica Llatina, des d'una posició d'igualtat.
- Marcarà com a senyal distintiu la seva implicació amb la política de cooperació al desenvolupament, pau i drets humans conscient de la seva responsabilitat davant la governança mundial de reptes que afecten el conjunt de la ciutadania global. En aquest

sentit, continuarà assumint una política de cooperació pública, participativa i participada, per contribuir a la construcció d'un món més just i una governança global més democràtica a partir d'una cooperació de qualitat i transformadora, basada en drets, que atengui les desigualtats de gènere i s'orienti a la promoció i garantia dels drets humans de les dones i dels drets col·lectius dels pobles, amb especial atenció a la construcció de pau

La modernització del poder judicial

Catalunya, com a nou Estat, ha de dotar-se d'una justícia eficaç, de proximitat i accessible, que preservi la idea de seguretat jurídica, que garanteixi la igualtat i la tutela judicial efectiva, que sigui exemplar i exigent amb el compliment de les lleis i que n'asseguri una bona aplicació.

En aquest sentit:

- Ha de ser accessible per a tothom, ciutadans, entitats i empreses, amb accés a la segona instància, amb un sistema de justícia gratuïta de qualitat per a les persones sense recursos suficients i amb proximitat territorial, amb tendència, com a norma general, a implementar un partit judicial, com a mínim, a cada comarca, amb una primera instància civil i penal i Jutjats de Pau amb funcions de Registre Civil en els municipis en els quals no hi hagi primera instància civil i penal.
- Ha de ser una justícia servida per jutges professionals i independents, propera, degudament dimensionada i amb mitjans humans i materials suficients, amb la plena implantació de les TIC i de l'expedient electrònic. Només així garantirem uns processos judicials àgils i efectius.
- Ha de prestigiar la funció de la Fiscalia, que ha de defensar la legalitat, els béns jurídics protegits i els més febles, actuant amb sensibilitat humana davant les realitats amb què treballen.
- Ha de preservar la funció dels advocats —i del conjunt dels operadors jurídics— i la seva independència, protegint el secret professional i garantint el dret de defensa, com a garantia de l'Estat de dret.
- La informació sobre l'activitat judicial ha de ser emesa per la pròpia Justícia, tot evitant processos paral·lels mediàtics i filtracions que perjudiquen el correcte funcionament dels processos.
- Ha de promoure l'assumpció de la responsabilitat individual i col·lectiva de les persones davant el conflicte, potenciant la capacitat d'empatia, la intel·ligència emocional i el reconeixement de la possibilitat que l'altre també pot tenir raó.
- Ha de continuar potenciant el model català d'execució penal, que garanteix la seguretat, redueix la reincidència i aposta clarament per la reinserció social, i que aposti per l'atenció individualitzada dels interns, per una vida activa i participativa, pels programes especialitzats i d'avaluació del risc, pel medi obert, per la formació del personal, per la col·laboració amb el tercer sector i, per una major interrelació amb els operadors jurídics, amb els consolat, empreses, sindicats, entitats locals o mitjans de comunicació.

- Ha de fomentar la gestió i resolució dels conflictes des d'una perspectiva de diàleg i consens, ja des de la infància (escola, família, educació no formal, etc.), amb el foment de mecanismes i instruments de conciliació i mediació, com a eines generalitzades.

El nou model judicial i de la seva Administració haurà de venir concretat en el procés d'elaboració de la nova Constitució catalana. Malgrat això, durant el període transitori, cal garantir la continuïtat de l'Administració de justícia i del seu funcionament del dia a dia.

Propostes:

- Continuar l'adaptació de l'Administració de justícia a les necessitats específiques del segle XXI, potenciant el servei públic amb una atenció especial als seus recursos humans i materials, fomentant l'aplicació de les noves tecnologies i les tecnologies de la informació i establint una organització eficient i eficaç.
- Garantir, en l'àmbit de la justícia, els drets lingüístics dels ciutadans i l'ús i el coneixement del català en tots els àmbits de la justícia.
- Impulsar mesures que donin més estabilitat al personal de l'Administració de justícia a Catalunya i a la tasca que realitzen.
- Culminar la nova organització de l'Oficina Judicial.
- Completar la modernització de l'Administració de justícia amb l'ús de l'expedient electrònic en tots els ordres jurisdiccionals.
- Desenvolupar el Pla Director d'Equipaments Judicials per adaptar els edificis judicials a les necessitats del segle XXI, adequant els criteris funcionals a la nova organització de l'oficina judicial.
- Aprofundir en l'obertura i agilització de l'Administració de justícia mitjançant l'auxili i la col·laboració de professionals externs.
- Mantenir l'actual sistema d'assistència jurídica, garantir la bona qualitat en la prestació del servei i millorar-ne l'eficiència.
- Continuar mantenint el sistema de seguretat jurídica preventiva, amb la intervenció de notaris i registradors, les funcions dels quals són complementàries i no excloents.
- Finalitzar el Pla d'Equipaments penitenciaris, que ens permetrà disposar, a tot el país, d'uns centres penitenciaris més moderns, més segurs i on es podrà desenvolupar amb millors condicions, la tasca dels professionals amb els interns, que ens han de permetre avançar cap una major reinserció.
- Implementar una Escola d'Oficis en el sistema penitenciari català amb la finalitat d'assolir certificats, en base al reconeixement de la formació professional per a l'ocupació que s'imparteix en els centres penitenciaris i educatius de justícia juvenil de Catalunya amb l'objectiu d'acreditar competències de les persones sota mesura judicial.

- Dissenyar el Pla de Formació Professional per a l'Ocupació adequat a les necessitats del mercat de treball i programar les accions formatives encaminades a certificar la professionalitat de les persones sotmeses a mesures judicials.
- Reestructurar la demarcació notarial i registral, adaptant-la a la realitat del país i a les necessitats dels ciutadans guanyant en proximitat.
- Fer efectiu el compromís de resoldre, mitjançant la mediació i l'arbitratge, tots aquells conflictes respecte dels quals no sigui preceptiu anar a la jurisdicció contenciosa, introduint en els contractes la clàusula de submissió a la Cort Arbitral de Catalunya.

Seguretat i Protecció civil

La seguretat és un dret que ha de ser garantit mitjançant polítiques públiques orientades a crear un marc de cohesió social i convivència ciutadana i de protecció de les persones i els béns. L'orientació de les polítiques de seguretat s'ha de basar en els principis democràtics i el respecte dels drets i ha de garantir la protecció de les aspiracions legítimes de les persones i de les activitats socials i econòmiques. És el moment per consolidar el model de seguretat actual i reforçar-ne els trets d'identitat: democràtic, orientat i centrat al servei dels ciutadans, eficient, modern i eficaç.

El sistema de seguretat pública de Catalunya el configuren els seus cossos de seguretat i d'emergències.

Els cossos de seguretat estan conformats per la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra, que principalment té competències en matèria de seguretat ciutadana, policia administrativa, trànsit i seguretat viària; i també hi ha els cossos de policies locals arreu del territori que actuen coordinadament amb la Policia de la Generalitat.

El sistema d'emergències català actua principalment a través dels Bombers de la Generalitat, un cos format per bombers funcionaris i voluntaris que és un model de referència internacional. Aquest sistema gaudeix de plenes competències i actua en matèria de prevenció, extinció d'incendis, salvament i la resta d'emergències.

El sistema de protecció civil coordina l'acció de prevenció del risc i les actuacions que cal dur a terme en cas d'emergència entre els diferents cossos operatius, organismes i institucions implicats. Hi ha professionals i voluntaris de Protecció Civil formats per actuar d'acord amb els diferents plans d'emergències. Les úniques competències que no s'han transferit són les de seguretat nuclear i salvament marítim.

Catalunya garantirà la seguretat dels seus ciutadans i el ple exercici dels seus drets i llibertats i disposarà dels mecanismes i recursos adequats per defensar-los. Com tots els altres estats del món amb polítiques de defensa i seguretat. Un sistema que garanteixi la seguretat i es coresponsabilitzi en la resolució dels conflictes d'abast internacional. Volem un Estat amb una societat democràtica, solidària, inclusiva, dialogant i pacífica que sigui capaç d'afrontar els conflictes i garantir que la seguretat pública prioritzarà mitjans civils no violents com la mediació, col·laborant amb les organitzacions internacionals en operacions humanitàries i de manteniment de la pau, sota el mandat de Nacions Unides. En aquest sentit, garantir la defensa de les persones i del país no pressuposa estructures militars convencionals. S'obren diversos escenaris entre els quals podem escollir, en funció del model de sobirania, del país i, també, en funció dels costos, interessos i compromisos que es vulguin assumir d'acord amb la política internacional que s'adopti.

La futura Llei de policia de Catalunya establirà un nou marc de competències. La Policia de Catalunya assumirà les noves funcions que es derivin de les competències pròpies adquirides, com ara: delinqüència organitzada, terrorisme i narcotràfic, control de fronteres, registre d'identitat, control d'armes i explosius, serveis d'intel·ligència i ciberseguretat, així com la inclusió en organismes internacionals policials.

Una nova Llei de protecció civil regularà i establirà els protocols i actuacions sobre les noves competències en matèria de seguretat nuclear.

Tanmateix, es treballarà perquè el cos de Bombers de la Generalitat assumeixi les tasques pròpies de rescat i salvament marítim, de manera que adquireixi plenes competències en gestió d'emergències. Així mateix, convindrà reforçar la coordinació d'acció amb els agents rurals en operatius d'emergència.

Cap a un nou municipalisme

Defensem l'impuls d'un nou municipalisme, inspirat en els models nòrdics, en què el repartiment de recursos i competències entre els àmbits estatal i municipal pot arribar a una proporció de 50/50, de manera que els municipis assumeixen quotes importants dels serveis propis de l'actual Estat del benestar apropant les decisions al territori en virtut del principi de subsidiarietat i promovent models d'èxit locals adaptats a les circumstàncies i els contextos específics de cada territori.

Aquest nou model requereix primer una clarificació de l'organització territorial, que elimini la situació actual de solapament i excés d'administracions. Per això, proposem un doble nivell bàsic administratiu: d'una banda, el nou Estat i la seva descentralització en vegueries, i de l'altra, els municipis i l'àmbit local.

Aquest esquema significaria la desaparició de les províncies, el manteniment de la divisió comarcal com a símbol geogràfic i d'identitat territorial, i la reconversió dels consells comarcals en consells d'alcaldes i òrgans tècnics de mancomunitat de serveis per als ajuntaments. Les actuals diputacions s'hauran de fusionar amb les vegueries, establint un espai intermedi com a punt de trobada i concertació de polítiques entre la instància governamental estatal i la representació de l'àmbit local supramunicipal.

Mesures:

- Elaboració d'una Llei de governs locals de Catalunya per establir un model propi de l'Administració local de Catalunya, que superi les recents reformes establertes.
- Elaboració i aprovació d'una nova Llei d'ordenació territorial de Catalunya, que simplifiqui els nivells administratius i racionalitzi les competències i funcionament de les diferents administracions.
- Elaboració d'una Llei de finances locals que asseguri un bon finançament de l'àmbit local.
- Apoderar i reforçar el Consell de Governos Locals per potenciar la formació dels electes, el coneixement de les bones pràctiques, l'anàlisi i "benchmarking" dels diferents serveis, i l'impuls de les compres agregades, i convertir-lo en veritable interlocutor entre el Govern estatal català i l'àmbit municipal.
- Impulsar una sola associació de municipis de Catalunya que aglutini tota la força i les sensibilitats polítiques i territorials del nostre país.

L'Espai Català de Comunicació Audiovisual

El sistema comunicatiu català és pot qualificar d'únic en el món per la seva riquesa, la seva diversitat i la seva pluralitat. Tot i així, la situació dels mitjans i de tota la xarxa d'empreses i projectes públics i privats que formen el clúster català de l'audiovisual és relativament delicada. El sistema comunicatiu català requereix d'una empenta per recuperar el temps.

Els mitjans de comunicació catalans conformen un espai comunicatiu d'una forta densitat que articula la societat, dóna solidesa a la catalanitat i és un potent factor d'integració dels nous nadius. La provisió de continguts culturals, educatius i l'entreteniment de qualitat són indispensables per bastir una societat més lliure, desperta i activa.

El país compta amb una veritable estructura d'Estat com és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), amb l'oferta ràdio-televisiva més plural de la nostra antena, que amb el nou país ha d'esdevenir més potent, referent i líder.

Els mitjans de comunicació públics catalans englobats en la CCMA han experimentat amb la crisi una reconversió que ha significat una caiguda de pressupost i alhora la reducció dels canals. La televisió pública ha sabut mantenir encara el lideratge, tot i funcionar de forma més precària. Aquesta situació ha afectat negativament la indústria catalana audiovisual, que juntament amb la reconversió i multiplicació de tota l'oferta televisiva general, ha portat la presència del català a situar-se per sota del 20% de l'oferta televisiva a Catalunya.

En aquest sentit, la CCMA ha de ser la garant de continuar aquest model de servei públic que, bo i atenint les consideracions econòmiques de rendibilitat i costos, ha d'anar a cercar la rendibilitat social i cultural a través de la pluralitat de continguts, la producció pròpia, la col·laboració amb la indústria privada, la credibilitat i la professionalitat.

Perquè, malgrat les dificultats dels darrers anys, tenim al davant l'oportunitat de fer d'impulsar l'audiovisual, un dels sectors industrials, econòmics i culturals estratègics del país i aconseguir, d'aquesta manera, generar riquesa econòmica i social.

Propostes

- Volem i podem convertir Catalunya en referència internacional del món audiovisual, capaç d'atraure inversions, capaç d'exportar producte pensat i fet a casa nostra.
- Ens calen uns mitjans de comunicació públics, que vetllin per la llengua del país, que creïn valors i que siguin capaços de ser atractius per al conjunt de la societat catalana i participar de la construcció, difusió i consolidació d'un univers nacional i referencial propi.
- A la Catalunya Estat volem reforçar encara més la independència governamental de la CCMA, a través de reformes legislatives que professionalitzin la seva governança, garanteixin el seu finançament a través de contracte-programa d'un mínim de quatre anys, estabilitzin el sistema de finançament mixt, així com n'adscriuin la seva dependència i control, exclusivament al parlament.

- Crearem eines per tornar a relacionar i potenciar el món cultural i el dels mitjans de comunicació. S'hauran de garantir i potenciar els projectes audiovisuals per tal d'enfortir el sector al país i donar-los-hi projecció internacional.
- Crearem els instruments necessaris de política industrial per potenciar la capacitat financera de les empreses per afrontar projectes de creixement i/o internacionalització.
- Amb un Estat propi podrem millorar el suport econòmic al sector dels mitjans de comunicació. El sistema comunicatiu català es pot qualificar d'únic en el món per la seva riquesa, la seva diversitat i la seva pluralitat.
- Superar el model actual de blocs electorals informatius deixant la informació política electoral al bon criteri informatiu dels professionals en els mitjans públics.
- Amb el nou Estat gestionarem l'espai radioelèctric, amb l'oportunitat d'equilibrar la presència del català i castellà a la ràdio i a la televisió.

Al nou Estat els mitjans públics de comunicació han de ser garantia de cohesió social oferint una informació acurada, completa, plural i veraç, com ho han fet des de la seva creació: normalitzadors de la llengua, impulsors de la cultura i de la qualitat democràtica del país. Garants de l'accés a totes les opinions, creences, sensibilitats, i tendències amb estricta neutralitat i criteri periodístic.

Les polítiques d'igualtat efectiva i per la no discriminació

La força de Catalunya resideix, fonamentalment, en la seva gent. Hem d'assegurar, per tant, que els ciutadans de Catalunya disposin de les eines necessàries per poder desenvolupar tot el seu potencial i, en aquest sentit, és fonamental garantir la igualtat d'oportunitats per a tothom.

La societat catalana vol esdevenir referent europeu en matèria d'igualtat entre les persones i de respecte a la diversitat, per la qual cosa avancem decididament en l'establiment d'un marc legal i de mesures que combatin la discriminació per qualsevol causa.

El nostre projecte es fonamenta en la construcció d'una societat més inclusiva i cohesionada, amb polítiques per i de les persones. Tots els ciutadans, siguin quines siguin les seves capacitats, han de poder avançar en igualtat de condicions. El nostre objectiu és fer una societat més inclusiva, que eviti la discriminació i propiciï la igualtat d'oportunitats per a tothom.

Catalunya és pionera en la lluita contra la discriminació i en fer efectiu el dret a la igualtat de tracte i a la no discriminació per raó de gènere, religió, conviccions, discapacitat, edat, origen racial o ètnic, identitat o orientació sexual, o per qualsevol altra condició social o personal. Hem de continuar treballant per què el nostre país compti amb les institucions, tècniques jurídiques d'igualtat i els instruments més avançats i eficaços que assegurin aquesta no discriminació entre persones.

La crisi econòmica que estem patint impacta de manera especial i diferencial sobre les dones (el salari de les quals és fins a un 20% inferior de mitjana). Això ha fet que, per atendre els problemes derivats de la crisi, sovint les dones es vegin obligades a bolcar-se en l'entorn familiar, deixant de banda el desenvolupament de la seva carrera professional i esdevenint més dependents econòmicament.

La presència real de dones en els àmbits de visualització pública, representació i presa de decisions és encara molt minoritària, respecte a la participació real de les dones en la vida pública. Això fa que avui, malgrat tot, es mantingui una manca clamorosa de models de referència femenins en tots els àmbits. Aquest és el resultat d'estructures socials que es fonamenten en nombrosos estereotips presents en la família, l'educació, la cultura, els mitjans de comunicació, el món laboral i l'organització social, entre altres àmbits.

Un altre problema social que persisteix (i així ho demostren les dades) és el de la violència masclista, que no només no es redueix, sinó que es transforma i s'adapta als nous formats de relació de les persones i entre els més joves especialment amb l'ús de les noves tecnologies.

És per això que la lluita contra aquesta xacra ha de ser una tasca que s'ha de dur a terme des de tots els àmbits socials i educatius, amb la prevenció de la violència masclista i l'eradicació de nombrosos estereotips masclistes des de la infància.

Un tercer aspecte clau és la maternitat, que s'ha de considerar des d'una perspectiva de la protecció, però també (i anant més enllà) com un dret a les dones a decidir lliurement sobre el fet de ser mare. La maternitat és un dret i la dona ha de tenir la llibertat de ser mare sigui quina sigui la seva situació. I cal que les dones que decideixen interrompre un embaràs no desitjat rebin una atenció pública i de qualitat.

Per tot això, volem construir un país que garanteixi la igualtat d'oportunitats i amb desigualtat de gènere zero; i que tingui com a principis:

- Lluita contra la precarització i la pobresa femenines
- Garantia d'accés de les dones a tots els àmbits de representació i presa de decisions
- Igualtat salarial i garantia professional
- Eradicació de la violència masclista
- Eradicació de la discriminació per raó d'orientació sexual
- Dret a la maternitat

Catalunya, un referent en drets per al col·lectiu LGBTI

Catalunya ja ha assolit fites importants pel que fa al reconeixement dels drets de les persones del col·lectiu LGTBI, fins a situar-se com un dels països més avançats de la UE en aquest àmbit. L'aprovació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, suposa un avenç de la tolerància, la convivència i reconeixement de la diversitat d'orientació sexual i identitat de gèneres.

El pas endavant i el repte d'aquesta llei consisteix en disposar d'eines per eradicar situacions de discriminació i violència cap a aquest col·lectiu, conegudes socialment també com a homofòbia, lesbofòbia i transfòbia. Així, doncs, assumim el repte de continuar treballant per a una aplicació efectiva de la llei i de garantia de drets.

La llibertat de creences i de consciència

La democràcia requereix una clara separació entre religió i estat perquè l'espai públic sigui plenament inclusiu i garanteixi el dret de tota la ciutadania de poder viure en llibertat, també

l'expressió de la seva religiositat, sempre que es respectin les normes democràtiques i de convivència.

Volem garantir la llibertat de consciència, de culte i d'expressió en la vida privada i en els espais públics comuns on tothom ha de poder participar.

Una societat avançada i cohesionada és la que impulsa amb l'administració i la societat civil el diàleg entre creences i conviccions, per fomentar l'entesa i el diàleg entre tota la ciutadania.

Mesures:

- Garantir escoles bressol dels 0 als 3 anys, per a les famílies que ho sol·licitin.
- Garantir els recursos adients per a la cura de les persones dependents.
- Avançar cap a flexibilitats horàries i de permisos laborals que permetin la coresponsabilitat familiar
- Garantir, en totes les estructures administratives institucionals, la participació de dones en condicions de representació paritària.
- Incentivar que en els àmbits no institucionals participatius també sigui així.
- Aprovar i desplegar la Llei d'Igualtat de tracte i no discriminació
- Continuar desplegant la Llei 11/2014 per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia
- Fomentar el diàleg entre creences i conviccions per a una major cohesió i convivència.
- Promoure l'elaboració de plans d'igualtat a empreses i organismes que no estiguin obligats per la llei
- Donar compliment estricte a la Llei d'Igualtat aprovada pel Parlament de Catalunya
- Garantir, amb la complicitat del món sindical i l'empresarial, la igualtat salarial per feines remunerades de igual valor, tant si són efectuades per homes com per dones.
- Implantar una reforma horària que permeti a les dones i als homes la coresponsabilitat familiar
- Establir un sistema de permisos, llicències i excedències que facin compatible la carrera professional amb la vida personal en igualtat de condicions entre dones i homes.
- Promoure un gran pacte social, de país, amb el compromís d'eradicació de la violència masclista en totes les seves formes.
- Formar en perspectiva de gènere i violència masclista a tots els professionals que ofereixen serveis directes a les dones.
- Donar suport, recursos i reconeixement a les entitats de dones que treballen en la prevenció i detecció i reparació de la violència masclista.
- Crear la llei catalana del dret de les dones a la maternitat, indistintament del model familiar que hagin decidit formar.
- Signar un gran pacte social de país entre les administracions públiques, les empreses i els sindicats per tal de permetre a les dones ser mares sense renunciar a cap àmbit de realització personal.

L'oportunitat de la reforma horària

El nou país requereix nous vectors que ajudin a cercar fórmules de creixement i benestar. La riquesa personal i col·lectiva també és possible mesurar-la a partir de la quantitat de temps de què disposem, i els experts demostren que l'horari és un generador de desigualtat social.

S'assumeix el plantejament de mesures que ens ajudin a repartir millor el temps com a mecanisme que actua en favor de la reformulació de l'Estat del benestar. És per això que cal incidir de manera urgent en la reforma dels horaris, de manera que s'assoleixi l'adaptació a uns temps més humans i més cívics, especialment en l'organització familiar i la distribució dels usos dels temps per al treball productiu i reproductiu.

No cal dir que la independència és un veritable «moment zero» que permetria sincronitzar els horaris en multitud d'agents i sectors que caldria coordinar. Cal impulsar una nova cultura del temps a les organitzacions, a favor de models més eficients, flexibles i productius per adaptar-se a les noves complexitats socials. Això ho compartim amb els països mediterranis i llatins, i aquí també hauríem de fer esment al calendari i la distribució de festius i vacances.

Els agents que poden fer possible aquesta reforma se situen principalment en l'acció sobre els horaris laborals, però també en els escolars, els comercials, els culturals, els esportius, els televisius i els associatius, així com en les infraestructures públiques i privades que els puguin permetre.

En l'àmbit d'una reordenació europea dels fusos horaris, seria desitjable poder recuperar el fus horari GMT.

D'altra banda, els experts aconsellen suprimir el canvi d'hora, tal com comencen a plantejar i a debatre socialment els països centreeuropeus, i debatre i, si escau, consensuar l'eventual recuperació les dues hores de desfasament horari en relació amb la resta del món.

Mesures:

- Activar la reforma horària el 2016 a partir de la creació d'una comissió legislativa al Parlament de Catalunya i d'un programa ad hoc del Govern de la Generalitat de Catalunya que determini les polítiques necessàries de promoció i acompanyament en tots els àmbits implicats.

Un país acollidor, obert i socialment avançat

La societat catalana acull moltes formes de diversitat social i cultural. I, sovint, les desigualtats incideixen principalment en els nouvinguts. Els fenòmens migratoris enriqueixen la tradicional pluralitat d'estils de vida del país. El repte fonamental d'avui consisteix a saber generar ciutadania de la diversitat i de les difícils condicions en què les persones immigrades arriben i es desenvolupen a casa nostra, enmig dels obstacles afegits per la legislació actual.

Caldrà saber acollir i acompanyar tothom qui vulgui pertànyer i esdevenir ciutadà de Catalunya, amb tot el règim de llibertats, drets i deures que comporta la ciutadania. Aquest procés

d'acomodació i de gestió de la diversitat a una societat oberta com la nostra s'ha de fer garantint una cultura pública comuna.

La cultura pública comuna és un espai comú de catalanitat, configurat a partir dels valors democràtics, el respecte dels drets humans, la igualtat i el pluralisme, així com l'aportació cultural i lingüística singular que fa Catalunya a la diversitat global.

Es tracta d'un procés en construcció permanent, a partir de l'acció dels poders públics i de la mateixa societat civil, en què les identitats electives de cadascú interactuen i conformen un mosaic, que tant permet identificar-se harmònicament i actuar com un tot social com, alhora, projectar la riquesa de matisos de la diversitat i el pluralisme.

Volem construir una societat oberta i necessita dotar-se d'una llei catalana d'estrangeria justa i inclusiva, que reguli l'entrada de persones però que també reconegui i respecti els drets i deures fonamentals de les persones, que s'elabori des de la perspectiva de la integració i no des de l'enfocament de l'expulsió, com és el cas de la vigent llei espanyola.

D'altra banda, també és cabdal tenir en compte que Catalunya ha viscut en els últims anys un increment de les emigracions. Aquesta realitat també suposa la necessitat de continuar articulant noves polítiques públiques per poder guiar aquest fenomen. En aquest sentit caldrà desenvolupar el Pla de Mobilitat Internacional, tot consolidant un sistema d'informació i assessorament i dels catalans i catalanes que viuen a l'exterior, així com potenciar les accions per al retorn de joves emigrats oferint-los noves oportunitats, tenint en compte els seus perfils professionals, l'experiència adquirida arreu i les necessitats del mercat laboral a Catalunya.

Finalment, Catalunya ha de tenir també un paper actiu en l'àmbit de la protecció internacional, desenvolupant mesures que facin plenament vigent la seva solidaritat internacional i l'accés al dret d'asil i la protecció amb les persones perseguides, per qualsevol circumstància.

Mesures per construir un país acollidor i socialment avançat:

- Elaborar una llei catalana d'estrangeria.
- Elaborar una llei catalana de protecció internacional (asil).
- Consolidar el sistema català d'integració i acolliment, d'acord amb la Llei 10/2010 d'acollida de les persones immigrades i de les retornades a Catalunya.